

Cường Gian

Contents

Cường Gian	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	37
9. Chương 9	39
10. Chương 10	40
11. Chương 11	42
12. Chương 12	43
13. Chương 13	45
14. Chương 14	47
15. Chương 15	49
16. Chương 16	51
17. Chương 17	52
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	63
24. Chương 24	65
25. Chương 25	67
26. Chương 26: Phiên Ngoại : Lễ Tình Nhân	69
27. Chương 27: Phiên Ngoại : Cá Tháng Tư	71

Cường Gian

Giới thiệu

Edit: Sâu NhỏThể loại: hiện đại, cường công x hùng thụ, HETruyện Cường Gian của tác giả Yuanyan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-gian>

1. Chương 1

Trong tòa cao ốc, Đỗ Lăng bước đi thật nhanh, với thân thể cao lớn, rắn rỏi, cường tráng lại bước đi một cách hùng hổ làm cho mọi người trong vòng 20 mét, không là 50 mét đều tản ra (bị coi thành xã hội đen). Chỉ cần hắn vừa bước đến gần thì xung quanh trăm mét chẳng có lấy một bóng người.

Chết tiệt, Đỗ Lăng thầm mắng trong lòng, Chạy cái gì? Tôi bất quá chỉ muốn hỏi cái WC nằm ở chỗ nào thôi mà

Haizz! Đỗ Lăng thở dài trong lòng, cầu người không bằng dựa vào chính mình, mình cứ chậm rãi mà tìm vậy! Thế nhưng....không được a, gấp lắm rồi!! Đây là địa phương chết tiệt nào, ngay cả WC cũng khó tìm như vậy a, gấp chết người rồi! Cả tầng lầu này đều đi hết 2 vòng rồi.....A! WC!! Ha, tìm thấy rồi, ha ha ha.....

Chết tiệt!!! Sửa chữa nội bộ, chẳng lẽ nhà vệ sinh nam của toàn bộ tòa cao ốc này đều sửa chữa nội bộ sao!!? Tôi muốn khiếu nại, tôi muốn tìm quản lí của các người, tôi muốn được nghe giải thích a, tôi muốn đánh chết hắn, tôi muốn....Tôi muốn nhà vệ sinh a!!!! WC a!!!!

Tôi không được rồi, tại sao đến một bóng người để hỏi cũng không có? Cũng chẳng có người nào xuất hiện giải cứu tôi a....

Haizz~~ tầng trên a.....

Trên tầng thứ 10, sau khi đi vào một góc quẹo, Đỗ Lăng chợt nghĩ chưa bao giờ hai chữ WC này lại dễ thương như bây giờ. Vận dụng tốc độ nhanh nhất, Đỗ Lăng lập tức lao vào trong, giải khai thắt lưng....

Hô

~ Thoải mái a

Bất ngờ trên eo truyền đến cảm giác lạnh lẽo của kim loại, cơ thể Đỗ Lăng lập tức cương cứng. Một giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên sát bên tai: ” Tốt nhất là cậu nên đứng yên, hai tay chậm rãi giơ lên cao, đứng...chậm rãi a. Tôi biết cậu thân thủ tốt, tôi sẽ không để cậu có cơ hội phản kháng đâu, tốt nhất là cậu nên ngoan ngoãn mà an phận a...” Tình thế đầy bất ngờ, rơi vào đường cùng Đỗ Lăng đành mặc cho quần rơi tự do, hai tay chậm rãi giơ lên, trong chớp mắt hắn cảm giác được tay trái mình bị nắm lấy.

“Đem cái này bịt mắt lại, chậm rãi buộc lại a...Được rồi, đưa tay trái ra phía sau, đứng rồi...tiếp tục đưa tay phải...”

Đỗ Lăng cảm giác được hay tay bị một vật thể kim loại khóa lại ở phía sau, không khỏi nghi hoặc: ” Anh là cảnh sát? Tôi hình như không làm gì phạm pháp? Vị cảnh quan này, anh có phải là nhận lầm người rồi không?”

Người nọ ở bên tai Đỗ Lăng thổi khí: ” Tôi không phải là cảnh sát, muốn biết tôi làm gì sao? Cậu sẽ lập tức biết ngay thôi...”

Đỗ Lăng nghi hoặc, bí mật như vậy? Hắc hắc, nhìn không thấy, để xem mày muốn ngoạn cái quỷ gì! Mày tốt nhất là nên cẩn thận a, đừng để tao bắt được mày...Hanh, đến lúc đó tao sẽ cho mày biết tay....

Mắt bị che, tuy không nhìn thấy nhưng lại làm cho các giác quan khác trở nên nhạy cảm hơn. Đỗ Lăng chú ý lắng nghe, xung quanh một mảnh yên tĩnh: kỳ quái, mọi người đi đâu hết rồi?!

Lát sau, Đỗ Lăng cảm giác một bàn tay thô ráp to lớn ở trên lưng lướt nhẹ, từ từ di chuyển xuống phía dưới. Dưới sự ngăn cách của quần lót mà nhẹ nhàng xoa nắn, lực đạo vừa phải mang theo cảm giác thư thái lẫn tư vị tình dục. Mà kỳ quái là Đỗ Lăng lại rất thoải mái, một chút ác cảm cũng không có...

Đỗ Lăng cảm giác được tay của người kia chậm rãi di chuyển tới tiểu huyệt phía sau, bị ngăn cách bởi quần lót mà cọ xát....Chậm rãi cọ xát, có lúc mang theo ý tứ trêu chọc mà khẽ nhấn vào nụ hoa....

Đỗ Lăng lắc đầu, Đang xảy ra chuyện gì a? Hắc là muốn phi lễ mình nha!.. “Anh...Anh rốt cục muốn cái gì!?”

“Tôi muốn cái gì ư? Cậu nói thử xem?”

Tay người kia đặt ngay tại tiểu huyệt mà cọ xát, chậm rãi trêu chọc nụ hoa đang khép chặt....

Hắc, Hắc...Không cần nghĩ Đỗ Lăng cũng biết người kia muốn làm gì.

“Hiểu?” Người kia khẽ nhấn vào nụ hoa, Đỗ Lăng giật nảy buột miệng rên rỉ “Ngô”... Người kia thuận thế đưa tay về phía trước, ngay vị trí giữa hai chân hắc mà sờ soạng. Đỗ Lăng theo phản xạ định kẹp chặt hai chân nỗ lực ngăn cản người kia xâm lược, thế nhưng người kia đã xuyên qua phòng tuyến, vỗ về cái vật nam tính đang cương cứng sau lớp quần lót.

“Mày..... Mày ghê tởm! Tao sẽ không bỏ qua cho mày!!”

“Ha hã...đến giờ phút này mà cậu còn mạnh miệng!”

“Tao...”

Người nọ đột nhiên cắn nhẹ lên tai Đỗ Lăng làm hắc nổi lên một tầng da gà, cơ thể vô lực....

A! Hắc...sao hắc lại biết điểm yếu của mình?

Người nọ chậm rãi chơi đùa, sờ soạng nam căn không ngừng tỏa nhiệt. Dưới sự trêu đùa đầy lão luyện, dục vọng Đỗ Lăng càng lúc càng trưởng lớn, cả người đều là nhiệt hỏa.

Tại sao lại như vậy?!, Đỗ Lăng cắn răng

“Mày... mày sẽ phải hối hận!”

“Hối hận? Sao tôi phải hối hận? Cậu thật sự rất là mê người a, tôi đây còn muốn nếm thử một chút!”

“Mày...”

“Tôi làm sao a? Cậu là muốn hối thúc tôi nhanh lên một chút sao? Yên tâm, tôi sẽ thỏa mãn cậu a..”

Người nọ dùng súng vói vào trong quần lót của Đỗ Lăng, thuận theo sóng lưng mà trượt xuống dưới, cố ý dừng lại một chút. Cảm nhận được thân thể Đỗ Lăng cứng đờ, người nọ vui vẻ cười: ” Sao vậy? Không phải cậu rất thích tư vị của đàn ông sao?”.

Một cỗ sợ hãi đột nhiên xuất hiện: hắc không thể nào biết được, trên thế giới này chỉ có hai người biết bí mật này, anh hai sẽ không nói ra, mà Tiểu Ngưu...Mày nghĩ là người chết có thể nói sao? Hắc nhất định là đang hù dọa mình, nhất định là vậy! Đỗ Lăng mặc dù đang cố gắng thuyết phục chính mình, nhưng không khỏi có chút run rẩy.

Cảm giác quần lót phía sau bị lột ra, hòng súng lạnh lẽo theo khe mông mà chạm vào tiểu huyệt. Đỗ Lăng theo bản năng mà co rút lại tiểu huyệt, người nọ vươn tay nắm lấy nam căn nhẹ nhàng cọ xát vào đỉnh chóp. Đỗ Lăng ” A ” một tiếng, cơ thể đang căng cứng chợt nổi lông. Nhân lúc Đỗ Lăng nổi lông cơ thể thì hòng

súng đang đặt ngay tiểu huyết nhanh chóng chen vào. Họng súng rất lạnh, lại thô, không phải độ dài bình thường, dường như là dạng được đặc chế. Bên tai truyền đến âm thanh mở chốt an toàn, làm Đỗ Lăng một phen sợ hãi.

“Ha ha, Tiểu Lăng Lăng cậu tốt nhất là nên thả lỏng cơ thể a, giang rộng chân ra, đem cái mông khả ái rắn chắc của cậu vênh cao lên. Nói chung là nếu có lỡ bị cướp cò thì...ai~ tôi sẽ đau lòng lắm a~...ô, tay tôi có chút run nha~!”

Cho dù là không muốn nhưng lúc này Đỗ Lăng chỉ có thể nghe theo, nghĩ đến hậu quả của việc cướp cò, Đỗ Lăng không khỏi rùng mình. Cái này sẽ trở thành tin giết gân a!!! Một người đàn ông tử vong trong WC, cả người xích lỏa, nam căn cương cứng, viên đạn rơi ra từ tiểu huyết....Nhiều năm qua hắn vẫn cật lực che giấu bí mật này, không biết anh cả sẽ phản ứng như thế nào nữa. Đỗ Lăng sợ hãi không dám nghĩ đến.

Chết tiệt, hắn làm thế nào biết được? Không có khả năng....

“Cậu như thế này thật làm tôi hài lòng lắm a~...để tôi báo đáp cho cậu nha? Có thể chứ? Hay là cậu nghĩ động tác của tôi hơi nhanh? Hử? Cậu không nói làm sao tôi biết làm như thế nào a...”

Chết tiệt, mày còn muốn như thế nào!? Mặc dù trong lòng Đỗ Lăng đang hỏi thăm mười tám đời tổ tông của người nọ không biết bao nhiêu lần, tuy nhiên hắn không thể không thừa nhận đối phương là một cao thủ SEX. Động tác âu yếm lão luyện đầy hữu lực, lúc nhẹ lúc nặng mà khiêu khích vuốt ve, ôn nhu kiên định mà đầy mạnh mẽ, mềm nhẹ xoay tròn, tiến vào, lại xoay tròn, lại tiến vào....Đỗ Lăng thân thể đã lâu không trải qua tình dục từ từ sống lại....

MD!! Thủ pháp điều luyện vậy sao không đi “vui vẻ” chỗ khác, tại sao lại muốn làm với tao a!!!!

“A...” Trong một lúc lơ đãng, họng súng nằm trong tiểu huyết chạm vào một điểm, làm cho Đỗ Lăng nhin không được mà rên rỉ...

“Ê!! Sao vậy....không chịu được? Như vậy là không được a, trò hay vẫn còn ở phía sau mà!”

Người nọ tại một vài điểm trên người Đỗ Lăng mà ma sát, ở phía trước thì nắm chặt lấy nam căn của hắn mà gia tăng tốc độ....Đỗ Lăng chịu đựng không được khi mà trước sau đều bị khiêu khích, cuối cùng cũng tiết ra....

Người nọ dường như xác định là Đỗ Lăng đã không còn sức lực để phản kháng, Hắn rút họng súng ra ngoài. Dường như hắn dùng đầu ngón tay đánh cái gì đó một bên vẽ loạn, một bên lại vói vào trong tiểu huyết đang khép mở.

Đỗ Lăng cảm thấy tiểu huyết hơi lạnh, một mùi hương quen thuộc truyền tới — Đây là mùi dầu bôi trơn mà trước đây rất lâu Đỗ Lăng vẫn hay dùng để xxx. Mẹ nó, hắn không phải là tội phạm cường gian sao? Sao có thể đem theo dầu bôi trơn để đi cường gian người khác như vậy? Đỗ Lăng thật có chút dở khóc dở cười. Ngày hôm nay thực sự là gặp quỷ a!!!!

Mùi hương phảng phất, chất lỏng trong suốt, ngón tay đầy ôn nhu chậm rãi tiến nhập, nhẹ nhàng mà mở rộng tiểu huyết, tiếng nỉ non trầm thấp, ngẫu nhiên lại cắn nhẹ vài vết. Bàn tay nhàn rỗi còn lại lần mò vuốt ve ngực và bụng, khiến cho nhiệt hỏa trong người không ngừng lan rộng...

Nhiệt độ không ngừng tăng lên, làm cho Đỗ Lăng nhất thời có chút hoảng hốt, đồng dạng tình cảnh này trong mộng lặp lại không biết bao nhiêu lần. Trong mộng Tiểu Ngủ ôm lấy hắn, nhiệt độ cơ thể ấm áp, động tác ôn nhu và săn sóc, mềm mại xoa bóp, giọng nói yêu thương nồng đậm dần dần hóa thành lưới tơ trong suốt mà quấn chặt lấy cơ thể.

Yêu thương vuốt ve lướt qua bụng, chậm rãi chạy về trung tâm. Ở trước ngực mà vuốt ve điểm nhô lên, chịu không được sự khiêu khích, Đỗ Lăng rên rỉ, vặn vẹo uốn éo eo, điểm nhô nhô phía bên trái vừa thoát khỏi ma trảo thì điểm bên phải lại bị hai ngón tay kẹp lấy, một lần nữa bị dẫn dắt....cho đến khi hai khóa nhô lên nho nhỏ đứng thẳng.

Ngón tay trên đùa trong tiểu huyết không ngừng ra vào, rất có tính nhẫn nại mà nới rộng chỗ đó. Một ngón rồi hai ngón, ba ngón...cuối cùng bốn ngón tay đều nằm trong tiểu huyết mà không ngừng ra vào....Chờ...Chờ

chút, sao lại đến bốn ngón? Tiểu Ngũ sẽ không bao giờ....A! Đây không phải là mộng, người này...người này....

Trông thấy Đỗ Lăng giãy dụa, người nọ lấy tay đỡ lấy eo Đỗ Lăng mà nhún một cái. Đỗ Lăng không nhin được mà nhũn ra, cũng làm cho tay người kia tiến vào thêm một chút.

“Không muốn thụ thương thì tốt nhất là cậu đừng có mà nhúc nhích!....”

Đỗ Lăng còn muốn giãy dụa, lại bị đối phương vuốt ve ngay điểm mẫn cảm ở eo, bao nhiêu khí lực còn lại đều mất hết....

Mặc dù đã chuẩn bị rất kĩ càng, thế nhưng khi đối phương chen vào thì Đỗ Lăng cảm thấy hoảng sợ. Nam căn của đối phương thật lớn, làm Đỗ Lăng không thể nào thừa nhận được. Cho dù Đỗ Lăng đã có chút kinh nghiệm, cảm thấy đối phương không phải là thô to bình thường. Cảm giác Đỗ Lăng nín thở, đối phương ngừng lại, đưa tay sờ sờ eo của Đỗ Lăng: ” Thả lỏng nào...Thả lỏng, hít sâu vào...đúng rồi, hít sâu.” Giọng nói ôn nhu vang lên, bình ổn lại oán khí của Đỗ Lăng. Thở ra một chút, Đỗ Lăng ở trong lòng dâng lên một tia nghi hoặc, còn chưa kịp tự hỏi, đối phương đã bắt đầu động....

“A...”

Đối với cơ thể đã nếm qua tư vị, Đỗ Lăng theo bản năng mà đáp lại hành động của nam nhân phía sau. Nhận ra đây là sự thật, Đỗ Lăng cảm thấy trong lòng ngũ vị trộn lẫn....một cổ chua xót, khổ sở dâng lên tràn ngập cõi lòng: Anh Tiểu Ngũ.... Anh Tiểu Ngũ

Đối phương dường như phát hiện ra Đỗ Lăng thất thần, động tác ôn nhu bỗng trở nên thô bạo....

A....Cuồng dã mà kịch liệt làm cho Đỗ Lăng dần trở nên mê mang....

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đỗ Lăng hoàn hồn. Giật giật, phát hiện rằng buộc trên tay đã tiêu thất, bị mất hết xuống lúc nào không biết.

Nhìn chung quanh, một đồng vết bẩn mắt trật tự, đập vào mắt là vô số vết bẩn màu trắng đục, Đỗ Lăng cuối cùng cũng nhận ra bản thân thật sự, thật sự bị người XXX, không phải ảo giác, cũng không phải mơ, mà là, hắn, Đỗ Lăng, một thằng đàn ông hữu lực, thân cao 185cm, nặng 75kg, đai đen 4 vạch nhu đạo, quyền thuật, taekwondo,..đều tinh thông lại mơ mơ hồ hồ bị người ta cưỡng gian!!...Cái này....cái này, thật không biết dùng hết bao nhiêu lửa giận mới có thể hình dung được tâm tình của Đỗ Lăng lúc này.

Mặc dù người trong tòa cao ốc từ trước đã không có ai, đến khi Đỗ Lăng xuất hiện trước cửa thì nhân viên an ninh cũng không đứng ra ngăn cản. Bởi vì không có ai dám đi ra hỏi cái nam nhân đang toát ra lửa giận ngàn ngút này là ai a....

Đỗ Lăng không dám về nhà, cũng không đến khách sạn mà nhà mình mở ra năm ngoái. Tìm đại một chỗ trong số nhà nghỉ của người quen mở. Lấy một phòng cao cấp, phân phó nhân viên mua giúp một bộ y phục mới, cho tiền bo thật nhiều, khiến cho nhân viên giúp xử lý sạch sẽ một cách lặng lẽ.

Hung hăng chà sạch người dưới nước nóng, Đỗ Lăng mang theo một thân đồ ửng nằm trên giường lớn, gọi điện về thông báo. May mà anh cả, anh hai chưa về, nhờ dì Ngọc quản gia chuyển lời lại nói đêm nay mình có việc không về, Đỗ Lăng cúp máy.

Nằm ở trên giường, hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra lúc chiều, Đỗ Lăng tức giận đấm mạnh xuống giường. Chết tiệt! Mình như thế nào lại ngốc như vậy! Hận a!

Cắm lấy điều thuốc hít một hơi thật sâu, Đỗ Lăng chậm rãi bình phục tâm tình.

Là ai chứ? Với thân thủ của mình, muốn hoàn toàn thắng, không cho mình một giây phản kháng, ít nhất hắn cũng phải có một kế hoạch chặt chẽ. Đỗ Lăng nhớ tới lúc quay đầu lại có nhìn thoáng qua, ngay chỗ cửa phòng có một tấm biển “sửa chữa nội bộ, không phận sự miễn vào”...Hắc hắc, thật chu đáo a....

Người này nhất định biết mình, thế nhưng mình lại đối với hắn một chút cũng không có ấn tượng? Cử chỉ hành vi của hắn rất tự tin, thông thả, một chút nóng vội cũng không có, nhất định là rất quen thuộc cấu trúc trong tòa cao ốc đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này chắc chắn là cao thủ. Hắc hắc là có học qua võ thuật Trung Quốc, nhất là đôi tay dề lại eo mình, hắc chí ít cũng thông thạo trung y. Đỗ Lăng biết Trung y có một loại thủ pháp xoa bóp huyết đạo, kích thích các huyết vị gia tăng tình dục làm người ta tạm thời rơi vào mê mang. Nhớ là lúc trước anh cả từng nói qua có lần thuê một Y sư xoa bóp đến thử, không ngờ hôm nay mình lại đụng phải. Lại nhớ lúc đó anh cả đã từng nói cái này học rất khó, rất cao thâm, mười năm tám năm không dễ mà thành công, hơn nữa lại truyền rất bí mật, người biết cực ít. Không khó tìm, thế nhưng....làm sao mà nói với anh cả đây?!

Ai! Quên đi, Mình từ từ mà tra vậy!

Tên nhóc! Mày hãy đi mà cầu nguyện đi a! Tốt nhất là đừng để tao tìm thấy mày...không thì....Hắc hắc....

Bất quá, hắc rốt cục là có mục đích gì? Vì tình? Vì tiền? Đùa à, chỉ với thủ pháp chuyên nghiệp như vậy, hai thứ này còn có thể thiếu sao? Làm xong, cứ nhiên phải dứt bỏ đi. Hắc đơn thuần là muốn làm ta? Điều này không có khả năng? Hắc không có khả năng chỉ đơn thuần là muốn cưỡng gian ta! Có thể là hắc mượn cơ này để uy hiếp? Tổng tiền? Hừ hừ, tên nhóc! Đang lo không biết tìm mày như thế nào, có giỏi thì chường mặt ra đây....

Haizz! Đã bao lâu rồi mình chưa làm nhỉ? Từ lúc Tiểu Ngũ đi thì chưa có làm qua. Haizz! Thật không thể nào thích ứng nổi, rất mệt a, phía dưới càng xót đến không chịu nổi. Mang theo thân thể đầy mệt mỏi, Đỗ Lăng chậm rãi tiến vào mộng đẹp, " Bất quá, tên nhóc này ngược lại rất ôn nhu a...."

2. Chương 2

Tòa nhà Đỗ Thị, tầng 24

Phòng họp

Thứ hai, mỗi tháng đều diễn ra hội nghị thường kỳ

"....Lí do ngày hôm nay tôi muốn nói là...."

Nhìn theo ánh mắt của anh trai, Đỗ Bang giờ chân, ngay dưới gầm bàn mà đá đá Đỗ Lăng, trong lòng không khỏi thở dài. Đây là lần thứ mấy rồi? Cuộc họp diễn qua cũng được sáu mươi phút rồi, nó làm sao lại thất thần đến như vậy sao? Đỗ Bang lo lắng mà nhìn Đỗ Lăng. Thằng em bao bối hôm nay xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? A! Đúng rồi, từ lúc cái hôm mà nó không về nhà thì trở nên khác thường, đang trò chuyện thì nó lại thất thần, lúc chỉ có một mình thì chính là chờ người ra, biểu tình đó làm cho Đỗ Bang nhớ đến tình cảnh đã xảy ra một năm về trước. Đỗ Bang rất là đau lòng. Ai! Đỗ Bang ở trong lòng thở dài. Bởi vì cha mẹ mất sớm, anh em ba người cứ vậy mà sống nương tựa lẫn nhau, Đỗ Bang rất là yêu quý thằng em trai duy nhất này, ngàn vạn lần không cho nó chịu một chút ủy khuất nào. Đỗ Bang yên lặng tự đánh giá: Nó rất cuộc là có tâm sự gì nhỉ? Xem ra mình nên cùng nó trò chuyện mới được.....

"Tan họp..."

Tuyên bố giải tán cuộc họp, Đỗ Trọng trao đổi ánh mắt với Đỗ Bang, sau đó cùng nhau quay lại nhìn cái thằng đang ngẩn người.

.....

.....

.....

"A! Điều giải tán hết rồi!"

"Đã được mười phút rồi..."

“Hở? Anh hai, anh cả sao còn chưa trở về phòng làm việc của mình? Hôm nay rảnh rồi không có việc làm sao?”

Đỗ Trọng thở dài: “Chúng ta công việc bận rộn không sai, nhưng điều mà bọn ta quan tâm nhất hiện tại là chú!”

“Em! Em xảy ra chuyện gì? Vẫn rất khỏe mạnh mà?”

Ai! Đỗ Trọng lần thứ hai thở dài, Em trai à, Chú nghĩ là bọn anh mù sao?

Nhìn cậu một cái, Đỗ Trọng lại trao đổi ánh mắt với Đỗ Bang, nhưng không có nói gì, chỉ là lạnh nhạt nói: ” Tiểu Lăng, chú cũng biết chừng mực, anh cũng không nói gì, nhưng nếu có chuyện gì khó khăn cứ việc tìm anh, anh cả giúp chú.”

Đỗ Lăng suy nghĩ: “Anh cả, anh đang nói thật sao?”

Đỗ Trọng gật đầu: ” Đương nhiên!”

“Cái gì cũng có thể?”

“Chú cứ nói, việc gì anh cũng sẽ giúp chú.”

“Anh cả...em...” Đỗ Lăng muốn nói lại thôi.

” Chú mau nói!” Thật là làm người ta lo lắng mà.

“Em...”

“Nói!!”

“Sinh lý của em đau nhức...”

“Phụt!” Đỗ Bang phun hắt ngum cà phê vừa uống ra mặt bàn.

” Đỗ Lăng! Cái thằng nhóc này lâu không bị đập nên ngứa da rồi phải không!” Trùng mắt liếc tên đang ngồi chồm hổm mà ôm bụng cười điên loạn dưới sàn, Đỗ Trọng nhin cười trách mắng.

“Thôi...Thôi trở lại làm việc đi nào! Lần tới anh sẽ để ý đến chú!”

“Đúng vậy!”

Một chuỗi âm thanh quen thuộc truyền đến, đây là bản nhạc chuông “Romeo & Juliet” của Đỗ Lăng, cậu hướng hai ông anh khoát khoát tay, cầm lấy điện thoại đi ra cửa.

“Xin chào?”

“Honey~~ có nhớ tôi không~~”

Đỗ Lăng khi nhanh ra ngoài cửa, đứng tại góc khuất trầm giọng nói: ” Là mày?”

.....

” Đúng rồi, thật vui khi cậu còn nhớ rõ tôi. Vui không? Gần đây cậu khỏe không?”

“Nhờ phúc của mày, tao không đến nỗi tệ!” Đỗ Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

” Cậu thật không đáng yêu chút nào, tôi nhớ là lúc đó cậu rõ ràng là thích muốn chết vậy mà cứ luôn miệng kêu gì mà đừng a~~ không nên a

~”

“Câm miệng!! Rốt cục mày muốn như thế nào?”

“Muốn như thế nào sao? Cưng ơi, từ lúc đó đến giờ đã qua được một tháng, tôi không có lúc nào là không nghĩ đến cậu...ai, cậu thật sự là có một cơ thể hết sức mê người a, rất co dãn, cái mông rắn chắc vừa cong vừa vênh của cậu làm tôi yêu chết đi được. Còn có nơi nào đó rất chặt, rất nóng.....”

Đỗ Lăng “A” một tiếng cúp điện thoại, cố gắng kiềm chế việc muốn đem điện thoại quăng xuống đất. Trong lòng tự nhẩm: 1, 2, 3, 4, 5....Đỗ Lăng không ngừng tự thuyết phục mình: Nhịn! Phải nhịn! Không khéo sẽ bị anh cả với anh hai phát hiện ra mất! Trở lại phòng làm việc, Đỗ Lăng hất hết mọi vật dụng trên bàn xuống đất....Đến lúc trong phòng chẳng còn gì để có thể xả giận, Đỗ Lăng chán nản đi lại sô pha.

Cảm giác dưới thân có vật bén nhọn chọt (mông) cậu, Đỗ Lăng mò mẫm lấy ra vừa định ném vào góc tường nhưng vừa thấy đó là khối thủy tinh hình thiên sứ thì mới ngưng lại động tác. Hô! Thật là nguy hiểm! Cái này là của Tiểu Ngũ tặng mình hôm sinh nhật mà! Mấy hôm trước cho anh hai mượn làm hàng mẫu, tưởng còn ở chỗ anh, không ngờ lại ở đây.

Ai! Nhìn thiên sứ thủy tinh, Đỗ Lăng trong lòng ngũ vị tạp trần. Cảm giác tội lỗi sao? Lúc Ngũ mất hẳn đã dặn dò Đỗ Lăng không được tự mình đi báo thù cho hắn. Từ lúc đó Đỗ Lăng không còn yêu kẻ nào nữa, cũng không có cùng bất kỳ ai lên giường, Đỗ Lăng cố gắng quên đi nỗi đau. Cho tới giờ, Đỗ Lăng cố gắng không nhớ đến anh Tiểu Ngũ. Cũng như anh Tiểu Ngũ đã nói lúc mất là “Quên hẳn”. Mỗi năm, ngoại trừ ngày sinh nhật bản thân, cho đến một tháng trước, sau khi thất thân trong w.c, Đỗ Lăng liền không ngừng nhớ tới những hồi ức về thời khắc ở bên Ngũ. Cứ một lần lại một lần tự làm khổ, hồi ức trong quá khứ không ngừng tái hiện trong đầu.

Cái thiên sứ thủy tinh này là vào sinh nhật năm 14 tuổi, quà của Ngũ tặng cậu.

Lúc cậu quen anh Tiểu Ngũ là hôm sinh nhật năm cậu 9 tuổi, Khi đó cha mẹ vừa mất, hai anh lớn thì sợ một mình cậu cô đơn tinh mịch. Suy nghĩ thật lâu liền dẫn một đám bạn bè cùng lớp lẫn em trai em gái của bọn họ đến buổi tiệc, làm cậu hết sức vui vẻ.

Ngày đó, lần đầu nhìn thấy Tiểu Ngũ, Đỗ Lăng liền thích người anh lớn ôn nhu này. Mà anh cũng là người xoa dịu tâm hồn đang tổn thương của cậu, khiến cậu quên đi đau thương, chường ra khuôn mặt tươi cười. Đến tận bây giờ, Ngũ luôn là khách được hoan nghênh nhất trong Đỗ Gia.

Năm Đỗ Lăng 12 tuổi, Anh cả cùng người khác kết thù, kẻ thù thù đũa sắt tận diệt tuyệt. Anh cả cũng không phải là sợ chỉ vì công việc quá bận rộn trong lúc nhất thời không thể nào chiếu cố được cậu nên mới đem cậu sang Mỹ nhờ Ngũ chăm sóc.

Không biết có phải là do người phương Tây trưởng thành sớm hay không, khiến Đỗ Lăng cũng bị ảnh hưởng. Có lẽ do đám bạn dạy dỗ....nói chung, Đỗ Lăng vào hôm sinh nhật năm 14 tuổi đem lần đầu tiên của mình cho Ngũ. Mà cái thiên sứ thủy tinh này là của anh Tiểu Ngũ tặng cho cậu

Sau đó mấy năm, cuộc sống của Đỗ Lăng vẫn vui vẻ, hạnh phúc. Thẳng đến lần sinh nhật 18 tuổi, Ngũ bị ngộ sát. Về sau mới biết, mục tiêu bị nhắm vào là Đỗ Bang, người đã vội vã đến buổi tiệc....

Đỗ Bang vừa bước vào thì thấy Đỗ Lăng ngồi trên sô pha, mắt nhìn thiên sứ thủy tinh trong tay, trên mặt là biểu tình vô cùng thống khổ. Đỗ Bang bước nhanh qua, vươn tay kéo Đỗ Lăng vào lòng, vỗ nhẹ lên vai cậu, lại chậm rãi vuốt ve tóc cậu (huỳnh đệ văn à :v =))))....

Qua một lúc, Đỗ Bang mới mở miệng: ” Xảy ra chuyện gì? Lúc này còn tốt sao giờ lại ỉu xìu như vậy? Em xem, cái phòng làm việc đều thành cái hình dạng gì? Em lại tức giận chuyện gì vậy? Chẳng lẽ...Tiểu Lăng....sinh lý của em thật sự....”

Đỗ Lăng rúc đầu vào lòng của Đỗ Bang nhẹ nhàng nở nụ cười: ” Ngay cả anh cũng ăn hiếp em.”

“Ai da! Oan uổng quá, anh lúc nào thì ăn hiếp em? Tự em nói đó chứ!”

Đỗ Bang nâng cằm của Đỗ Lăng, nghiêm túc hỏi: ” Xảy ra chuyện gì?”

“Em...em nghĩ đến chuyện trước kia, ngực có chút đau. Không sao, một lúc là khỏi rồi.”

Đỗ Bang im lặng, nghĩ một chút thì vỗ vai Đỗ Lăng: ” Chớ suy nghĩ nhiều, anh cho em vài ngày nghỉ phép đó đi ra ngoài giải sầu đi. Biết đâu gặp được duyên đào hoa thì sao!”

“Anh hai

”

” Đi đi, nếu không anh tìm giúp em hai tên đẹp trai để chơi đùa? Được...được rồi đừng có đánh nữa, Không tìm là được chứ gì? Mùa hè sắp đến rồi! Ánh nắng gắt gao, bãi cát vàng, ngắm nhìn cảnh đẹp, phong cảnh xinh đẹp, mỹ nam dễ nhìn vô số, có thể em sẽ tìm được người yêu đấy!”

“....”

“Còn nhớ lần cuối cùng Ngũ đã nói gì không? Ngũ bảo em quên hẳn, là không muốn em đau khổ như bây giờ!”

“Được rồi, anh đi đặt vé máy bay cho.”

“Không cần đâu, em tự mình đi là được rồi.”

Đỗ Lăng cầm điện thoại định gọi đặt vé máy bay, lại phát hiện có tin nhắn. Nghĩ là do lúc này đang kích động quá nên không có nghe được, Đỗ Lăng tiện tay mở ra đọc:

/** */, mật mã 005700, Honey tôi nếu là cậu thì nhất định sẽ vào xem.” Đỗ Lăng tâm trầm xuống: “Anh hai, em thấy chuyện này tạm dời lại đã, chờ em giải quyết một số chuyện cho xong đã.” Đỗ Lăng nhìn lướt qua đồng hồ bãi bãi trên sàn, máy tính cũng nằm chung số phận: “Hôm nay em về trước.”

Về đến nhà, Đỗ Lăng vào phòng của mình mở ra máy tính. Mở ra hòm thư mà trong tin nhắn nhắc tới, bấm mật mã. Hanh! 005700, Lăng Lăng cái đầu mày chứ Lăng Lăng.... (005700 = Lăng Lăng, vợ tôi Lăng Lăng)

Vào hòm thư, bên trong có một mp3 chừng 10 phút. Đỗ Lăng tải tập tin về, đeo tai nghe vào, mở ra, là một bản ghi âm 20 phút.

“A...A....”

“Ân...a....”

“Đừng...không nên...”

“Không nên? Tôi thấy là cậu rất thích mà? Nói cho tôi biết, một người đàn ông bị làm ở phía sau thì phía trước sẽ cương sao? Cậu hưng phấn sao? Nói cho tôi biết, cậu nhạy cảm như vậy, đã bị bao nhiêu thằng đàn ông làm qua rồi?”

“Không...ha...a....”

.....

.....

.....

Đỗ Lăng nhắm mắt lại, đau đầu. Chết tiệt! Hắn dám ghi âm lại.

Từ nhỏ đến lớn, Đỗ Lăng chỉ yêu một mình anh Tiểu Ngũ. Sau lại cùng anh Tiểu Ngũ làm tình, bị Tiểu Ngũ ôm. Giờ lớn lên, cho dù có cao hơn anh Tiểu Ngũ, vẫn thích được anh ấy ôm. Đỗ Lăng nhận ra việc này từ rất sớm, cậu chỉ thích được người ôm, không thích đi ôm người khác. Tuy cậu anh tuấn, cao lớn, làm người ta sợ hãi nên toàn được mấy cậu em khả ái tỏ tình, cậu chỉ biết cười ngượng mà cự tuyệt.

Lúc này, Đỗ Lăng chưa bao giờ hận mình như bây giờ. Sớm đã bị Ngũ khai phá qua, miễn cảm và dễ dàng hưng phấn, thân thể trống trải nhiều năm dễ dàng bị người nọ trêu đùa mà sống lại. Không để ý đến ý nguyện, cứ khát vọng, nghênh tiếp dục vọng nam nhân, vô lực giãy dụa....

Đỗ Lăng cầm lấy điện thoại, tìm dãy số lúc này gọi đến cho mình, ấn gọi trở lại. Lăng lặng nghe tiếng chuông đổ, một tiếng, hai tiếng, người nọ rất nhanh mà bắt máy.

” Nói...rất cục là mày muốn gì?”

“Cậu nghe rồi? Thế nào? Âm thanh nghe rất hay phải không!”

“....” Nhịn, phải nhịn!

“Tôi vẫn còn cái nữa....cậu muốn nghe không?”

“Mày tốt nhất là đừng có thử tính nhẫn nại của tao!”

“Ha hả, có muốn hay không tôi hiện tại mở cho cậu nghe?”

“Không cần!”

“A? Cậu không thích? Ai! Thật đáng tiếc, mỗi lần nghe nó, tôi rất hưng phấn nha, bắn đến 3,4 lần đó!”

“Mày...rất cực mày muốn như thế nào?!”

“Đừng tức giận, tôi chẳng muốn gì hết. Tôi chỉ thích cậu! Cậu xem ngay cả hòm thư đều là Lãng Lãng yêu quý của tôi, còn cái mật khẩu nữa: Lãng Lãng là vợ của tôi nha! Tôi thật sự rất thích cậu.”

“Nói yêu cầu của mày!”

“Tôi nhất định phải nói sao?”

“Nói!”

“À...à, hay là cuối tuần này chúng ta ra ngoại thành đi dạo được không? Tôi định thứ sáu tới chủ nhật này đến dưới chân núi chơi, cậu đi chứ?”

Đỗ Lãng cả nói cũng lười, trực tiếp cúp máy. Đứng lên, đưa tay vỗ vỗ cái eo đau nhức, hoạt động chút tay chân. Đỗ Lãng nghĩ nên luyện tập cho thân thể khỏe lên một chút.

3. Chương 3

Thứ sáu.

Hoàng hôn.

Đỗ Lãng một mình lái xe đến vùng ngoại ô, nhà hàng Tượng Thụ nằm ở ngoại ô thành phố là một nơi rất nổi tiếng. Đỗ Lãng lái xe đi đón người, đã biết địa điểm thành ra cũng không tốn nhiều sức lực.

Tới nơi, Đỗ Lãng nói ra tên của mình, nhân viên tiếp tân liền nhận ra, đưa cho hắn chìa khóa phòng đã được đặt trước, phòng 315, là một phòng cao cấp hết sức xa hoa....

Đỗ Lãng mở cửa đi vào, nhìn xung quanh một vòng đến khi không thấy chỗ nào khác thường mới thôi. Đỗ Lãng cầm điện thoại lên gọi, rất nhanh người kia đã bắt máy.

“Tao tới rồi, phòng 315, mày ở chỗ nào?”

“Ha hả, Lãng Lãng.”

“Ít nói nhảm, mày mau qua đây!”

“Ai

cùng ơi, nói cho cậu biết một tin xấu, tôi biết cậu rất muốn tôi thế nhưng hôm nay tôi đột nhiên có việc đột xuất, tuy rất muốn giải quyết thật nhanh để đến với cậu nhưng đêm nay tôi thật sự không trốn ra được! Lãng Lãng, tôi không phải là cố ý...”

“Mày! Hạnh! Nói vậy là đêm nay mày không đến?”

“Lãng Lãng sao cậu lại nói tôi như vậy, tôi muốn cậu còn không kịp, sao lại dám không đến chứ? Lãng Lãng, sáng sớm mai tôi nhất định đến, khi đó tôi nhất định sẽ bồi thường đầy đủ cho cậu. Được không...”

Đỗ Lãng chẳng còn kiên nhẫn để nghe hắn nói, trực tiếp ném điện thoại lên giường.

Ổn định hồi hồi tâm tình, Đỗ Lăng suy nghĩ một chút quyết định tới đâu hay tới đó. Trước tiên cứ tắm rửa đã, sau đó ăn một bữa cơm phong phú ngon miệng. Cuối cùng là leo lên giường ngủ một giấc. Lầm bầm: Còn không biết ngày mai hẳn có đến hay không! Có chiêu thức gì, cứ dùng nha!

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Lăng đã dậy rất sớm. Hoạt động một chút gân cốt, nhà hàng bên dưới liền đưa đến bữa sáng. Ăn xong bữa sáng, xem báo, Đỗ Lăng quyết định xuống dưới vừa dùng cà phê vừa đợi.

9:00, Đỗ Lăng gọi điện cho người nọ, đối phương nói lập tức đến ngay.

10:00, lập tức đến.

10:40, một chút nữa là đến rồi.

11:20, nhanh đến ngay đây.

11:35, tới rồi...tới rồi.

.....

Đỗ Lăng cảm giác trên đầu mình đang bốc khói, hơn nữa còn đang tiếp tục bốc rất cao!

12:00, Đỗ Lăng cuối cùng cũng hết nhẫn nại nữa.

Vừa đúng lúc, điện thoại Đỗ Lăng đổ chuông: “Con mẹ nó rốt cục là mày đang ở đâu?”

“Ha hả, giận rồi? Tôi đến rồi. Hả hả, không cần nhìn xung quanh mà tìm, tôi không có ở đó đâu. Tôi hiện tại đang ở Du nhĩ cư dưới chân núi, cậu xuống đây chứ?”

Đỗ Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói: ” Mày đứng yên đó!”

12:10, Du nhĩ cư.

“Mẹ nó, rốt cục mày ở đâu chứ?”

“Cùng ơi, cậu mặc một thân áo lam thật xinh đẹp, thật mê người, rất đẹp trai nha. Thế nhưng, Lăng Lăng cậu ngẩng đầu lên nhìn một chút, nhìn đỉnh núi ấy. Có phải hay không mơ hồ thấy một người cầm kính viễn vọng, thông thả dạo chơi cũng có kính viễn vọng đặt ngay cửa, người có thể đến nhìn nha! Cùng ơi ta đem đồ vật của cậu đều bỏ trong xe, cậu đi lên lấy đi. Bất quá, tuy là núi này dốc đứng, nhưng không cao lắm, lại có đường nhựa, hoàn toàn có thể lái xe lên. Thế nhưng tôi rất muốn nhìn thấy cậu đi bộ lên đây nha! Tôi thích xem nhất là thân thể khỏe mạnh của cậu nha, không được lười biếng, nhớ là tôi còn có kính viễn vọng nha, nếu như cậu không làm theo lời tôi nói....coi chừng tôi lái xe đi đó!”

(Đỗ Lăng: tao muốn giết mày băm ra cho chó ăn)

1:40, Đỗ Lăng cuối cùng cũng tới đỉnh núi.

“Đến rồi?”

“Hô, hô,đến...đến...rồi, hô, hô.”

“Cậu có hay không nhìn thấy cái xe màu đen không? Đúng, chính là cái đó! Mở cửa xe, ở bên cạnh tay lái có cái tủ lạnh nhỏ, bên trong có khăn lạnh, cậu trước tiên lấy cái đó lau mồ hôi trên mặt đi. Rất thoải mái phải không, tôi rất biết cách săn sóc cho cậu nha! Phía dưới khăn mặt là đồ vật cậu cần, cẩn thận đó, đánh mất thì không thể tìm về đâu!”

Đỗ Lăng tìm được xe, mở cửa ra, tìm cái tủ lạnh nhỏ chứa đồ, trong đó có một cái khăn mặt màu trắng, đúng là một cái khăn được ướp lạnh. Hanh! ngu sao không dùng, Đỗ Lăng đầu đầy mồ hôi cầm lấy khăn mặt nhẹ nhàng lau trên mặt, hít thật sâu, ủa! Thoải mái! Thế nhưng, mùi vị kia có gì đó không đúng lắm? Vừa muốn lấy khăn mặt lau lau cái trán, Đỗ Lăng một trận mê muội. Mẹ nó!!! Khăn có tẩm thuốc mê!!!!!!.....

“Đông!”

Đỗ Lăng bị một đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve mà thức tỉnh. Chỉ là thuốc mê để lại di chứng làm cho đầu Đỗ Lăng có chút mơ mơ màng màng.

Đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, Đỗ Lăng cảm giác có đôi tay đang vuốt ve trên cơ thể mình, nhẹ nhàng vân vê, lực đạo vừa phải, chỗ nào đôi tay lướt qua đều đem lại khoái mái...

Lúc sau, một đôi môi lửa nóng áp đến, cái lưỡi linh hoạt trơn trượt gia nhập vào, từ trên xuống dưới, dọc theo đầu nhũ, xuống dưới bụng cho đến phần đùi mà không ngừng liếm lộng, đầu lưỡi ở bên đùi mềm mại của Đỗ Lăng mà xẹt qua, quanh quẩn qua lại. Làm cho nhiệt độ tăng lên....

Cái lưỡi trơn trượt tại điểm mẫn cảm nhất trên da thịt, nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn, làm Đỗ Lăng không tự chủ được mà “A” lên một tiếng.

Có chút đau đớn, cũng có chút ngứa, lại kỳ dị lại làm cho người hưng phấn, Đỗ Lăng dần dần thanh tỉnh, không tự kìm hãm được tránh né, vừa mới vươn vai vãn vẹo, lại phát hiện mình cả người bị trói buộc ở, hai tay bị phân biệt buộc chặt tại đầu giường, trên ánh mắt bị bó tráo che kín, hai chân thành M hình bị sâu sắc tách ra buộc chặt tại hai bên.

Đỗ Lăng cố gắng hít thở, bình phục tâm tình đang xúc động, chỉ là con mắt bị bịt kín, toàn bộ các giác quan đều trở nên mẫn cảm hơn, nhất là bên đùi còn bị đối phương liếm mát, càng mẫn cảm hơn. Không gian âm thầm trở nên quen thuộc, làm cho Đỗ Lăng hít thở có chút khó khăn. Đỗ Lăng hít thở thật sâu, nỗ lực kéo mình ra khỏi bầu không khí ái muội này.

Một lần nữa suy nghĩ lại kĩ càng, Đỗ Lăng cố gắng điều chỉnh giọng điệu mà mở miệng: “Chúng ta không phải cần nói chuyện sao? Anh rốt cục muốn thế nào? Anh muốn tôi làm gì? Tiền sao? Ai

~được rồi, được rồi, tôi biết anh không phải vì tiền, anh rốt cục muốn gì? Anh cũng biết anh cả của tôi, hửn....Ngô

được rồi, được rồi, đừng như vậy mà, a! Mọi người đều là người trưởng thành. Có cái gì không thể, tốt nhất là nói hết ra cho rõ ràng đi?”

“....”

“Chúng ta, trước đây đã gặp nhau sao? Tôi nghĩ...tôi không nhận thức anh đi...anh...a!! Hoặc là, anh cùng anh cả có quan hệ? A! Đừng...đừng như vậy! A...”

Người nọ không nói gì, đưa tay nắm lấy cái vật đang bán cương của Đỗ Lăng, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần đỉnh, trong thời gian ngắn nam căn nằm trong tay đã trưởng lớn, người nọ chậm rãi di chuyển ngón tay trượt xuống, đi tới tiểu huyết mà chậm rãi chen vào. Theo sự kích thích mà người nọ đem lại, tiểu huyết không ngừng co rút, mà Đỗ Lăng thì thanh âm cũng càng ngày bất ổn.

“Ách...anh xem, chúng ta...chúng ta đều....chúng ta đều đã trưởng thành rồi, có...có dục vọng rất là bình thường...a...anh xem, ép buộc người khác là không tốt....không bằng...a...không bằng anh buông tôi ra trước, chúng ta...chúng ta nói chuyện cho rõ, được không? A...a...”

Người nọ vẫn không nói gì, lúc này lại há miệng ngay bên đùi đầy dấu hôn của Đỗ Lăng mà cắn một cái, không nặng nhưng cũng không nhẹ. Bởi vì quá đột nhiên, Đỗ Lăng không kịp đề phòng mà “A” một tiếng.

“Mày...a....mày rốt cục muốn gì?”

Người nọ cuối cùng cũng mở miệng: “Cậu nghĩ tôi là con nít sao?”

“Àn...rốt cục là mày muốn gì!”

“Tôi muốn cậu!”

“Mày!!! A...”

Đỉnh dục vọng căng trướng của Đỗ Lăng dưới ngón tay trượt lên xuống nhẹ nhàng của người kia nảy lên, đối phương chỉ là mấy động tác khê khàng đã đủ câu gợi tất cả dục vọng của Đỗ Lăng tràn ra, tiếng thở dốc của Đỗ Lăng càng ngày càng nặng nhọc, đối phương rõ ràng chưa làm gì cả, thế mà

Sau khi xem qua địa phương tư mật kia, chỗ trung tâm kết nối giữa hậu đình và dục vọng đang đi vào của người nọ, đậm hoặc nhẹ, hoặc mạnh, xoay tròn người ngoài sáng không làm chuyện mờ ám, Đỗ Lăng không giãi dục nữa...

Một lúc sau, người nọ lại mở miệng, ngữ khí nhẹ nhàng: “Muốn sao?”

Người ngoài sáng không làm chuyện mờ ám, Đỗ Lăng ngưng lại giây dựa, trực tiếp giơ cờ đầu hàng, thành thành thật thật mà trả lời: “Muốn”

“Nga? Vậy cậu muốn tôi làm gì?”

Đột nhiên, Đỗ Lăng cảm giác được mặt mình như muốn xuất huyết, cho dù tri độn cũng biết được đối phương là muốn mình nói ra: muốn anh tiến vào...Thế nhưng, Thẹn quá hóa giận, cậu nhất quyết không nói ra. Nam nhân từ lúc sinh ra đã có lòng tự trọng lẫn kiêu ngạo làm Đỗ Lăng im lặng. Cho dù từ rất sớm đã xác định mình thích được người khác ôm, cũng như được người khác vuốt ve. Thế nhưng, nếu muốn cậu giống như người ta dâm dăng kêu, mở rộng hai chân mời đàn ông tiến nhập.....vô luận như thế nào cậu cũng không làm.

Người nọ cũng không ép buộc cậu, đứng lên đi mất.

Một lát sau, Đỗ Lăng cảm giác được người nọ quay lại, trong lòng cậu lập tức cảm thấy bất an. Quả nhiên, người nọ đem một thứ lạnh lẽo cắm vào tiểu huyết, theo sau là rút chất lỏng vào trong ngày càng nhiều, Đỗ Lăng giật mình nhận ra đó là dịch súc ruột! Cố gắng giây dựa phía sau, Đỗ Lăng phát ra tiếng rên rỉ nhẹ. Cảm giác một trận mát lạnh làm Đỗ Lăng không khỏi run rẩy: Không, ngàn vạn lần đừng như mình nghĩ, ngàn vạn lần đừng...a....

Đỗ Lăng trong lòng không ngừng cầu khẩn, nhưng mà hình như hôm nay các vị thần đều bỏ cậu mà đi hết rồi.

10 phút sau, cảm giác đối phương không thay đổi ý định, Đỗ Lăng tuyệt vọng, mà đối phương hơi nâng cậu lên, một cái bồn kim loại lạnh lạnh được đặt xuống phía dưới cậu, Đỗ Lăng triệt để tuyệt vọng.

” Mày...mày sao có thể? Không, tao sẽ không để cho mày thực hiện được....không được! Mày không thể như vậy đối với tao! Mày...mày...”

Ngoài miệng tuy rằng hung dữ, thế nhưng tiếng động trong bụng vang lên không ngừng, Đỗ Lăng nghĩ càng lúc càng muốn bài tiết, mình càng ngày càng không thể khống chế ước muốn được bài tiết. Nhưng, điều này sao có thể? Chuyện riêng tư như vậy sao có thể ở trước mặt người xa lạ mà làm được? Thật sự rất xấu hổ, như thế nào cũng không thể làm được! Đỗ Lăng tận lực nhẫn nại, không ngừng dùng hết sức lực giây dựa để chống lại.

“Tại sao lại đối với tôi như vậy? Tại sao? Anh nói cho tôi biết đi? Rốt cuộc là tôi đã đắc tội gì, anh mau nói? Con mẹ nó! XXXXX.” (thình tự tưởng tượng đi :v....)

Một cái tay vuốt ve bụng Đỗ Lăng thành công làm cho Đỗ Lăng ghen ngào. Người nọ nhẹ nhàng tạo áp lực, Đỗ Lăng liền đem tất cả lời nói nuốt vào bụng, dùng răng cắn môi dưới. Đôi môi mềm mại của người nọ khẽ hôn lấy cằm Đỗ Lăng, đầu lưỡi chậm rãi vươn ra liếm môi dưới đang cắn chặt của Đỗ Lăng, lại nhẹ nhàng hôn hai má đỏ bừng lửa nóng của Đỗ Lăng....

Nhẹ nhàng cắn tai Đỗ Lăng, đối phương nhẹ giọng nỉ non: ” Làm sao vậy? Cậu không đi ra, chúng ta sao tiếp tục được? Trong cơ thể cậu chứa gì ta còn không biết? Cả người cậu có cái gì tôi chưa nhìn qua, tôi đều nhắm nháp qua, cậu còn thẹn thùng làm gì? Mấy ngày trước không phải cậu nhớ tôi sao? À?” Dùng sức cắn tai Đỗ Lăng: ” Tôi rất muốn cậu đây này! Nghe lời bảo bối, tôi yêu cái cơ thể cường tráng đầy dẻo dai cùng khuôn mặt đẹp trai của cậu chết đi được, cậu đã bao lâu rồi không có làm? Cậu nên biết là chỗ này của cậu đang khao khát tôi nhanh đi vào như thế nào mà? Nhanh để tôi thỏa mãn cậu nào! Ngoan ngoan

~~ xuất đi, rồi tôi sẽ làm cậu thoải mái...”

Sinh lý không khỏe lại bị đối phương trêu chọc đủ mọi cách, cường độ nơi bụng cũng không thể nào kiềm chế, mãnh liệt ra, phá tan hàng rào tự tôn cùng lúc đó Đỗ Lăng rơi lệ, mang theo tất cả ủy khuất mà làm ướt băng bọt mắt, uể oải cùng khó chịu làm cho Đỗ Lăng khóc nức nở...

Người nọ thu thập tất cả vừa trở lại thì phát hiện Đỗ Lăng không tiếng động mà rơi lệ, tập tức hấn có chút luống cuống tay chân, hấn biết Đỗ Lăng là một người cường hân và bá đạo. Đối phương liền đem tất cả đèn

trong phòng tắt hết, trong bóng đêm hắt đèn bật mắt của Đỗ Lăng tháo xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Đỗ Lăng, ôn nhu hôn lấy đôi mắt cậu, đem nước mắt mặn mặn của cậu liếm đi.

“Lăng Lăng bảo bối, xin lỗi, đừng khóc...đừng khóc mà, xin lỗi...bảo bối, xin lỗi....tôi chọc cậu giận sao, xin lỗi bảo bối. Tôi không phải cố ý, Tôi đặc biệt thương tâm nha, tôi...tôi chỉ muốn yêu thương cậu thôi mà!”

“Anh khi dễ tôi!”

“Đúng...đúng, tôi khi dễ cậu, là tôi không tốt!”

“Anh hỗn đản!”

“Đúng..ta hỗn đản!”

“Tôi...tôi muốn nói cho anh tôi biết.”

“Được..được, đều được, làm cho hắn đánh tôi để cậu hả giận!”

“Anh...anh..anh khi dễ tôi...ô ô...

~”

“Bảo bối...bảo bối, đừng khóc, đừng khóc nữa. Là tôi không tốt, là tôi đáng chết còn chưa được sao? Bảo bối, tôi bồi thường cậu nhé?”

“Được!”

“A?”

“Anh nói cho tôi biết trước, anh là ai?”

.....

“...anh không chịu nói, đúng không?”

“Đừng...đừng, bảo bối! Được rồi, tôi gọi là Vân”

“Àn...anh họ gì?”

“Ai! Tôi họ Vu, tên đầy đủ gọi là Vu Vân.”

“Mây Đen? Anh gạt tôi!”

“Không có, tôi thật sự tên Vu Vân, phù thủy Vu, đám mây Vân.”

“Àn...vậy tôi có gặp qua anh?”

“Không có!”

“Còn anh cả với anh hai?”

“Không...tôi và Đỗ Trọng, Đỗ Bang không có gặp qua.”

“Cũng không có? Vậy sao anh lại đối với tôi như vậy?!”

“Tôi có làm gì cậu đâu, bảo bối, sao tôi nỡ làm gì cậu.” Vân đưa tay thăm dò tiểu huyết của đỗ lăng, “Thân ái, không phải cậu cũng rất vui vẻ sao?”

“Anh...Anh!...”

“Cảm giác được Đỗ Lăng muốn trở mặt, Vu Vân chớp lấy thời cơ mà cho Đỗ Lăng một cái hôn tiêu hồn. Thẳng đến khi hai người đều thở gấp, Vu Vân mới buông cậu ra.

“Lăng, Tôi yêu em!”

“Anh!” Đỗ Lăng thở dốc: ” Nói dối!”

“Tôi không có lừa gạt em, tôi thật sự thích em! Thực sự! Lừa gạt em thì tôi thành cún con!”

“Hắc hắc, nguyên lai anh thích dùng cách ghi âm để uy hiếp tôi.”

“Ha hả, cái kia sao...cái kia vốn là muốn cất kỹ để từ từ thưởng thức! Tôi thật sự thích em nha, thế nhưng, ngày đó gọi điện thoại cho em, em lại treo máy. Tôi cũng không có cách nào khác, mà không như vậy thì sao hẹn em ra làm mấy chuyện vui sướng?”

Hắc hắc, hắc ngược lại nói có lý rồi...

“Em không biết sao? Ở Club em là thần tượng của biết bao người! Em có biết là thân thể của em có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ, cướp biết bao nhiêu tâm tư của thiếu nam thiếu nữ.”

Đỗ Lăng cố gắng nhớ lại, chính mình luôn một mình lái xe đi Club chơi, cũng không có cùng người khác tiếp xúc nhiều, có thể là do đó nên để lại cho người khác ấn tượng mình là một quý công tử đầy liêu ngạo. Thế nhưng, dù vậy, cũng không ngăn cản được các thiếu niên, thiếu nữ chạy đến tỏ tình với Đỗ Lăng. Ha ha, giống như trên đầu dán nhãn hiệu, Đỗ Lăng nhận được thư tình cùng tỏ tình của thiếu niên nhiều hơn thiếu nữ. Mỗi lần gặp đều là thiếu niên nhu nhược mảnh khảnh xinh đẹp tỏ tình, hoặc là đột nhiên kín đáo đưa cho cậu thư tình, luôn làm cho Đỗ Lăng bất đắc dĩ cười khổ.

“Có cả anh sao?” Vừa nói Đỗ Lăng liền cảm thấy hối hận, bởi vì đối phương đang ở trước ngực mình hung hăng cắn một cái.

“Đúng, có cả tôi! Ai kêu em cự tuyệt tôi! Còn cười thật ghê tởm!”

“Tôi làm sao biết được? Ách, tôi nói là lúc đó không biết là anh...”

“Không biết cái gì? Không biết tôi giống như bọn họ muốn bị em đè mà là muốn thưởng em? Chính là không biết tôi có thể thỏa mãn em sao? Đối với tôi không hài lòng sao?”

“Sao anh biết...”

“Tôi như thế nào biết được em chỉ thích được người ôm sao? Bí mật, hiện tại không nói cho em biết.”

“Anh thật sự thích tôi?”

Như chứng minh sự thật, đối phương khẽ hôn Đỗ Lăng một chút mới nói: “Phải”

“Vậy anh buông tôi ra đi! Tôi muốn nhìn anh.”

“...”

“Tôi rất muốn biết dáng vẻ của anh! Còn có, anh buông ra, chúng ta mới làm được ah!”

“Ha hả, vậy sao?”

” Lẽ nào anh không muốn tôi phối hợp với anh sao?”

“Muốn!”

“Vậy anh buông ra!”

“Không!”

Đỗ Lăng phát điên: “Không? Tại sao?”

“Ha hả, bảo bối tôi thật sự thích em, cho nên cũng hiểu rõ em, tuyển thủ nhu đạo đai đen 4 vạch, tinh thông quyền đạo, cao thủ quyền thuật, võ thuật Trung Quốc cũng rất lợi hại đi? Sao? Tôi nói không sai chứ? Tưởng gạt được tôi? Em bây giờ còn chưa được nha!”

Mụ nội nó, người này sao có thể tinh như vậy, Đỗ Lăng không khỏi có chút nôn nóng.

“Anh rốt cục muốn như thế nào?!!”

“Đương nhiên là yêu em rồi!”

“Anh!”

“Ai! Đừng giận, cũng đừng có nghĩ là chạy thoát khỏi tôi, hôm nay tôi sẽ không bỏ qua em đâu. Bắt quá nếu em ngoan ngoãn hợp tác như lời nói...tôi liền chỉ trỏ hai tay em ?”

“Thật ra” Vu Vân gầy gầy dục vọng trưởng lớn của Đỗ Lăng: “Em xem, em cũng rất muốn mà!” Tay hắn lại trượt xuống tiểu huyết, đưa một ngón tay đi vào: “Còn có, thông đạo như thế nào lại chặt như vậy, em đã bao lâu không làm rồi? Em không muốn có người yêu em, tiến vào trong, lấp đầy em sao? Tôi nghĩ Ngũ cũng không muốn em “thủ tiết” đâu! Cũng hi vọng em có thể hạnh phúc, đúng không?”

“Anh nhận thức Ngũ?”

“Đúng vậy, em không thấy hương vị trong phòng rất quen thuộc sao?”

“Anh...anh rất cuộc là...”

“Cưng ơi, cái đề tài này chúng ta bàn sau đi....hiện tại, Chúng ta làm hợp đồng đi?”

“Hợp đồng gì?”

” Em thích cùng tôi làm đúng không? Ách, ý tôi nói là em thấy tôi như thế nào?”

“Rất chuyên nghiệp.” v)

“Ha hã...” Vu Vân cười khở: ” Tôi đã rất cố gắng, mặc dù ở phương diện đó tôi đã nỗ lực nghiên cứu qua. Em xem, em cũng cần, cũng là người đương nhiên có dục vọng, cấm dục lâu đối với thân thể không tốt. Mà tôi là một bạn giường rất tốt cũng rất yêu em. Không bằng chúng ta cứ thử hẹn hò, em thấy như thế nào?”

“Hẹn hò? Sao hẹn hò? Cứ như vậy?”

“Ha hã...3 tháng! Chúng ta làm tình nhân trong vòng 3 tháng, 3 tháng sau, nếu em không muốn tiếp tục, nếu phiền chán tôi, tôi cam đoan sẽ không làm phiền em, cao chạy xa bay, kiếp này em cũng sẽ không nhìn thấy tôi, ok?”

“”

“Đây là hai chúng ta ước định, tôi tuyệt đối sẽ bảo thủ bí mật, nếu tôi nói cho người thứ 3 biết, em tùy thời đề có thể xử lí tôi.”

“Còn có, nếu như em điều tra, truy tung tích của tôi, tôi liền từng điểm từng điểm trên người của mình nói cho em biết. Bao gồm việc tôi nhận thức Ngũ, quan hệ của chúng ta.”

“Tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối đáng tin nhiệm. Tôi cũng tuyệt đối sẽ là một tình nhân tốt, em sẽ không tìm thấy tình nhân nào tốt được như tôi.”

“Đề nghị rất được.”

“Vậy thì kế ước được thành lập, ok?”

“...Anh không có ý định buông ra sao? Tôi muốn thấy anh.”

“”

“Anh không phải nói chúng ta sẽ làm tình nhân 3 tháng sao?” Đỗ Lăng tức giận: ” Anh lừa gạt tôi!”

“Chúng ta đánh cược đi, được không?”

“Anh còn muốn giở trò gì nữa?”

“Tuần sau, chúng ta hẹn ở đây, em dùng phương pháp gì cũng được, chỉ cần em tìm được tôi, chính là em thắng, tôi thua. Tôi sẽ tùy em xử trí, không một câu oán hận. Nếu như em vẫn như hôm nay bị tôi trói lên giường, chính là em thua, tôi thắng. Sau này 3 tháng em phải nghe lời tôi, không được tiếp tục điều tra tôi, theo phương thức này làm điều kiện, ok?”

“Điều kiện?”

“Đúng! Tôi sẽ trói chặt em, có lẽ sẽ không buộc, nhưng mà sẽ bịt mắt em, có lẽ vào thời điểm thích hợp, 3 tháng sau tôi sẽ để em thấy mặt tôi, nhưng không phải là hiện tại.”

“”

“Sao vậy? Không dám, sợ?”

” Sợ? Tôi?Tôi mà sợ?”

“Vậy sao em không đáp ứng?”

“Dám, sao tôi không dám?”

“Vậy, thành giao?”

“Thành giao!”

“Dứt khoát?”

“Quyết không đổi ý!”

“Được, bảo bối, quả nhiên là tôi không nhìn lầm người! Chúng ta làm đi!”

” Không! Anh...anh là tên lừa gạt!”

“Lừa gạt? Tôi gạt em khi nào?”

“Chúng ta đánh cuộc không phải là thứ bảy tuần sau bắt đầu sao?!”

“Ha hã, cưng ơi, tôi nói thứ bảy tuần sau bắt đầu, thế nhưng tôi không nói hôm nay không làm nha!”

“Anh! Anh! Anh! A! Nhưng, không được!” Đỗ Lăng kịch liệt giãy dụa....

Vân bịt lại mắt của Đỗ Lăng, bật đèn, mỗ mỗ lên môi cậu, một đường trượt xuống, chút lạnh lẽo của dầu bôi trơn vẽ loạn nơi tiểu huyết, Vân vói vào một ngón nhằm nói lỏng: ” Được rồi, được rồi, không nên lộn xộn...”

“Anh là tên đại lừa gạt, con mẹ nó anh....Ngô...”

Vân thành công làm cho Đỗ Lăng im bật. Vu Vân đem tay vuốt ve eo của Đỗ Lăng. Thẳng đến khi cả người cậu đều nhũn ra, Vân mới buông ra Đỗ Lăng, nhìn cậu thở dốc. Thừa dịp Đỗ Lăng chưa hoàn hồn, Vân lần thứ hai đem ngón trở vói vào tiểu huyết.

Không biết có phải do vóc người quá cao lớn, nên hông Đỗ Lăng tương đối miễn cảm, nhất là hai bên eo, bị tay của Vân nhấn một cái, vừa bấm vừa vuốt ve, Đỗ Lăng nhất thời không có khí lực, toàn bộ thất lực theo chuyển động tay của Vân mà đông đơ. Lần trước Vu Vân mới phát hiện điểm này ở Đỗ Lăng, lúc này thừa dịp Đỗ Lăng còn đang thở dốc, lại đưa tay ở bên hông cậu lúc nặng lúc nhẹ mà vuốt ve, Đỗ Lăng mềm mại nằm trên giường, tùy người xâm lược.

“Ngô

Không nên

Buông ra~~”

“Thả ra?”

“Thả tôi ra~”

“Thả em ra, em sẽ để tôi làm sao?”

“Ân...”Đỗ Lăng không tự chủ mà lắc đầu.

“Bảo bối tôi rất thích em thành thật, nhưng mà, đừng lo lắng tôi sẽ thả em ra mà. Chỉ là, một hồi đừng khóc cầu tôi đó.”

“Ai...ai chứ...ai thèm khóc cầu anh...anh...anh là đồ biến thái! Buông ra

”

“Ah

~ nói cái gì yêu thích tôi, toàn bộ...tất cả đều là giả dối! Cường gian cuồng!”

“Đừng làm cho tôi tìm được anh, bằng không thì... Ah...”

“Bằng không thì sao?” Vân cố ý dùng ngón trỏ tại điểm gồ lên trong người Đỗ Lăng mà chà đạp.

“Ah...” Đỗ Lăng một lần nữa nâng lên phần eo.

Ngón tay ra vào cúc huyết Đỗ Lăng được Vân tăng tốc độ: “Như vậy không được? Hôm nay em muốn làm như thế nào?” Vân dùng ngón tay chà sát tràng đạo, thấy Đỗ Lăng nói không ra lời, hần thỏa mãn mà cười khê: “Tôi sao có thể ép buộc em! Em không phải là rất thích sao, nhìn...ở đây em đã cứng rắn như vậy, đều chảy nước mắt rồi, trâu bò không ăn cỏ, em như vậy thì tôi cũng không ép buộc!”

“Nhưng...”

“Em thật sự không muốn? Ân?”

“Ngô...anh...ngô...ân...anh đã nói...ngô...buông tha tôi...ân...”

“Cùng ơi, bảo bối, tôi sẽ thả em, không phải là bỏ qua em! Hôn nhẹ, tôi sẽ thả em nha, thế nhưng, em không cảm thấy là chỉ dùng một tư thế sẽ không tốt cho cơ thể sao? Tôi cảm thấy đổi qua tư thế này có thể làm em vui vẻ, em không nghĩ là chúng ta nên thử qua một chút sao?”

“Ngô...ngô...”

“Cùng ơi, em không cảm thấy tư thế này rất hưng phấn sao?”

“Ngô...ngô...anh hỗn đản....ngô...không...a...”

“Không?”

“Không...muốn...”

“Không muốn? Vậy là em không muốn? Tốt! Không muốn liền không muốn!”

Lời còn chưa dứt, Vân đã đem toàn bộ ngón tay đang cắm trong người Đỗ Lăng rút ra, trêu ghẹo hai viên cầu ở phía trước.

“A

~” Vân đột nhiên rút ra làm cho Đỗ Lăng liền thấy trống rỗng, mà tiểu huyết ngứa ngáy khó nhịn.” Anh...a”

“Tôi? Tôi làm sao?”

“Đừng

như vậy a

~”

“Ha hả” Vân cười khê. “Vậy rốt cục là em muốn gì, chính là không muốn sao?”

“Tôi...”

“Tôi...”

“Muốn...” Thanh âm như muỗi kêu.

“Nói lớn lên! Tôi không nghe thấy!”

“Muốn

~”

“Muốn? Muốn tôi như thế nào? Nói đi, nói ra tôi đáp ứng cho em!”

“Tôi muốn anh tới! Cắm vào

”

“Cầu xin tôi đi.”

“Cầu...cầu anh

~”

“Bảo bối, đây là em cầu tôi nha!”

“A

~”

...

4. Chương 4

Đánh thức Đỗ Lăng là nhân viên phục vụ phòng, trong cơn mơ màng cậu đón lấy điện thoại. Thanh âm ngọt ngào của tiếp tân hỏi cậu có muốn thuê tiếp căn phòng hay không, có cần cái gì hay không. Thuê tiếp gian phòng, cảm ơn tiếp tân, Đỗ Lăng trở về giường, ha hã...thì ra đã 12h rồi. Cả người hiện tại bủn rủn không thể khó nói, cần cái gì? Hắc hắc....tôi hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi, ngủ!!!!

Đưa tay lục lọi dưới gối đầu tìm đồng hồ Rolex (khoe của) nhìn thoáng qua một chút. Chết tiệt! Hôm nay là thứ hai rồi! Cự nhiên bị tên khốn đó đùa giỡn nhưng một ngày hai đêm! Đáng hận

Tên khốn! Mày chết chắc rồi! Hạnh! Kêu là Vu Vân phải không? Mày luôn ở club để luyện “công phu” phải không? Chờ coi tao thu thập mày đây này!!

Ô

~ Đồ quái vật! Tên biến thái chết tiệt! Sao lại có thể dai sức như thế chứ

~ ai ô! Thất lưng tội nghiệp của tôi!!!!

Một giờ sau, Đỗ Lăng bị đánh thức bởi tiếng chuông dai dẳng, là ai vậy? Không phải đã nói không cần phục vụ gì nữa mà? Chẳng lẽ muốn ép tôi đi khiếu nại quản lý của mấy người mới chịu sao?

A? là bài Romeo & Juliet, là chuông điện thoại của mình. Nhưng, ai vậy? Đáng ghét! Không tiếp....Không tiếp! Gọi điện thoại của tôi thì thế nào? Không tiếp! Tôi muốn ngủ

~~ 10 phút sau, Đỗ Lăng chịu thua mà đứng lên chậm rãi tìm trong góc. Từ trong túi áo lấy ra điện thoại, số gọi đến là của anh hai.

Ách...không xong, dường như là cậu có hẹn với anh hai sáng sớm thứ hai, chính là ngày hôm nay, cùng đi đến phòng làm việc của anh cả để thảo luận về bản thiết kế xây dựng dự án Hoàng Uyển. Sau đó thì đi với anh hai đến xem tiến độ công trình. Chết....Thảm rồi!!!!!!

Quả nhiên, Đỗ Bang ngữ khí nhẹ nhàng khiến Đỗ Lăng toát một thân mồ hôi lạnh.

“Đỗ Lăng tiên sinh, tôi có thể hỏi anh là hiện tại đã mấy giờ rồi không?”

“Anh hai

~”

“Làm ơn gọi tôi là Đỗ quản lí! Không đến được thì cũng phải gọi báo một tiếng, sáng sớm hôm nay không nghĩ là bị chú mày cho leo cây!!!”

“Anh hai, em....”

“Chú giọng nói hôm nay sao lại khàn vậy? Sao vậy? Tối qua vui vẻ hăng say quá nên hôm nay lỡ hẹn với anh mày sao? Chưa tỉnh ngủ hả?”

“Gần đúng đó anh hai...” Đỗ Lăng nhanh chóng ứng biến, làm bộ ho khan: “Khụ... khụ... khụ... em... em bị... em bị cảm...”

“Cảm? Con trâu hoang dã như ngươi mà bị cảm? Ha ha ha ha ha.....”

Đỗ Lăng cúp máy, oán hận trở về giường. Thằng nhóc chết tiệt! Hại tao bị anh hai cười...Hanh! Toàn bộ đều ghi hận lên người mày! Ngày mai có lật tung cả thế giới cũng phải tìm ra mày, đến lúc đó xem tao làm sao mà xử mày!!!

5 phút sau, nhạc chuông Romeo & Juliet lần thứ hai vang lên làm Đỗ Lăng thở dài. Tình thế cấp bách, tìm đủ mọi lý do đều đem ra bịa hết. Đường như mình cùng các ông anh sống với 10 năm chưa từng bị cảm hay phát sốt lần nào thì phải? Ai! Điện thoại truyền đến thanh âm dứt quãng của Đỗ Bang: “Em trai, chú đừng có làm anh sợ đó? Mau nói cho anh hai biết thằng em trai yêu quý của tụi này “bị cảm” như thế nào?”

“Anh hai

em thật sự rất khó chịu, van cầu anh tha cho em đi. Em vừa mới uống thuốc, hiện tại rất mệt. Anh để cho em ngủ một chút được không?”

“Thật sự bị bệnh rồi? Khám bác sĩ chưa?”

“Rồi.”

“Em đang ở đâu? Anh dẫn bác sĩ đến khám cho em!”

“Không cần đâu. Cũng không phải nghiêm trọng lắm, chờ em ngủ dậy sẽ tự lái xe về. Xin lỗi anh hai nha.”

“Em thật sự không xảy ra chuyện gì hả? Nghe giọng em rất nghiêm trọng đó! Em đang ở chỗ nào, anh đến đón.”

“Em không muốn cử động! Ở khách sạn Tượng Thụ rất thoải mái. Anh hai em ổn mà, buổi tối anh đến đón em được chứ?”

“Buổi tối? Tiểu Lăng, em xác định là không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì đâu, anh hai

~~”

“Được rồi! Được rồi! Tên nhóc chết tiệt! Chờ anh tới đó xem anh có lột da mày xuống không!”

Đỗ Lăng tắt luôn nguồn di động, vừa vỗ vỗ gối đầu. Lần thứ hai tiến vào mộng đẹp.

Mơ mơ màng màng không biết đã ngủ được bao lâu, Đỗ Lăng vẫn còn muốn tiếp tục. Thế nhưng —— thật là dói

, mở mắt ra thì thấy trong phòng ngủ tối đen. Nguyên lai giờ đã là chạng vạng tối! Lăng lăng nằm một hồi, Đỗ Lăng lười biếng duỗi lưng một cái, cảm giác được thể lực khôi phục lại không ít. Thân thủ muốn mở đèn bàn lên, chợt nghe trong góc phòng phát một giọng nói trầm: ” Tỉnh rồi?”. Đỗ Lăng nhất thời toát ra một thân mồ hôi lạnh! Là anh hai!!!

Cánh tay đang muốn bật đèn lên liền cứng lại, Đỗ Lăng cố gắng hồi tưởng, có lẽ là không còn vật gì khả nghi lộ ra bên ngoài đâu nhỉ? Đường như tên khốn kia trước khi rời đi có dọn dẹp phòng. Ừm, dường như ngay cả trên người mình cũng được vệ sinh qua, trong mơ mơ màng màng dường như tên kia ở phía sau mình có nhét vào cái gì đó. Hình như là thuốc giảm sốt đi...cái đồ biến thái, ngay cả thuốc tiêu viêm đều mua loại thuốc đạn! Ai! Mình đang làm gì, thật là ngốc, còn suy nghĩ cái gì nữa. Anh hai nhất định tới được nửa ngày rồi, nhất...nhất định là đã xem qua rồi!!

“Sao vậy? Vẫn chưa ngủ đủ nên tính ngủ tiếp sao?”

Bật đèn bàn, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh hai, Đỗ Lăng liền cười làm lành: “Ha hả, anh hai tới lúc nào vậy? Sao không gọi em dậy?”. Nhìn xung quanh, hoàn hảo, trong phòng đều rất sạch sẽ cái gì cũng không có. Anh hai chắc là không nhìn ra đâu. Ừm, coi như tên khốn đó thông minh, khi nào bắt được mày thì nhất định sẽ “đáp lễ” thật hậu hĩnh.

“Buổi chiều anh đến rồi, Anh cả lo cho em gọi anh đến đón em sớm.”

“Ách...anh cả biết rồi? Thật ra thì đâu có chuyện gì, chỉ là....”

“Chỉ là cái gì? Nói anh hai nghe xem vì sao em thành như vậy? Nhìn chú em với lợn chết y chang nhau, một chút cảnh giác cũng không có. Còn dám gạt anh mà là bị cảm mạo!!! Hại chúng ta lo lắng.”

“Ách, thật ra thì...” Nói giỡn! Thừa nhận để mình bị tung xẻo à: “Ách, là bị một chút phong hàn. Hôm trước đi cùng bạn bè đến đêm khuya lên núi xem sao rồi ngủ quên mất...ách, lúc trở về chân của hần bị trật nên em đành công hần. Anh hai không phải em cố ý gạt anh, anh tha cho em đi! Đừng như vậy mà!”

Vô ý nhìn qua, Đỗ Bang đưa mắt xẹt qua ngực Đỗ Lăng: “Chân bị như vậy hả? Nửa đêm lên núi xem sao? Nói cho anh hai nghe bạn của chú có lịch thiệp tao nhã không?”

“Ách...” Đang muốn lung tung tìm người che lấp, bụng truyền đến âm thanh “cô lõ, cô lõ”. Đỗ Lăng vui vẻ nói với Đỗ Bang: “Anh hai, em thật đói. Anh xuống nhà hàng bên dưới gọi một phần ăn nhẹ cho em được không? Em tắm rửa xong thì xuống ngay.”

Đỗ Lăng lướt qua Đỗ Bang đi đến phòng tắm, Lại bị Đỗ Bang nắm tay kéo lại. Đỗ Bang dùng trán đối với trán của Đỗ Lăng thử xem nhiệt độ, vừa cẩn thận nhìn khuôn mặt hơi tái của Đỗ Lăng, chậm rãi buông hần ra: “Anh xuống dưới lâu chờ em! Còn có, anh cả bảo hai ngày này em ở với anh.”

Cái gì??? Cùng anh hai ở chung?

Làm sao đây? Trong phòng tắm Đỗ Lăng nhìn dấu hôn trải rộng toàn thân, dữ dội nhất là gần sát với khu vực trung tâm, a

~ cái này quá lộ liễu.

Triệt để đem toàn thân rửa sạch sẽ, Đỗ Lăng một bên chải bởi một bên cầm lên thuốc đầu đạn được đặt trước gương. Theo như tờ giấy Vu Văn để lại, cầm lấy viên thuốc đầu đạn màu vàng. X (em nhà lại chữ tục, mn tự tưởng tượng :’(...), tên đó làm sao biết mình ghét nhất uống thuốc? Hừ! Ghét uống thuốc không có nghĩa là sẽ chịu cái này. Thế nhưng...ai~, anh hai còn ở dưới đợi, đêm nay nếu như phát sốt thì..., sợ là....anh hai tuy ôn nhu nhưng ở một vài trường hợp thì rất...rất kinh khủng nha. Ai! Đỗ Lăng thu hồi ý nghĩ muốn ném viên thuốc vào thùng rác, khẽ cắn môi đem chân tách xa nhau ra rồi chậm rãi đem viên thuốc đẩy vào.

Trở lại phòng, thay thay một cái quần lót mới tinh, Đỗ Lăng trong lòng ngũ vị tạp trần: tên đó cũng coi như rất cẩn thận tỉ mỉ, không những đem mọi thứ đi mà còn chuẩn bị một bộ quần áo mới tinh. Ai, xem như hần cũng chuẩn bị chu đáo, nói cách khác anh hai tới mặc giúp nhất định sẽ không để mình an ổn mà nằm ngủ.

Nhìn trong gương để thất cho xong cái cà vạt, mặc vào tây trang. Nhìn thấy một thân cao lớn, hùng tráng không giận mà uy, mạnh mẽ hữu lực, hần thế nào lại chọn cậu? Hắc hắc....mặc kệ mà vì sao nhầm tao, mà nhất định chết chắc rồi.

Đỗ Lăng đi đến cuối lầu hai, thì thấy vệ sĩ của anh hai đang đứng ngay thang máy. Theo vệ sĩ đi qua phòng khách mấy vòng, đi tới một nhà hàng nhỏ. Đỗ Lăng phát hiện lúc tới đây tâm trạng không tốt, luôn vội vàng vàng nên không biết có một địa phương tao nhã lịch sự như thế. Ngồi xuống một bàn ăn tinh xảo, bồi bàn vừa rời đi thì một chén cháo nóng hầm hập được đặt trước mặt. Nhìn thoáng qua tên vệ sĩ hộ tống mình đến không hề rằng lấy một lời, một bên uống trà hương, một bên nhìn anh hai đang suy nghĩ, Đỗ Lăng có chút chột dạ.

Bưng lên là một chén cháo thịt nạc ăn kèm trứng muối, có thêm bốn đĩa nhỏ đi kèm theo, trong đó hồng tím lục nhìn rất đẹp mắt. Xem ra là chuẩn bị cho mình. Đỗ Lăng cũng không khách khí, múc một muỗng cho vào miệng. Ý? Đỗ Lăng nghĩ hoặc nhìn Đỗ Bang, mùi vị hình như không đúng.

“Để ăn không?” Đỗ Lăng không trả lời, một bên húp cháo một bên liếc mòng gạt đầu. “Đừng vội, nghĩ cháo bình thường không phải mùi vị này đúng không? Cái này là do anh chú làm theo tư liệu nấu mà cho thêm đậu nành cùng gạo nếp, không những dinh dưỡng càng nhiều mà màu sắc càng thêm trắng mịn.”

“Mau ném thử món dưa cải bốn màu này đi. Cái em đang ăn gọi là Hoa tâm mật đường, cũng có thể gọi Dấm đường nội tâm mỹ. Nội tâm mỹ biết không? Là một loại của cải bên trong có màu hồng và trắng giao nhau. Cũng được gọi là Hoa tâm đại củ cải (cây j củ chuối vậy =.=.....hack não kinh dị lun :v). Dùng dấm đường và chút mật ông trộn qua, không những ăn rất ngon mà còn có một chút nước màu đỏ chảy ra, chua chua ngọt ngọt vừa có không khí vui mừng, giống như một người tình nhân hoa tâm cho nên mới gọi nó là Hoa tâm mật đường.”

” Hai bên trái phải được gọi là Thiếu tâm lão. Nói hết rồi, cứ từ từ ăn đi nhé. Em sao vậy? Bị sặc rồi à?”

Cái gì mà Thiếu tâm lão, Đỗ Lăng một bên ho khan, một bên oán thầm: ” Thiếu tâm lão”, vậy mà anh hai cũng nghĩ ra được. Chỉ là ô mai trộn chung với mấy sợi củ cải thôi mà. Hắc hắc, lão ý chỉ sợi củ cải rồi, đại biểu cho đầu dây tóc bạc. , Cái này thiếu tâm dĩ nhiên là là chỉ cái này (đào) bào cổ tình kiều cọng cỏ non dâu. Tại sao lại gọi một cách buồn cười như vậy. Ai, anh hai luôn thích mỹ thực cùng hoa phục, đồ ăn không ngại tinh tế, quần áo không ngại tỉ mỉ, đối với mấy cái này cực kỳ bắt bẻ, có lẽ hôm nay đầu bếp Tượng Thụ cũng dễ nhìn đi, xem ra hôm nay mình có lộc ăn.

“Được rồi... được rồi, mau ném thử hai cái này đi. Cái này là Phú hào dấm máu v), còn cái này gọi là Thường thức nhân sinh. Mấy cái này đều là món khai vị ăn sáng, em ăn trước đi, một lát sẽ khai tiệc cho em.”

Hu

tuy rằng khai vị buổi sáng rất ngon, nhưng ông đây ế phải phụ nữ mang thai, sao đều là những món chua chua ngọt ngọt vậy. Nhất định là anh hai còn mang thù, cố ý dạy dỗ mình... Hu

~~.

Còn có tên món ăn hôm nay sao lại cổ quái như vậy. Cái gì mà Hoa tâm mật đường, Thiếu tâm lão (nghe như thiếu tâm nhân ấy :v), rồi còn gì mà Phú hào dấm máu, Thường thức nhân sinh. Đúng là ăn rất ngon, nhưng cái tên thì...

Phú hào dấm máu chẳng qua chỉ là tâm rau cải non đem đi cắt thành hình chữ nhật 2x5cm, dùng muối ướp rồi trộn lẫn với ớt cắt thành sợi, đường phèn, thanh dấm chua, tỏi hành các loại: đợi ngấm đều đặn, lại đem đi tạo hình dáng, màu cẩm thạch trên bậc thang đối xứng với sợi ớt hồng, tự nhiên là phú hào dấm máu rầu~. Cho dù biết rõ vật này làm rất làm phiền, anh hai yêu cầu lại nghiêm, bắt đầu ăn cũng là chua chua ngọt ngọt đấy, còn có chút cay, lại giòn giòn trong miệng, nhưng cái tên này... Ai!

Thế nhưng một bàn toàn rau xanh là thế nào? “Không hiểu hả?” Nhìn thấy được ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Lăng, Đỗ Bang nở nụ cười: “Rồi chú mày sẽ biết.”

Đỗ Lăng gấp cái rau đại mầm nhìn như cỏ non lên, trái xem phải xem đều giống cho....mấy con cừu nhỏ hoặc là ghé con ăn. Bỏ tới trong miệng nhai nhai, tuy nhiên có bỏ thêm dấm đường nhưng vẫn không che được vị cay lẫn đắng của nó, Đỗ Lăng nhíu mày.

“Cái này gọi là rau mầm đắng, mặc dù đắng nhưng có thể giải trừ tâm hỏa. Trộn với giấm đường cũng không khó ăn lắm!”

Đỗ Lăng nhìn thoáng qua Đỗ Bang đang trừng mắt, khế nuốt cọng rau non xuống liền ăn vài miếng. Ngoại trừ loại mầm này, còn có cải sợi cay cay, mà cái củ lạc tẩm kia mặn quá. Đỗ Lăng chợt hiểu ra, chua, ngọt, đắng, cay, mặn đúng là một cách thưởng thức nhân sinh tốt. Đỗ Lăng bỗng nhiên có cảm giác muốn rơi lệ: “Ngô

~ anh hai, ớt này cay quá.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Cay? Cay đâu? Chẳng lẽ em nói hôm qua người kia ra tay ác độc sao?” Tâm Đỗ Lăng nhảy lên một cái, “Nhìn cách chú mày đi lại đây, đi không vững đâu có điểm nào giống với người luyện qua võ thuật.”

Ách, nhìn rõ vậy sao? Đỗ Lăng không khỏi cảm thấy chột dạ, nhìn anh mà cười lạnh.

“Nếu là mấy ngày nay có người tìm đến gây phiền toái....chú mày thì đánh được ai? Từ ngày mai trở đi, ta sẽ để Tiểu Quang và Tiểu Phi đi theo chú.”

Không nên

~ có hai người theo đuôi kiêm luôn gián điệp, mình như thế nào mà tìm người..

“Đừng có nhìn ta như vậy! Chú không thích cách anh an bài thì anh đi tìm anh cả đến nhìn chú mày.”

Hu

~~ anh hai bắt nạt mình.

“Được rồi...được rồi, anh hai biết là em không thích có người theo đuôi. nhưng chịu khó mấy ngày thôi có được không?”

Ai! Không chịu cũng phải chịu.

“Nhưng mà, có một chuyện anh hai không hiểu nha Tiểu Lăng! Nói cho anh hai nghe thử là công tử nhà nào mà chỉ trong hai ngày có thể đem đứa em trai sinh long hoạt hổ của anh biến thành cái dạng này?”

“Phường” Đỗ Lăng đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Không nói cũng không sao, anh hai sớm biết rồi...ha ha...”

A? Sao có thể? Bị anh hai biết mình bị người XXX, hơn nữa là hai lần! Người kia bị anh hai giết là chuyện nhỏ (ẶC! sao anh lạiỡ để anh công bị “trém” vậy Ơ_Ơ), còn mình thì biết như thế nào mà làm người đây. Cả đời sẽ bị anh cả với anh hai chê cười, muốn trở mình cũng không được!!!

Đảo đảo con mắt, Đỗ Lăng bỗng “Xì” bật cười một tiếng.

“Có gì buồn cười?”

“Em biết rồi, cái này...” Đỗ Lăng chỉ Hoa tâm mật đường: “Cái này chỉ tâm tình của anh hai nè, anh là đang tự khen ngợi chính mình đi, cái này thì...” Đỗ Lăng chỉ Thiếu tâm lão: “Anh hai nếu như anh nói anh cả như vậy, ảnh sẽ giận đó!”

Đỗ Bang “phụt” một tiếng, bao nhiêu nước vừa uống vào đều phun hết lên bàn.

“Ý da.... anh hai, anh bắn quá đi. Anh xem, toàn bộ đều dính nước miếng của anh hết rồi, làm sao mà ăn nữa.”

“Rồi... rồi, là anh hai không tốt, là anh hai không cẩn thận được chưa! Nếu không ăn được nữa, vậy thì đừng ăn nữa. Dù sao đây chỉ là khai vị, đều đem xuống đi. Anh hai còn chuẩn bị nhiều món chính cho em, có cả món mà em thích ăn nhất đó, nào là nấm kim châm xào, đậu hủ non...”

“Không được!” Đỗ Lăng vội đem cái khay đựng món “Thiếu tâm lão” đoạt lấy: “Anh hai lừa gạt, muốn hủy diệt chứng cứ có đúng không? Không được, em nhất định phải đưa cho anh cả xem! Hắc hắc....anh hai, anh chết chắc rồi!”

“Không nên, nghe lời nào

đưa cái kia cho anh!”

“Không!”

“Làm đồ ăn ngon cho em rồi.”

“Không ăn.”

“Em trai, em xem cái món “Thiếu tâm lão” này nè, nó có nghĩa là muốn bảo người vẫn giữ tính trẻ con. Cái “Hoa tâm mật đường” này, ý là không nên hoa tâm lao lực quá độ mà. Còn cái “Phú hào đâm máu” cùng “Thưởng thức nhân sinh” muốn nói cho em biết lòng người hiểm ác đó. Em nói thử xem, anh hai nói có đúng không nào?”

“A... là như thế hả. để em nói cho anh cả nghe. Thế nào ảnh cũng có hứng thú với mấy thứ này cho coi.”

“Chú! Con thô lỗ chết tiệt! Chú mày dám không! Hại anh đem đầu bếp riêng đến, làm cho chú ăn ngon vậy mà lại lấy oán báo ơn mà hăm hại anh! Chú...”

“Tức giận rồi, đừng mà! Anh hai

”

“Hừ!”

“Hi hi..... anh hai

,”

“Được rồi....được rồi! Buồn nôn quá, chịu không nổi chú mà! Có chuyện gì, mau nói thẳng ra!”

“Anh hai, em biết anh là muốn tốt cho em. Nhưng em cũng trưởng thành rồi, cũng không còn là thằng nhóc con mà hai anh hay chạy theo sau để lau nước mũi nữa. Anh hai đặc biệt cưng chiều em, lại là người hiểu em rõ nhất!”

“Thằng nhóc con, chú mày cũng biết quá nhỉ.”

Hắc hắc, đương nhiên rồi, nghìn lần vạn lần vỗ mông ngựa chứ sao. Đỗ Lăng nhanh chóng cười làm lành: “Nhưng mà anh hai này, chuyện riêng của em hãy để em tự giải quyết được không? Anh yên tâm, em sẽ có chừng mực mà. Huống hồ anh muốn em khai hết mọi chuyện.....lỡ như...lỡ như anh điều tra, lại bị người ta phát hiện ra. Có khi người đó sẽ không thêm để ý đến em nữa, đến lúc đó biết giải quyết sao đây? Ai!” Đỗ Lăng giả vờ thở dài: “Cái bát úp còn chưa được lật lên đâu, em vất vả lắm mới tìm được một người vừa ý. Nếu như vậy mà chấm dứt, anh nói em phải đi chỗ nào tìm đây?”

Đỗ Bang hít sâu, thật là hấp tấp, cái này vẫn chưa chu toàn lắm? Nhưng mà em trai cuối cùng cũng trưởng thành rồi: “Ai! Anh hai cũng là quan tâm em thôi! Thế nhưng, em xem em kìa, anh yên tâm làm sao đây?”

Đỗ Lăng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi!”

“Quên đi, em biết giữ chừng mực là được rồi. Tiểu Lăng, anh hai vẫn hy vọng em quên hết chuyện cũ đi. Một lần nữa tìm cho mình hạnh phúc, hỗ trợ cũng không được, gây trở ngại cho em sao? Chỉ là em xác định mình nắm chắc chứ? Không cần anh hai hỗ trợ sao?”

“Anh hai

~“”

“Ha hã...được rồi, em biết mình đang làm cái gì là tốt rồi! Anh hai đáp ứng với em là tuyệt đối không nhúng tay vào. Chẳng để tâm đến cho đến khi em nói cho anh biết, OK?”

“Ừa! Còn có...”

“Còn có?”

“Đúng vậy, anh hai phải giúp em. Không được cho anh cả biết chuyện này nha.”

“Ai! Được rồi. Anh biết rồi! Tiểu Lăng, anh hai vẫn hi vọng người vui vẻ. Trước đây, mặc kệ em với Ngũ đã từng có biết bao nhiêu kỷ niệm hạnh phúc thế nhưng hiện tại hần đã chết rồi, anh không muốn em vẫn giam mình trong quá khứ đã qua kia. Ngũ chết anh cũng rất đau lòng, tuy là em không có trách anh nhưng luôn khiến tim anh đau nhói. Anh hai không tốt, anh hai xin lỗi em. Nhưng anh hy vọng em quên đi quá khứ, một lần nữa đuổi theo hạnh phúc của mình, có một cuộc sống mới. Nếu như em có thể quên đi quá khứ mà có người yêu mới, anh hai ủng hộ hết mình. Về phần anh cả thì anh sẽ nói chuyện với anh sau. Anh không muốn em lo lắng chuyện gì, cho nên có chuyện gì thì không được giấu diếm anh, được chứ?”

Ai! Đỗ Lăng cảm thấy áy náy, trong lòng lặng lẽ nói xin lỗi: “Em biết rồi, cảm ơn anh.”

“Đều là anh em trong nhà, khách khí làm gì? Mau ăn đi, ăn xong thì theo anh về nhà.”

“Còn muốn em theo anh về nhà?”

“Đương nhiên!”

“Em muốn về nhà lấy áo ngủ!”

“Áo ngủ? Em lấy cái đó làm gì? Không phải trước giờ em đều ngủ trần sao?” (ngủ nude hả *mắt sáng rực*miệng chảy nước miếng*...)

“Ách, em thay đổi thói quen rồi. Mặc đồ ngủ cũng thoải mái lắm!”

“Vây đi, một lát anh bảo Tiểu Lý đi mua một bộ mới cho em, OK?”

“Ha ha...em không thích tơ tằm, em muốn vải bông tinh khiết. Còn có anh hai, ngay mai Tiểu Quang với Tiểu Phi có phải hay không....”

“Không được! Mấy ngày này nhất định phải để hai đứa nó đi theo!”

“Ừa! Biết rồi.”

Ha ha... ha ha... mặc dù có chút không hài lòng, nhưng Đỗ Lăng vẫn rất là vui vẻ ăn một bữa ăn ngon miệng.

5. Chương 5

Thứ năm, ngày X tháng X...

Tuy rằng tạm thời tránh được sự trừng phạt của anh hai, lại lợi dụng anh hai để đấu với anh cả, nhưng trong khoảng thời gian này có thể nói là gió yên biển lặng. Hai người này từ nhỏ đã luôn khiến Đỗ Lăng đau đầu, hôm nay đã là thứ năm rồi mà ngay cả cửa công ty mình còn không thể đi ra nữa!

“Mặc kệ, hôm nay dù có thế nào mình cũng phải ra ngoài!” Đứng lên, Đỗ Lăng cụt hứng mà ngồi phịch xuống. Ai! Bị cái kia mãnh liệt hành hạ tiểu huyết suốt hai ngày hiện tại vẫn còn chưa có hồi phục, làm sao mà đi đến Club đây? Cho dù miễn cưỡng đi thì không phải là tự dẫn xác cho Tiểu Phi nắm được manh mối sao? (chém chém...khúc này ko hiểu :v) Ai!

Ai! Đỗ Lăng ngồi trong phòng làm việc thở dài! Cứ như vậy thật không được, mà thứ bảy sắp đến rồi!

Chết tiệt! Một đầu mối cũng không có, đã tốn không ít công sức vậy mà...Đỗ Lăng đã cho người điều tra số điện thoại kia không ngoài dự đoán là Vu Vân xài số khuyến mãi.Nhưng khi đem địa chỉ email mà Vu Vân đưa cho mình để điều tra, kết quả thu được làm cho Đỗ Lăng không khỏi kinh ngạc. Vu Vân đưa cho Đỗ Lăng email là: /* *//, mà hắn thì dùng E: /* *// gửi tới. Đỗ Lăng cũng đến tìm bạn học cùng lớp của cậu ở Standford, Paul một hacker kiệt xuất nhất thế giới. Cậu đưa cho Paul một số tiền lớn nhờ hắn tìm ra địa chỉ của hai email này. Paul thật sự là cao thủ, buổi sáng thứ ba đã đem sáu địa chỉ đem đến cho cậu làm cho Đỗ Lăng hưng phấn một trận. Thế nhưng.... Ai! khi đối mặt với Thư kí đem báo cáo lên bốn giờ trước, Đỗ Lăng thở dài lần thứ hai, ai!!!!

Ai! Phải suy nghĩ tốt một chút, còn có đầu mối gì nhỉ? Mặc dù không muốn nhớ lại chuyện xảy ra vào hai ngày trước, nhưng bây giờ không còn cách nào khác.

Ừm...nhớ rõ là hắn nói tên mình là Vu Vân, cái này thì có thể nhờ người đi điều tra giúp. Cũng có thể là tên giả, không nên ôm quá nhiều hy vọng.

Nhớ là hắn có nói nếu như mình điều tra bất kỳ việc gì, truy tìm tung tích hắn thì khi gặp lại hắn nhất định sẽ nói cho mình nghe. Bao gồm cả việc vì sao hắn biết Ngũ, hắn sẽ nói hết cho mình. Cái này là sao? Hắn và anh Ngũ quen biết sao. Nhưng mà lúc mình và Ngũ sống chung với nhau sáu năm, mình chưa hề nghe Ngũ nhắc qua người nào có tên Vu Vân đâu? Vậy là lúc anh Ngũ còn ở Mỹ thì quen biết nhau. Lúc đó mình còn nhỏ, anh Ngũ và anh cả là bạn học, chắc anh cả biết. Nhưng mà...làm sao nói với anh cả đây? Ha ha...cái này cần phải nghĩ cách rồi.

Còn nữa tên đó hình như rất hiểu rõ mình, hắn là đã quan sát mình rất lâu rồi. Vậy hắn là cùng làm chung công ty hay chỉ ít cũng ở cách công ty không xa, tuy là tiếp xúc với hắn có hai ngày nhưng có cảm giác hắn rất có kinh nghiệm. Hơn nữa hắn còn nói mình “cưng biết không? Ở club cưng là thần tượng của nhiều người! Cưng không biết là có bao nhiêu thiếu nam thiếu nữ ngưỡng mộ cưng sao?”. Mình nhớ là lúc đó còn hỏi hắn “Có cả anh sao?” hắn thẹn quá hóa giận nhưng mà cũng có khẳng định. Đó chính là điểm chính,

hắn chỉ ít cũng thường đến Club, cũng có thể là nhân viên của công ty nào đó? Hắn bị mình cự tuyệt thể nhưng mình không nhớ là có nhân viên nào biểu lộ với mình? Còn có mình thật sự không nhớ rõ hắn ta.

Mặc kệ, không thể nào cứ ngồi yên chờ được. Mình phải đến Club, mình muốn đến xem sao nhưng mà Tiểu Phi với Tiểu Quang thì sao đây? Cùng lắm thì hôm nay không luyện tập. Tuy là nhìn qua có chút kỳ quái nhưng mà..... Hừ, có cho hai người đó cũng không dám nói gì nhiều!

Hắc hắc... Tiểu Phi! Tiểu Quang! Chúng ta đi thôi ~!

Bởi vì mục đích hôm nay là tìm người, không phải là luyện tập thân thủ nên Đỗ Lăng không như ngày thường xuống lấy xe liền đi thẳng đến Club. Lúc trước là sợ phiền, mọi người chẳng ai để ý mà hiện tại một tên bạn bè cũng không có. Đỗ Lăng lòng vòng ở bãi đỗ xe trong lòng không ngừng kêu khổ.

Lúc trước là từ bãi đỗ xe lên thẳng vào, hôm nay Đỗ Lăng cố ý đi một vòng ra cửa chính mà vào. Một bên âm thầm quan sát, một bên tính toán. Sao lại không có người nào ra tiếp đón vậy? Đỗ Lăng mang theo dáng vẻ mà tự mình cho là tươi cười đi vào Club.

Giữa lầu chính và cửa lớn có một thảm cỏ xanh đang có vài cô gái tụm lại với nhau trò chuyện, có vài người cũng đứng hút thuốc vì trong lầu cấm hút. Vu Vân dường như cũng không hút thuốc, điểm này mình có thể quên đi v....).

Đi qua mặt cỏ bước lên thang dẫn lên lầu chính, bên cạnh thạch đài có một cô bé chừng tám, chín tuổi cực kỳ đáng yêu, xinh xắn đang ngồi.

Đỗ Lăng quyết định thi triển chút mị lực của mình.

“Em gái, em tên là gì?”

“Em tên Y Vân.”

Y Vân? Ha ha....mẹ của cô này chắc mê Quỳnh Dao lắm nha...

“Em năm nay bao nhiêu tuổi?”

Cô gái nghĩ một lát, tính ngón tay nữa ngày thật vất vả mới tính xong.

Đỗ Lăng ở trong lòng thở dài, haizz! Chậm tiếp thu... thật đáng thương, một cô gái đẹp như vậy, lại còn rất nhỏ! Đỗ Lăng tận lực điều chỉnh âm thanh trở nên dịu dàng: “Em gái, em tối đây làm gì?”

“Chờ người nha.”

“Hử, là người nhà em sao?”

“Không còn nữa.”

“Nói cho anh biết em sao lại tới chỗ này?”

“Papa đưa em tới!”

Êt mẹ....”Ba ba đâu?”

“Ba ba lên thiên đường rồi!”

Không nói gì...Đỗ Lăng thật sự khó xử, có nên gọi cho cảnh sát không? Có lẽ nên đưa cô bé đi gặp bác sĩ?

Đỗ Lăng đang khó xử thì cô bé kia liền nhảy dựng lên, trong miệng kêu “Ba ba! Ba ba!” hướng cửa chạy đi. Đỗ Lăng hướng theo nhìn ra cửa, chỉ thấy một người thanh niên nho nhã chừng hai mươi mốt cuối người ôm lấy cô bé, xem ra là quen biết. Nhưng mà nhìn thể nào cũng không phải là ba ba của một cô bé chín tuổi được, phải là anh trai chứ!

Đỗ Lăng lắc đầu, thở dài....haizz! Gần đây chẳng xảy ra chuyện gì nhưng lại luôn thở dài, haizz! Không tốt !

Bước lên bậc thêm, Đỗ Lăng tiếp tục cuộc hành trình ngày hôm nay. Toàn bộ Club tổng cộng có ba lầu, Bỏ qua hầm ngầm và tầng cao nhất là chỗ ở của quản lý và nhân viên nghỉ ngơi, phòng thay quần áo ra. Chỉ có tầng 1, 2 là tiếp khách. Đỗ Lăng chậm rãi đi đến phòng đầu tiên, thể nhưng... thật là kỳ quái, nguyên

bản là một bản ba năm người tùm lại nói chuyện phiếm bỗng nhiên đều nhìn chăm chăm cửa thủy tinh phía trước để nhìn tình hình bên trong. Đỗ Lăng cũng tò mò mà nhìn theo: cũng không có gì mới lạ nha? Chỉ là đang luyện vài chiêu cơ bản mà thôi! Mỗi ngày đều như vậy, có cái gì mới đâu thật là một đám kỳ quái!

Haizz! Thật là, luyện công thì luyện công, xem nào nhiệt thì xem nào nhiệt. Đi khắp nơi ở tầng một, tầng 2, Đỗ Lăng cũng không có phát hiện manh mối gì.

Lết xác tới phòng VIP mình hay sử dụng, bên trong hai thiếu niên tuấn tú đang so chiêu với nhau thấy cậu tới vội vàng chạy ra ngoài. Hai người kia Đỗ Lăng đều có gặp qua, bọn họ là học viên chính thức ở đây. Ở đây khi mà chủ nhân phòng VIP không có mặt thì học viên chính thức có thể sử dụng.

Thấy bọn họ đến gần, Đỗ Lăng nở nụ cười sáng lạng nghênh đón thiếu niên có dáng người cao cao. Đang muốn mở miệng nói chuyện, thì thấy thiếu niên kia bỗng nhiên đỏ bừng cả khuôn mặt chạy biến mất tiêu. Chỉ còn lại Đỗ Lăng nhìn trời mà thở dài, khóc không ra nước mắt! Trời ạ! Lớn lên đẹp trai lẽ nào là lỗi của mình sao?!! v....)

Chợt Đỗ Lăng phát hiện cách không xa một đám đầu nhỏ nhỏ dán trên tường thủy tinh mà lén lút nhìn cậu, nhưng chẳng có ai dám tiến đến. Đỗ Lăng chính thức thừa nhận mị lực của mình thất bại... Quên đi, Đỗ Lăng quyết định tìm giúp đỡ!

Ở Club, Đỗ Lăng thường hay chỉ đạo và giúp người khác luyện tập, tuy nhìn thoáng qua có chút dữ dằn khó ở chung nhưng tiếp xúc một thời gian dài, mọi người ở đây đều biết cậu thật ra rất hiền hòa. Lâu ngày, cảm tình tự nhiên sẽ sản sinh.

Thấy cậu tới, nhân viên lục đục tiến lại gần. Đỗ Lăng ngày hôm nay không định luyện tập nên mượn cơ muốn thử công phu mới, liền kéo người đi trò chuyện. Người có quan hệ tốt với Đỗ Lăng ở chỗ này là huấn luyện viên Vương, cũng có thể coi là lão làng ở chỗ này. Đỗ Lăng liền hỏi thăm anh ta.

“Vu Vân?” Huấn luyện viên Vương nhún mày suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu: “Anh không nhớ là có người này? Tên gì kỳ cục vậy. Nếu như có thì anh đã nhớ kỹ người này rồi, cậu xác định là hần ta là thành viên nơi này?!”

“Tôi nghĩ phải nha....”

“Người này quan trọng sao? Nếu như vậy cậu đi chỗ quản lý tìm một chút, có lẽ có không chừng.”

Quản lý? Hắc hắc...cái này dễ nha! Anh cả với quản lý có quan hệ rất tốt mà. Ha ha...tôi chưa nói qua sao? Chỗ này là do công ty của chúng tôi thiết kế, thì công đương nhiên phải có quan hệ thâm tình với quản lý rồi....

Tìm quản lý? Ý kiến hay! Ha ha ha... Đỗ Lăng ngửa mặt lên trời cười lớn. Cuối cùng Đỗ Lăng thuận lợi cầm được danh sách tên của nhân viên, học viên, hội viên từ trước đến giờ. Nhiều lần cậu cũng lấy được tư liệu bí mật từ nhân viên quản lý.

Nhưng mà....đến ngày thứ hai Đỗ Lăng mang theo cặp mắt gấu trúc, sa sút tinh thần đi ra liền có thể đoán biết được kết quả.

Club tạm thời quảng sang một bên, hiện tại manh mối cuối cùng cần xử lý đó là bạn học chung kiêm bạn thân của anh Ngũ chính là anh cả. Haizzz! Hôm nay thứ sáu rồi đó....

Ngồi ở bàn làm việc là anh cả không giận mà uy nghiêm, cùng Đỗ Lăng giống nhau là khuôn mặt anh tuấn lộ ra sự chín chắn, tác phong kiên nghị cộng thêm vết tích từng nếm trải mùi đời: ” Tiểu Lăng, dạo này công việc của em bận rộn lắm sao? Không phải em chủ động tới đây, anh tưởng em chết mất xác ở đâu rồi chứ! Sao vậy? Có phải là có chuyện cần anh hỗ trợ không?”

Ha ha...anh cả ơi là anh cả, luôn luôn thông minh như vậy. Nhưng mà... cái này....

“Ày da...anh cả còn nói em chết mất xác ở đâu, vốn muốn hẹn anh buổi trưa nhưng vừa hồi thư ký Đường mới biết là công việc của anh chật kín hết cả tháng này rồi ! Không biết là ai bận rộn đâu....”

“Hử? Em là đang dối vì anh cả không quan tâm em sao? Hay vậy đi, ngày mai em dọn đến ở với anh, để anh chăm sóc tốt cho em, mỗi ngày hai anh em mình cùng ăn chung. Thấy thế nào?”

Đùa, đây không phải là càng chết nhanh hơn sao? Vất vả lắm mới lấy lại được tự do, sao có thể mà tự chui vào lưới chứ: Anh cả

~ anh phải biết là.....”

“Được rồi... được rồi, lại muốn nói cái gì mà tự do của em, nhân quyền này nọ....Anh của em không nghe! Haizzz! Biết thế đã không tổng em đi Mỹ du học, cái tốt không học, tật xấu thì học không thiếu. Em muốn ở đâu thì ở, nhưng hôm nay phải ở chung với anh, chủ nhật quay về nhà cũ ăn cơm chiều. Đến lúc đó còn để anh thấy hai cái con mắt gấu trúc này nữa thì....., sau này phải ở chung với anh!!”

“Biết rồi, tối chủ nhật chứ gì. Em sẽ về mà...ừm, anh cả này...”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì quan trọng lắm, chỉ muốn hỏi anh về một người.”

“Ai??”

“À...Vu Vân.”

“Mây đen?”

“Họ Vu, Vu nghĩa phù thủy, Vân theo nghĩa mây.”

“Đợi chút...” Đỗ Trọng đứng lên, đi tới ôm lấy Đỗ Lăng: “Tiểu Lăng, người đã chết thì không thể nào sống lại. Anh biết Ngũ như anh trai ruột thịt mà chăm sóc cho em, anh cũng biết là hai đứa có cảm tính rất tốt. Hắn chết anh cũng rất đau lòng, thế nhưng đã qua lâu rồi, chúng ta cũng đã báo thù cho hắn. Ngũ trên trời linh thiêng cũng yên nghỉ, em cũng không muốn làm cho hắn không yên lòng đúng không? Nhìn em thành cái bộ dạng này, anh với anh hai em rất thương tâm nha! Em biết là anh hai em đã khổ sở như thế nào rồi? Vì sự việc của Ngũ, nó một mực tự trách mình, em chắc không muốn nó nhìn em với ánh mắt áy náy đâu nhỉ? Em xem ngày giỗ của Ngũ cũng sắp đến rồi, anh hai của em cũng muốn mở ra khúc mắc bao lâu nay, em hiểu không?”

“Em biết rồi! Xin lỗi anh cả, làm cho các anh lo lắng. Anh yên tâm, em biết làm thế nào.”

“Haizz!” Đỗ Trọng sờ đầu Đỗ Lăng: ” Về nhà ngủ một giấc đi, OK?”

Đỗ Lăng nỗ lực nở nụ cười thật tươi: “OK!”

Haizzz... không có kết quả, đầu mới đều bị chặt đứt, làm sao đây? Lẽ nào thật sự phải để hắn ta đùa giỡn trong 3 tháng? Lẽ nào không có biện pháp? Người kia biến thái! Hu

~ Đỗ Lăng cảm giác mình muốn khóc, lẽ nào mình lại có kết cục như vậy?! Khổ não nha, phiền muộn nha ~

Đỗ Lăng ngay cả buổi trưa cũng ăn không vô, Đơn giản như anh cả đã nói. Về nhà ngủ!!!!

Lúc tỉnh lại đã là nửa đêm rồi, Đỗ Lăng cảm giác được bao tử đang kêu réo. Thế là liền leo xuống giường đi vào bếp tìm hoa quả...hay là cái gì đó có thể lót dạ.

Đỗ Lăng hiện tại ở trên lầu 2 trong biệt thự riêng của Đỗ Bang. Để không làm phiền tới anh hai, Đỗ Lăng nhẹ nhàng mở cửa rón rén đi xuống.

“Tĩnh rồi hả?”

“Ha ha...anh hai hả, như thế nào lại một mình uống rượu lúc nửa đêm vậy?”

“Hắc hắc.... chú nghĩ ai cũng như chú sao. Từ xế chiều bắt đầu ngủ cho đến bây giờ, heo cũng không có ngủ như chú. Xuống đây làm gì đó?”

Đỗ Lăng liếc nhìn phòng bếp, không lên tiếng. Haizz! Nếu là nói xuống tìm đồ ăn, sợ là mình thật sự biến thành heo trong mắt anh hai.

Để ly rượu trong tay xuống, Đỗ Bang đi vào phòng bếp: “Đói bụng rồi chứ gì? Muốn ăn gì?”

Đỗ Bang đem thịt bò được cắt sẵn vào lò vi sóng, sau đó đem đến đặt lên bàn chỗ Đỗ Lăng đang ngồi. Anh thì ngồi đối diện với cậu, từ trong lòng lấy ra điều thuốc lá châm lửa, rít vài hơi.

Đồ ăn rất thơm, người cũng đang đói, nhưng mà anh hai cứ nhìn mình soi mói. Đỗ Lăng như thế nào cũng không nuốt trôi được: “Anh hai, có chuyện gì sao?”

“Anh làm gì có chuyện gì? Tiểu Lăng phải là anh hỏi em mới đúng chứ?”

“Hử...em không sao mà?”

“Hửm?”

“Ha ha,...” Đỗ Lăng cười làm lạnh, anh hai anh sẽ được công nhận là một trong những người thông minh nhất trên thế giới: “Anh hai nè, anh có cùng với người nào đó đánh cược qua chưa?”

“Có!”

“Có thua không?”

“Không nha!”

“Ừm!” Im lặng, không nói nên lời. Anh hai là thiên tài, sao có thể thua chứ. Nhưng mà, Đỗ Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định: “anh hai nếu như...em là nói nếu như anh cùng người khác đánh cược lại thua, mà phần thưởng đặt cược lại làm cho anh khó xử thì nên giải quyết như thế nào?”

“Chú có thật là em của anh không thế? Biết rõ mình sẽ thua mà còn đi cược với người ta! Ngốc chết đi được! Còn nữa, cược thua thì thua, còn muốn thế nào? Khó xử? Khó xử thì chơi xấu với hấn nha! Chú không biết chơi xấu à?” Đỗ Bang ném hộp thuốc lá, chuẩn xác đập trúng đầu Đỗ Lăng: “Chuyển bại thành thắng, chú cũng không hiểu sao? Thật hoài nghi chú có phải là mẹ anh thân sinh không nha, so với heo còn ngốc hơn. Chú sao lại chệch lệch với bọn anh nhiều như vậy?”

Chơi xấu? Đỗ Lăng đột nhiên cảm giác được trước mắt như mở ra, tiền đồ bừng sáng. Ha ha... ha ha ha....Được lắm, ngày mai mình chính là chơi xấu không đi, để xem hấn làm thế nào? Bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, có giỏi thì ra chiêu đi nha! Ha ha ha.....

Thứ bảy ngoại lệ có chút ánh nắng, Đỗ Lăng đặc biệt có tâm tình rất tốt, khôi phục bộ dạng sinh long hoạt hổ.

“Anh hai đứng lên đi, đã 6h rồi. Chúng ta đi ra chạy bộ đi, được không?”

“Anh hai, chúng ta cùng đi bơi đi!”

“Anh hai khó có được buổi sáng đầy nắng như vậy, không nên ở yên một chỗ. Đi, chúng ta đi đánh tennis đi!”

“Anh hai đã bao lâu rồi anh không có luyện tập vậy? Đều gỉ sét hết rồi, đến đây. Chúng ta cùng luyện!”

“Anh hai nắng thật nhiều, ngày hôm nay chúng ta nướng thịt ngoài trời nha? Em thấy vườn hoa của anh cũng đẹp, rất thích hợp.”

“Anh hai, anh định đi đâu? Đi thành thị? Em cũng đi.”

“Anh hai, hôm nay thứ bảy anh không có hẹn sao?”

“Anh hai, không bằng chúng ta đi đá bóng đi.”

“Anh hai...”

“Anh hai...”

“Anh hai...”

“Tiểu Phi! Tiểu Quang! Xứ đẹp thẳng đó, tổng nó về nhà cũ mau!!!!”

“Tiểu Lăng tuần tới bên New York có ký hiệp ước, anh có việc đi không được. New York em cũng quen thuộc, anh nghĩ để em đi thì tương đối thích hợp. Anh sẽ nói với anh cả, em về nhà chuẩn bị trước đi. Còn

đây là tài liệu cho buổi ký hiệp ước, em nhìn một chút, tìm hiểu một chút. Đến lúc trời tối mình cùng ăn ở nhà cũ, có gì không hiểu thì lúc đó hỏi anh!”

Thế là Đỗ Lăng thu dọn hành lý, mang theo Tiểu Quang, Tiểu Phi xem tài liệu cần trong hiệp ước trong miệng ngâm nga bản hòa âm thứ chín của Beethoven. Cậu vô cùng cao hứng trở lại vườn hoa của mình ở trung tâm thành phố.

Thế là vào buổi tối chủ nhật chưng ra vẻ mặt tươi cười thật lớn tặng cho anh cả cùng anh hai. làm cho Đỗ Trọng, Đỗ Bang cũng vui vẻ không ít, chủ yếu là cảm thấy yên tâm hơn.

Vì vậy Đỗ Trọng quyết định tuyên bố sau này mọi người phải về nhà ăn cơm mỗi ngày. Anh hai liền chết kiến nghị, cuối cùng cũng đổi thành 5 ngày cuối tuần. Nhìn thấy vẻ mặt phiền muộn của anh hai, Đỗ Lăng có cảm giác vui sướng khi người gặp nạn. Ha ha...về mặt này của anh hai thật là lâu rồi không thấy nha, lâu lắm rồi nha....

Thế là Đỗ Lăng liền gửi một cái email cho Vân, nội dung đại khái là: ” Vân cưng ơi, thật xin lỗi nha. Tôi sợ là mình không đến đúng hẹn được, tôi gần đây công việc bận rộn nhiều việc sau này càng nhiều. Thật sự không có thời gian cùng cưng gặp mặt, đoạn MP3 lần trước anh ghi âm cứ việc giữ lại mà chậm rãi thưởng thức đi nha. Tôi tin tưởng anh sẽ không truyền ra ngoài đâu nhỉ, dù sao anh thật sự yêu tôi mà phải không? Còn nữa, nếu anh không muốn đổi mặt với anh cả tôi cùng với sự tức giận và sự trả thù của ảnh thì tôi khuyên anh không nên đưa cho ảnh xem đâu. Tin tôi đi, nếu tôi mà nói với anh cả cái MP3 đó là do người ta ghép thì..... anh hiểu mà.”

Cuối cùng vào buổi sáng ngày thứ hai 10: 30 tại phi trường của New York, Đỗ Lăng dùng tạp chí che lại đáng vẻ cười điên cuồng không ngừng của mình. Mà ngồi cạnh hắn là một bà cụ đang vô cùng hoang mang tự hỏi: có phải hay không là ta thoát khỏi xã hội quá lâu? Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ hiện tại tạp chí tài chính và kinh tế biến thành tạp chí truyện cười sao?

6. Chương 6

Phong cảnh ở New York rất đẹp, rất rất đẹp. Tất cả đều theo kế hoạch dự tính mà tiến hành, song phương hợp tác đều vui vẻ thuận lợi mà ký hợp đồng. Công việc kết thúc, Đỗ Lăng quyết định cho mình nghỉ ngơi một chút. New York, Đỗ Lăng đã trở về chốn cũ. Thế là cậu hẹn mấy thằng bạn tốt trước đây, triệt để đi du lịch một phen.

Khi về đến nhà, hầu như tất cả mọi người đều thấy khuôn mặt cậu như tỏa sáng, phong thái hiên ngang cùng với mấy ngày trước thì chẳng thể nào so sánh nổi.

Đỗ Lăng quả thật rất hạnh phúc bởi vì Vu Vân không có liên lạc với cậu. Không thấy điện thoại đến, cũng không thấy gửi email. Đỗ Lăng trong bụng cười thầm: sợ rồi sao? Hắc hắc.... Coi như mày thông minh, lúc này cho dù mày dùng cách gì để liên lạc cho tao thì ngay lập tức mày sẽ bị tóm gọn. Để xem tao sẽ xử mày như thế nào đây? Chỉ cần mày gọi đến sẽ lập tức tra ra được địa chỉ, đến lúc đó mày chỉ có nước chết!!!!

Tất cả đều bình thường, Đỗ Lăng liền khôi phục những ngày tháng tự do của mình. Thật ra nếu nhìn theo góc độ của một người hiện đại thì cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Đỗ Lăng đều rất có quy luật. Mỗi ngày đều đi làm chăm chỉ, thỉnh thoảng tan tầm thì đi uống vài chén với đồng nghiệp, bạn bè, khách hàng nhưng cũng không uống nhiều. Phần lớn khách hàng của cậu đều là bạn bè của anh cả hoặc anh hai, vì Đỗ Lăng chuyên ngành kiến trúc, là một kiến trúc sư ưu tú đã tốt nghiệp tại Stanford. Cho nên khi người quen muốn thay đổi phòng ốc, hay xây nhà mới thì luôn đến tham khảo ý kiến của cậu.

Khoảng thời gian rảnh rỗi Đỗ Lăng thích nghe nhạc, hoặc ra ngoài vận động. Đương nhiên là cậu cũng dành thời gian đến Club ít nhất là hai lần mỗi ngày cuối tuần.

Nói đến Club, Đỗ Lăng hiện tại không sánh bằng trước đây rất nhiều. Từ lúc ở New York trở về, thời gian Đỗ Lăng đến Club đều có ý ở bên trong đi lòng vòng vài lần, tận dụng mọi khả năng để cùng mọi người tiếp

xúc. Tuy là từ hành động này cậu nhận được không ít thư tình, nhưng chung quy cũng làm cậu quen biết được vài người.

Hôm này là thứ bảy, buổi chiều nhàn tản lại không có việc gì để làm Đỗ Lăng liền đến Club sớm hơn mọi bữa. Sau khi thể hiện khả năng tự bảo vệ của mình với hai ông anh thì Đỗ Lăng cuối cùng cũng thoát được kiếp không có vệ sĩ sau đuôi. Nguyên một buổi trưa vận động kịch liệt, một thân mồ hôi dính dính khó chịu, Đỗ Lăng không muốn ở Club tắm rửa nên quyết định về nhà. Như thường lệ, Đỗ Lăng không trực tiếp xuống bãi đỗ xe mà đi đường vòng từ đại sảnh đi ra.

Vừa xuống lầu thì thấy cô bé Y Vân từng bị cậu cho là chậm hiểu. Nghĩ đến cái này, Đỗ Lăng cảm thấy xấu hổ, Y Vân hôm đó nhìn bộ dạng còn tưởng là.... Haizzz! Về sau mới biết Y Vân rất thông minh nhưng là hài tử số khổ, lúc nhỏ bị người nhốt trong lồng nuôi nhiều năm, sau lại được thả ra ngoài nên có chút không thích ứng.

Thế nhưng hôm nay hấp dẫn ánh mắt của Đỗ Lăng không phải là cô bé xinh đẹp dễ thương này mà là thứ được cô bé cầm trong tay.

Đó là một tấm hình, là ảnh chụp của hai nam nhân. Đó là ảnh chụp của Ngũ và Đỗ Lăng lúc còn trẻ cái đó đáng lẽ nên nằm trong ví tiền của cậu.

Có lẽ do lúc nhỏ đã rất bất hạnh, Y Vân trở thành một cô bé hết sức miễn cảm. Đỗ Lăng cẩn thận nở nụ cười cùng bé chào hỏi: “Tiểu Y Vân

~”

“Anh lớn!”

“Ừ, Y Vân!”

“Sao có một mình em ở chỗ này chơi vậy?”

“Chờ Ba ba.”

“Uh! Phải ngoan nha! Ý? Nói cho anh biết cái ảnh này sao lại nằm trong tay em vậy?”

“Hi hi.... Cái này là từ trên người một anh kia rơi xuống, em nhặt được. Vốn đòi trả lại cho anh nhưng anh nói không cần. Anh lớn, người trong hình rất giống anh đó!”

Đương nhiên là giống rồi! Đó là tôi mà....

“Để anh xem, thật sự rất giống nha... Y Vân em có thể cho anh cái này không? Lần sau anh sẽ cho em mấy món ăn rất ngon, còn có một con búp bê thật xinh đẹp. Được chứ?”

“Búp bê barbie sao? Em muốn nó mặc lễ phục dạ hội.”

“Được, không thành vấn đề. Lần sau anh sẽ đem đến cho em.”

“Dạ, thành giao! Cái này cho anh!”

“Y Vân nói cho anh biết vừa rồi cái người làm rơi bức ảnh đi hướng nào?”

“Dạ là chỗ đó!” Y Vân chỉ vào chỗ cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

“Uh? Vậy em có thấy hắn đi đâu không Y Vân?”

Y Vân lắc đầu.

Thật tốt

“Vậy còn hình dáng của hắn thì sao?”

“Dạ, anh đó rất cao nhưng không cao bằng anh, mặc âu phục. Nhưng mà.... hihi, rất kỳ quái nha, anh đó không đeo caravat.”

Thật tốt quá.

“Cảm ơn em nha, ngày mai anh sẽ đem một con búp bê thật xinh đẹp đến cho em.”

Chỗ này là Đỗ thị thi công và thiết kế, nên Đỗ Lăng hiểu rõ cấu trúc ở chỗ này. Tầng hầm nguyên bản là có hai cửa ra vào, nhưng sau khi quyết định lấy chỗ này làm nhà kho thì một cửa đã bị bịt kín.

Đỗ Lăng từ từ đi xuống tầng hầm, người này có lẽ là chưa đi xa.

Toàn bộ tầng hầm được xây thành ba kho hàng lớn, khu vực trống trải liếc qua là nhìn thấy hết. Ánh sáng ở dưới này rất yếu, nhưng cũng đủ để Đỗ Lăng thấy rõ chung quanh không có ai.

Có một thang máy, chuyên dùng để vận chuyển dụng cụ to lớn. Bởi vì rất ít dùng cho nên được khóa kín, không có khả năng là ở đó.

Nhà kho một có khóa bên trên, Đỗ Lăng bỏ qua.

Nhà kho thứ hai và ba thì song song nhau, cách nhau cũng không xa. Cửa sắt rất lớn, toàn dựng mấy thứ khóa dạng ẩn. Đến gần, Đỗ Lăng phát hiện có một cái khe hở.... Ha ha, xem ra là chỗ này rồi. Đỗ Lăng nhẹ nhàng đẩy cửa ra chút rồi lách mình vào trong.

Gian phòng trước mặt rất lớn, các loại dụng cụ tập thể hình và vũ khí tập võ chất một đống. Một ít thì bị gấp đôi, đặt lung tung có chút mất trật tự.

Dưới ánh đèn mờ ảo, nhẹ nhàng vượt qua tất cả các chướng ngại vật. Đỗ Lăng rẽ trái rẽ phải đi qua mấy cái đệm đôi, hướng nơi phát ra âm thanh chậm rãi tới gần....

Lúc đó bất ngờ “Rắc!” một tiếng, trước mặt Đỗ Lăng bỗng trở nên đen kịt. Không xong, hấn cắt nguồn điện rồi. Đỗ Lăng theo bản năng dựa vào trí nhớ, xoay người men theo tia sáng yếu ớt bên ngoài cửa mà chạy ra. Chạy chưa đến phân nửa, Đỗ Lăng đã bị vấp ngã. “Chết tiệt!” tuy rằng ngã xuống nệm cũng không có đau lắm, nhưng Đỗ Lăng không nhịn được mà chửi thề. Trong lúc đang giãy dụa để đứng lên, bên tai liền nghe thấy “Phanh!” một tiếng, là thanh âm cửa bị đóng lại.

Đỗ Lăng lẳng lẳng lẳng nghe động tĩnh bên trong, giác quan thứ sáu cho cậu biết là mình bị lừa rồi, người này là Vu Vân. Bên trong tối đen, đưa tay ra cũng không thấy năm ngón tay đâu. Đỗ Lăng không dám động, dịch không động ta không động. Lúc này lấy tĩnh chế động mới nắm chắc phần thắng.

Đỗ Lăng yên lặng đợi thật lâu, trong kho hàng hoàn toàn yên tĩnh. Yên lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Đỗ Lăng hơi chần chừ.... Chẳng lẽ không phải hấn? Chẳng lẽ là tên nào đó trộm ví tiền của mình sau lại phát hiện mình đuổi theo thì tắt công tắc điện để chạy trốn, bởi vì sợ mình đuổi theo hấn nên mới nhốt mình ở chỗ này?

Qua chừng năm phút, trong kho hàng ngoại trừ hô hấp của cậu thì Đỗ Lăng không hề nghe thấy bất kỳ thanh âm nào. A!! Hình như không phải hấn.... Ha ha, có lẽ do thần kinh quá nhạy cảm rồi. Dù sao thì ảnh chụp quan trọng cũng cầm về rồi, những thứ khác coi như xong. Rủi ro tiêu tai, coi như là quỳen tiền đi. Đỗ Lăng quyết định đi ra ngoài, bắt quả chỉ khóa lại bằng một cái khóa, từ bên trong cũng có thể mở ra mà! Không sao, cho dù từ bên trong không thể mở, cũng chẳng làm khó được cậu.

Đỗ Lăng theo phương hướng cửa mà đi đến. Trên mặt đất có rất nhiều vật để lung tung, mới đi có hai mươi bước đã đụng một chút. Đỗ Lăng lại bị cái gì đó trên mặt đất làm vấp ngã....Con mẹ nó!!! Không đúng, trong kho hàng còn có người. Lông tơ trên người Đỗ Lăng đều dựng thẳng, cậu thậm chí còn cảm giác được tiếng xé gió của một người nào đó đang đi lại gần. Là Vu Vân... Nhất định là hấn!!!!!!!

Nơi này là tầng hầm ngầm, tuyệt đối là không có cửa sổ để tia sáng hắt vào. Đỗ Lăng cũng không đứng dậy mà trực tiếp dùng tứ chi bò trên đất, chậm rãi tiến về phía trước mà thăm dò. Cậu cẩn thận không phát ra một thanh âm nào, tận lực mà rời xa nơi vừa ngã xuống. Hắc hắc.... Tao không nhìn thấy gì, mày cũng như vậy thôi. Đến đây nha~, thân thủ của mày làm sao mà tốt bằng tao, chẳng biết là ai chết đâu à nha!!!

Trên mặt đất vật dụng càng lúc càng ít, Đỗ Lăng cảm giác là mình đã bò đến một mảnh đất trống. Hình như là ra tới cửa rồi! Đỗ Lăng âm thầm thở dài. Vừa mới sờ sờ cái mộng định đứng dậy đã bị người từ phía sau đạp một cước, Đỗ Lăng cả người lao đảo nhanh nhẹn tránh qua hai bên rồi lại bị cái nệm ngang chân mà ngã xuống. Hử? Đỗ Lăng một bên chuẩn bị sẵn sàng tùy thời có thể đánh nhau, một bên kỳ quái... Hấn làm sao có thể nhìn thấy rõ hành động của mình?

Giữa lúc Đỗ Lăng đang thăm hỏi mười tám đời tổ tông của người kia thì dưới chân đột nhiên lại lòi ra một cây mọc cùn, làm cho khuôn mặt anh tuấn của cậu lần nữa ôm hôn đất mẹ, ngực thì mạnh mẽ ôm lấy nền đất. Đau quá nha!!!! Nhưng thăm hơn chính là không đợi cậu suy nghĩ được nhiều, phía sau một thân thể nam nhân rất chuẩn xác ngồi lên ngang hông của cậu. Đỗ Lăng liền hiểu ra.... Mẹ nó!! Hắn có kính nhìn trong đêm!!!

Hai tay bị người ta dùng thủ pháp trói phía sau, một thanh âm khiến Đỗ Lăng hận nhất mà vắng vắng bên tai: “Lâu không gặp, Bảo bối của tôi

”

Thật sự là hắn! Đỗ Lăng nhịn xuống xúc động muốn chửi người, không ngừng tự nhủ là phải bình tĩnh lại. Vu Vân đều đem tất cả sức nặng cơ thể ép xuống lưng của Đỗ Lăng, cuối người xuống ở bên tai Đỗ Lăng thổi khí, dùng răng khê day day vành tai đôi thời bàn tay thon gọn vuốt ve khuôn mặt cậu: “Tiểu Lăng cưng ơi~, gần đây cưng rất vui vẻ nha có hay không quên tôi rồi?”

Khụ! Nặng quá! Ngứa nữa, không thể để hắn cứ dán lên lưng mình mà nói như vậy được. Đỗ Lăng quấy người một cái... Nhưng mà dù sao thì người ngồi phía trên cũng là một thằng đàn ông, rất nặng nên nhất thời không thể nào giãy thoát được... Buông tha!!!

Vu Vân thuận thế mà cắn mạnh vào vành tai Đỗ Lăng: “Trời a~ anh đợi cưng lâu lắm rồi đó!”

“A!” Đỗ Lăng bị đau kêu lên, ở trong lòng đem cả mười tám đời tổ tông nhà Vu Vân ra mà hỏi thăm một lượt.... Hứ! Chờ chết đi!

“Đau không? Trong lòng tôi càng đau hơn đó! Cưng à, em phản bội sự tín nhiệm của tôi đối với em. Nói thử xem, tôi nên làm gì để trừng phạt em đây?” Ngón tay khê vuốt lấy khuôn mặt rồi dần dần hạ xuống trước ngực Đỗ Lăng, mở ra vạt áo hướng phía trong thăm dò.

Trừng phạt? Muốn tìm lý do để ăn hiếp mình sao. ” Nhưng mà tôi muốn hỏi em một câu: em thật sự thích tấm hình này ư?” ý thức được cái thứ đang cạo cạo nhẹ trên ngực mình là tấm hình không biết Vu Vân lấy ra bằng cách nào, Đỗ Lăng có chút hoảng hốt.

“Em nói thử nếu tôi đem nó xé nát thì thế nào?”

“Đừng!!” Đỗ Lăng nóng nảy. Ngũ đối với chụp ảnh có chút bài xích, đây là tấm hình duy nhất còn sót lại. “Đừng mà, đem nó trả tôi, anh muốn thế nào tôi cũng đồng ý.”

“Tôi muốn thế nào em còn không biết sao? Tôi nghĩ là lần trước tôi đã nói rất rõ ràng với em rồi. Em quý trọng cái này sao? Hắc hắc.... tốt lắm!”

Tay Vu Vân như ma quỷ, mang theo lửa nóng từ trên ngực di chuyển một đường xuống dưới mở ra thất lưng của Đỗ Lăng mà đi vào, thủ pháp linh hoạt làm cho nhiệt độ cơ thể Đỗ Lăng tăng vọt. Cảm thấy được Đỗ Lăng thở một cách dồn dập, nam căn cũng trở nên cứng rắn. Vu Vân cười một tiếng, thu tay lại thuận lợi rút ra dây lưng của Đỗ Lăng.

Ô

Đỗ Lăng có xúc động muốn khóc, tại sao... Tại sao mỗi lần gặp hắn mình đều bị ăn triệt để như vậy. Mặc dù Vu Vân có âm mưu quỷ kế rất nhiều, mình như thế nào lại ngốc như thế. Tại sao mỗi lần gặp mình đều mắc mưu hắn, hơn nữa mỗi lần đều bị hắn bắt được nhược điểm... Oán hận nha

~~ “Cưng ơi, càng lúc càng chơi vui nha. Ha ha, tôi thích khiêu chiến sự khó khăn. Tôi cảm thấy mình càng ngày càng thích em rồi đó. Nhưng mà, em phải hiểu là em thất hứa nên phải chịu phạt.”

Vu Vân đứng lên trọng lượng trên lưng liền biến mất, Đỗ Lăng cũng đứng dậy. Tuy là hai tay bị trói ra sau lưng sẽ làm cho cơ thể đứng không vững nhưng Đỗ Lăng từng được huấn luyện viên chuyên nghiệp giúp khắc phục chuyện này. Nhưng làm cho Đỗ Lăng cảm thấy xấu hổ chính là bị Vu Vân rút mất cái dây lưng cho nên cái quần hiện tại đang nằm ở dưới mắt cá chân cậu. Haizz!! Thật là suy yếu tới nơi rồi, một cơ hội phản kháng cũng không có. Thật ra thì hai tay đang bị trói sau lưng, nếu như thật sự cùng Vu Vân đánh nhau thì... Đỗ Lăng rất có tự tin sẽ thắng, ít nhất cũng có một cơ hội phản kháng. Thế nhưng cái quần bị

tuột xuống chân vô tình trở thành một cái xiềng xích, thật sự không có biện pháp nào hết. Haizz! Ở đây tối thui không có ánh sáng, tay chân lại bị trói chặt. có thể thấy Vu Vân là một người có tâm tư rất cẩn thận.

Kéo Đỗ Lăng đến một cái đệm, Vu Vân đè nửa người trên của Vu Vân xuống cái nệm cao đến thắt lưng, sau đó còn đem một cái tạ 50kg đặt ngang ngay cổ cậu làm Đỗ Lăng chỉ có thể nửa nằm trên nệm. Vì sợ Đỗ Lăng đứng dậy, Vu Vân đặc biệt ở hai bên đầu tạ tăng thêm trọng lượng. Cuối cùng, Vu Vân một bên trêu chọc đục vọng của Đỗ Lăng, một bên chậm rãi cởi quần lót của cậu ra.

Đỗ Lăng ở trong lòng thầm than: Haizz! Được rồi nếu đã trốn không xong vậy thì nhẫn nại vậy! Nếu như không cất đi kiêu ngạo... như vậy sẽ rất khổ sở nha. Hừ! Ở chỗ này thì hần cũng chẳng thể mà chơi đến hai ngày ba đêm!

Thế nhưng lịch sử cũng không có lặp lại, thỉnh linh dây lưng lại quất vào mông Đỗ Lăng làm cậu cả kinh mà la lên.

7. Chương 7

Đau!!! Nhưng cậu càng cảm thấy ủy khuất nhiều hơn. Đã từng tuổi này rồi, từ nhỏ đến lớn mặc dù không phải là được cha mẹ, anh cả và anh hai cưng chiều nhưng cũng không khác nhau mấy. Có thể hình dung là cậu được nuông chiều từ bé, cho dù sau đó có một khoảng thời gian cậu sống bên nước ngoài thì cũng có anh Ngũ một mực chiều cố yêu thương cậu. Đỗ Lăng chưa bao giờ bị như thế này!! Huống hồ hần ta là một thằng đàn ông luôn miệng nói yêu cậu, hơn nữa còn là một tên vô cùng xa lạ dùng dây lưng mà đánh cậu!!

Đánh đòn!!! Hần sao có thể vũ nhục cậu như vậy!!!!

Đỗ Lăng tức giận mà gầm nhẹ, kịch liệt giãy dụa. Thế nhưng trên cổ bị hơn 10kg tạ đè nặng, làm thế nào cũng không thể vùng ra. Đỗ Lăng thật sự tức giận, thế nhưng mọi việc không dừng lại mà những cái quất roi càng lúc càng nhiều...

Ngày hôm nay, Đỗ Lăng cuối cùng cũng hiểu được một đạo lý. Dây lưng a dây lưng, cho dù là cái đó có là dây lưng bằng da trâu hàng hiệu hay da thường thì đều giống nhau. Ít ra thì khi đánh vào mông thì cảm giác đau đều giống nhau —— Đều nóng rất đau như nhau.

“Ba ba ba...” Vu Vân không một chút nương tay, mỗi roi quất xuống đều rất mạnh làm cho cậu đau đến nổi hô hấp cũng khó khăn. Thế nhưng Đỗ Lăng cũng đã tức giận đến cực hạn nổi trận lôi đình (đáng tiếc bị cái tạ đè lại nên không đứng dậy được), gượng dậy không nổi mà cao giọng kêu gào, hung hăng chửi bậy: “Mày....XX!!\$@\$^&*&#@!##....&%#6#....#\$*...” (tự tưởng tượng O^O...)

Vu Vân đột nhiên dừng tay, mặc kệ cậu chửi bậy cũng không nói lời nào. Một lát sau, Đỗ Lăng cuối cùng cũng hết sức, thanh âm nhỏ dần.

“Tiếp tục đi! Bây giờ đã 5h rồi, một lát sẽ có người xuống vận chuyển đồ. Em cứ chửi tiếp đi! Bằng không mọi người sẽ không nghe thấy đâu. Lớn tiếng chút đi, thanh âm nhỏ vậy thì không ai nghe được đâu, cũng sẽ không có người đến cứu em. Sao? Tôi giúp em đem cửa mở ra có chịu không?”

Hần nói cái gì? Mở cửa?

“Sao không nói? Vậy là em đồng ý hả? Tốt! Tôi đi mở cửa sau đó về nhà!”

Cái gì! Mở cửa!! Sau đó hần bỏ về nhà?! Ê, còn cậu thì sao? Cứ bị trói ở chỗ này không một mảnh che thân, mặc mọi người tham quan sao? Ê... Ê...Ê điều này sao có thể....

Nghe một loạt tiếng bước chân từ từ ra ngoài, biết rõ là Vu Vân đang uy hiếp, biết rõ là hần sẽ không làm như vậy nhưng Đỗ Lăng không ngăn được trong lòng trở nên nôn nóng, thật sự.... Thật sự không dám đó! Lỡ như....

Nghe được Đỗ Lăng la lớn, Vu Vân dừng bước: “HỦ? Tiểu Lăng, em xác định chưa? Tôi muốn em cam tâm tình nguyện mà chịu phạt. Tôi muốn em chân thành mà xin lỗi tôi, hơn nữa tôi muốn em trịnh trọng mà cam kết sẽ thực hiện lời hứa như đã nói. Em có làm được không?”

“Ừ! Tôi... tôi sẽ... Tôi sẽ làm!!”

“Không tin lời em nói!”

“Lăng, tôi yêu em nhưng không có nghĩa là tôi mù quáng. Tôi đã từng tin tưởng em thế nhưng tôi đã sai, em làm cho tôi thất vọng.”

“Tôi...”

“Tôi tin là mình lại lơ là mà khinh địch thì em nhất định sẽ lại không giữ lời hứa. Vốn dĩ đó là một lời đề nghị tốt, em được cái em muốn, tôi được cái tôi muốn. Thế nhưng, chính em là người đã phá hủy nó.”

“Không cam lòng sao? Vốn là tôi muốn cho em rất nhiều thứ kể cả là tấm hình, em nghĩ đó là bức ảnh nằm trong ví tiền sao? Bức này cùng bức của em cũng là từ một cuộn phim mà ra, bất quá bức ảnh trong ví tiền của em khác với cái của tôi đang có thôi. Tôi còn muốn cho em hình Ngũ nude lúc nhỏ, đến khi tốt nghiệp Trung học! Nhưng xem ra bây giờ em không cần nữa rồi.”

“Đỗ Lăng! Em là một thằng nhỏ hư hỏng! Ngũ đã quá cứng chiều em. Nhưng mà, Lăng..” Vu Vân nhẹ nhàng men theo cột sống Đỗ Lăng mà vuốt ve: “Có nhiều thứ tôi cần em nhớ kỹ.”

“Em có hai lựa chọn: Một là tôi đi ra ngoài, không trở lại nữa. Hai là em ngoan ngoãn xin lỗi tôi, tiếp nhận trừng phạt. Em chọn cái nào?”

“.... Tôi nói xin lỗi.”

“Tốt! Tôi dùng dây lưng này đánh em mười roi. Em vừa đếm vừa xin lỗi tôi! Nếu em làm sai, tôi liền làm lại từ đầu. Em hiểu chưa?”

“....”

“Không hiểu sao? Vậy đánh hai mươi cái nhé, lúc đó hiểu không?”

“Hiểu.”

“Hiểu, vậy chúng ta thực hành một chút đi.”

“BA!”

“Cưng ơi, em không đếm vậy chúng ta làm lại nha!”

“1 Xin lỗi.”

“Hử...Thanh âm không lớn lắm nhưng mà miễn cưỡng cho em qua! Lần tới nói lớn tiếng chút !”

“BA!”

“2 Xin lỗi.”

“Hoàn hảo, nhưng mà còn gì nữa.”

“3 Xin lỗi, tôi sai rồi !”

Đếm xong 20 lần, Đỗ Lăng muốn tan vỡ. Cho tới giờ, Đỗ Lăng chưa từng bị đánh kích như vậy...cái này là xúc phạm... Cậu có cảm giác tự tôn của mình đều rơi vỡ. Bao nhiêu tự tôn cùng kiêu ngạo đã không còn sót lại chút nào, nhịn không được mà khóc lớn.

Thế nhưng, sự trừng phạt nghiêm khắc của Vu Vân vẫn chưa dừng lại.

Đầu tiên Vu Vân đưa tay vuốt ve cái mông vừa sưng vừa đỏ vừa nóng rát của Đỗ Lăng, cậu đang khóc thì bị chạm đau nên né tránh nhưng làm thế nào cũng không thoát được mấy cái vuốt ve đầy ác ý. Tuy nhiên vẫn có một chút cảm giác quái dị xen lẫn, thế nhưng Đỗ Lăng vẫn cảm thấy bị thương.

“Ồ

đừng sờ...”

“Đừng sờ sao? Tốt!!”

Tay của Vu Vân rời đi, một lát sau lại truyền đến một hương thơm quen thuộc, mùi này rất quen thuộc nha. Đến khi Vu Vân không báo trước mà đẩy ra hai phiến móng sưng đỏ của Đỗ Lăng, nam căn trước lớn được bôi dầu bôi trơn bất ngờ đi vào. Lúc này Đỗ Lăng mới nhớ ra đó là hương thơm của loại dầu mà mình thường dùng khi XX...

“A...” Đỗ Lăng không kịp đề phòng, theo bản năng co rút lại tiểu huyệt. Nhưng lại bị lưỡi dao sắc bén đã được bôi trơn của Vu Vân không chút lưu tình xuyên vào, cưỡng ép mở ra. Đỗ Lăng vô ý thức muốn chạy trốn, lại bị Vu Vân cố định lại phần eo giãy dụa thể nào cũng không được. Hung khí cực đại thô bạo khai thác tiểu huyệt nhỏ hẹp, không ngừng xâm lấn vào cơ thể.

“Đau....Không được...Không...A...” Không để ý đến Đỗ Lăng nức nở phản đối, Vu Vân vẫn tiếp tục hành động xâm lấn đầy thô bạo.... Đau!! Trong không khí mơ hồ có thể ngửi thấy mùi máu tươi, Đỗ Lăng biết mình đã chảy máu, đau đớn do bị xé rách truyền thẳng đến đại não, tim cũng như bị xé theo. Đau quá... Tại sao? Tại sao

Ý thức của Đỗ Lăng dần trở nên mơ hồ..

Lúc Đỗ Lăng tỉnh lại, Vu Vân đã rời đi mất. Tất cả đều giống như một cơn ác mộng, Đỗ Lăng thật sự hy vọng đó chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng...cảm nhận sâu sắc lan ra từ hai phiến móng và một ít dịch thể còn sót lại trong cơ thể đều đang nhắc nhở Đỗ Lăng mọi chuyện vừa xảy ra đều là sự thật.

Một ngọn đèn nhỏ chiếu sáng được đặt nơi cửa kho hàng được bật lên, xung quanh trở nên mờ mờ thế nhưng cũng đủ để Đỗ Lăng ôm trọn vào vùng có ánh sáng đèn. Đỗ Lăng chờ ra nằm xụi lủ trên mặt đất, mọi ý nghĩ tư tưởng đều biến mất, hiện tại đầu óc cậu trở nên trống rỗng. Hừ!! Thì ra đây mới thật sự là cường gian, thì ra trước đây là do hắn ta hạ thủ lưu tình. Hừ!! Đỗ Lăng mặc quần áo vào một cách máy móc, chỉnh lý xong cậu đỡ dần đi ra ngoài lái xe trở về nhà.

Đỗ Lăng tự giam mình trong phòng, mỗi ngày đều tự tay thoa được lên miệng vết thương. Coi như là đem mọi chuyện nói cho anh cả và anh hai biết thì Vu Vân chắc chắn không sống quá ba ngày, mấy anh chắc chắn sẽ tìm ra hắn và ngay lập tức sẽ báo thù thay cho cậu. Thế nhưng Đỗ Lăng lại nhất quyết không chịu nói, quật cường mà bảo trì im lặng.

Mất hết hai ngày, Đỗ Lăng nỗ lực đem chính mình tu bổ lại thật tốt. Vết thương trên người rất nhanh liền khỏi hẳn, nhưng vết cắt ở trong tim thì vẫn chưa lành lặn. Thân là một thằng đàn ông mà còn như vậy, những việc thô bạo như vậy nếu như phụ nữ trải qua thì... Haizz!! Đỗ Lăng thở dài.

Tuy là không muốn thừa nhận nhưng Đỗ Lăng biết là mình đã thua, hơn nữa thua còn rất là triệt để. Mặc dù gia huấn là thà bị lỗ chứ không chịu thua, nhưng mà lần này Đỗ Lăng quyết định tạm thời khuất phục. Địch trong tối ta ngoài sáng, Đỗ Lăng cần hiểu biết thêm về Vu Vân.... Mối thù này nhất định phải đòi lại, mình nhất định sẽ tìm ra!!! Đỗ Lăng lâm bầm.

Trong ví tiền của Đỗ Lăng chỗ trước kia cậu đặt bức ảnh có một tờ giấy, phía trên ghi địa chỉ. Đỗ Lăng tra ra đó là một phòng ở độc lập trên tầng 2 của một chung cư nhỏ. Bên cửa lớn có một tấm bảng để dán thông báo cho mọi người xem. Đỗ Lăng một bên vừa vò lấy tờ thông báo, một bên gọi điện thoại cho chủ thuê nhà. Đỗ Lăng lập tức thuê lấy căn phòng.

Vu Vân trước giờ gọi rất nhiều cuộc điện thoại, cho tới bây giờ Vu Vân luôn đổi số điện thoại. Đỗ Lăng đều đem lưu lại.

Đỗ Lăng bóp lấy cái điện thoại, thuê người về dọn dẹp vệ sinh khắp phòng cho sạch sẽ. Sau đó Đỗ Lăng đem chìa khóa đặt ở bên trong khe đá nơi để chậu hoa ở trước cửa theo như Vu Vân đã yêu cầu.

Cuối cùng, Đỗ Lăng gọi Tiểu Phi tới: “Tiểu Phi, mấy ngày nay cậu với vài người ở nhà đối diện, giúp anh tra cái chỗ này. Giám thị 24/24 vô luận là người nào đi vào, hoặc là tìm thấy được chìa khóa đều tra ra và báo cáo lại với anh.”

Ngày thứ hai không có người nào tiếp cận tòa nhà, bình an vô sự.

Ngày thứ ba cũng như vậy, không có bất kì ai.

Thứ tư như cũ.

Vào ngày thứ năm, Tiểu Phi đã gọi điện thoại đến để xin chỉ thị: “Anh Lăng, vừa có một tên đàn ông từ bên trong khe đá lấy ra một cái chìa khóa mở cửa, bị tụi em bắt được. Tên đó nói là có người mượn hắt đến sửa ống nước, nhưng mà chưa có ai tiến vào nhà thì làm sao mà ống nước lại bị hư được!”

“Hắt có dáng vẻ như thế nào?”

“Này! Đem thang đó lại đây! Anh Lăng, trong tay hắt ta không có dụng cụ, ừ, còn rất trẻ chừng hai mươi tuổi. Vóc dáng cỡ 1m80, có hơi gầy, lớn lên có chút dễ thương. Một thân quần áo có chút giống quần áo lao động, dính không ít dầu.”

Đỗ Lăng xoa trán, cảm thấy có chút đau đầu. Đả thảo kinh xà, Haizz! Lại thua một ván nữa!!

“Được rồi. Không có gì đâu, mấy cậu đem hắt thả ra rồi trở về đây!”

“A! Tụi em bắt nhầm người à?”

“Không có gì. Hết việc của mấy cậu rồi, trở về đi!!”

“Đại trưởng phụ cô được giãn được, quân tử báo thù mười năm chưa muộn...grrr...” Tự thôi miên chính mình, ba ngày sau tâm tình của Đỗ Lăng cuối cùng cũng ổn định lại. Hắc hắc.... Vu Vân có lợi hại đến đâu thì hắt cũng là người không phải là thần thánh, hắt có thể chỉ là đang ở một nơi bí mật gần đó... Hừ, là người thì luôn có sơ sẩy, đến lúc rồi... Hắc hắc...

Dường như Vu Vân cũng cảm thấy được mình có chút làm hơi quá, từ ngày đó mỗi ngày đều có cửa hàng hoa đem hoa giao đến làm cho Đỗ Lăng không khỏi dở khóc dở cười. Đối với chuyện Đỗ Lăng sai người giám sát biệt thự, Vu Vân cũng không có truy cứu. Chỉ là cho Đỗ Lăng một tuần cuối cùng.

Bị giáo huấn một lần, Đỗ Lăng không dám tái phạm... Cậu thật sự rất nhẫn nại mà đợi đến cuối tháng. Để khen ngợi Đỗ Lăng đã “thức thời”, Vu Vân chủ động tặng cho cậu một phiên bản của bức ảnh, tuy là không rõ nhưng Đỗ Lăng y như là nhật được bảo bối —— đó là một bức ảnh Ngũ mặc đồng phục cao trung khi tốt nghiệp!!!

8. Chương 8

Đỗ Lăng tuy rằng cũng quản lí một số công việc trong công ty, nhưng mà cậu có khá nhiều thời gian rảnh rỗi. Cậu là một kiến trúc sư chuyên nghiệp. Gần đây do tâm tình không được tốt, ngoại trừ những công việc bình thường bên ngoài ra thì cậu chẳng có hứng thú để thiết kế gì cả, đa số là giao việc cho người khác làm. Thế nhưng dạo gần đây công ty có một người khách mới, đối phương ra giá rất tốt chỉ đích danh muốn cậu giúp hắt thiết kế. Trong giới kiến trúc, Đỗ Lăng cũng có một chút danh tiếng nên yêu cầu như thế này cũng không phải là lần đầu tiên. Đáng lẽ lần này Đỗ Lăng vốn không định đứng ra đón tiếp mà giao cho nhân viên, thế rồi sau đó cậu suy nghĩ lại và quyết định ra mặt.

Phòng làm việc của Đỗ Lăng nằm trên tầng cao nhất, bình thường đều làm việc đến tận trưa. Có lúc phải tăng ca, hoặc là có bản thiết kế cần hoàn thành gấp thì căn phòng này cũng như là chỗ nghỉ ngơi của cậu. Thật sự mà nói là do không biết Vu Vân sẽ gây ra chuyện gì tiếp theo, để phòng chuyện xảy ra cũng như tránh con mắt giám thị của anh cả với anh hai, Đỗ Lăng quyết định tiếp bản thiết kế lần này. Sỡ dĩ báo cáo với anh cả là vì muốn chiếm đặc quyền trong vòng ba tháng không về nhà. Nghĩ đến cảnh anh hai tức đến trừng to đôi mắt, Đỗ Lăng không khỏi ngửa mặt lên trời cười to: Ha Ha Ha Ha

~.

Phong lưu phóng khoáng, thông minh tuyệt đỉnh, đẹp trai ngời ngời khôn khéo không gì sánh được, nhìn rõ mọi việc, liệu sự như thần chính là anh hai thiên tài

~~ anh hai yêu dấu của em ơi, là do anh đắc tội với anh cả nên mới bị ép ở lại nhà tổ nha

~ mà đó chẳng phải là việc của em

~ em rất là ngoan hiền nha

Em rất cảm thông cho anh nha

~ A! Tâm tình Đỗ Lăng đột nhiên bay bổng. Hề! Tâm lý được bình ổn rồi.

Bất quá điều gì nên đến cũng sẽ đến, có muốn trốn như thế nào cũng không trốn được. Dừng cảm đối diện mới là lựa chọn chính xác, cho nên Đỗ Lăng đưa ra một cái quyết định trọng đại —— cứ nhịn trước đã. Haizz!! Đỗ Lăng nhìn tờ lịch bên trên có khoanh một vòng tròn làm dấu (hình như là hôm nay rồi), nhú lại đôi lông mày, lần thứ n thờ dài... Haizzz!!!

Hôm nay là cuối tháng cũng là ngày cuối tuần, nói cách khác hôm nay chính là ngày mà Vu Vân đã hẹn. Mở ngăn kéo lấy ra tấm hình Vu Vân gửi qua bưu điện cho cậu. Nhìn hồi lâu, lại lật ra phía sau một hàng chữ như rồng bay phượng múa là: muốn hình sao?... Haizz! Đỗ Lăng lần thứ n thở dài.

Cố gắng lên! Đỗ Lăng yên lặng tự cổ vũ mình. Có cái gì mà phải sợ chứ? Bất quá hấn lại muốn cơ thể mình mà thôi, tất cả đều là đàn ông có nhu cầu sinh lý cũng là rất bình thường. Có gì đâu mà phải lo lắng, cứ tận hưởng lạc thú trước mắt cũng không tính là uống phí! Hấn là cao thủ ve vãn chuyên nghiệp, lại là do mình tìm được. Còn có phần thưởng nào tốt hơn, tính ra cũng không thiệt thòi, còn có cái gì mà lo lắng nữa? Mặc dù bộ dạng này rất không có mặt mũi, lòng tự trọng có chút bị tổn thương nhưng cũng không có người nào biết, cùng lắm là sau này tìm cơ hội trả thù thôi. Hấn không có khả năng cứ thần bí mãi được!

Hê hê, là người thì phải có nhược điểm, ba tháng nha, tại sao phải sợ là hấn không có lòi đuôi chứ? Đến lúc đó... hê hê. Đại trưởng phu cơ được dân được, có cái nên làm, có cái không nên làm. Chịu một chút ủy khuất cũng không sao, đạt được mục đích mới là quan trọng! Vu Vân ơi là Vu Vân, sau này tôi sẽ cho anh hiểu rõ con người của tôi, quyết không cho anh chỉ nhận thức cơ thể tôi, ha ha ha....

Nhưng mà... Haizz!! Cái kia là chuyện sau này, còn ngày hôm nay? Hôm nay làm sao đây? Cứ như vậy mà nghe lời hấn? Haizz! haizz! Haizz!! Chỉ có thể làm như vậy!

16:10, Đỗ Lăng cầm chìa khóa xuống lầu tự mình chạy xe đến căn biệt thự kia.

Mùa hè đến, màn đêm buông xuống tương đối trễ, Đỗ Lăng đến biệt thự thì trời vẫn còn sáng. Sự việc lần trước ở trong tầng hầm làm Đỗ Lăng tổn thương rất lớn, Vu Vân giống như đối với hành vi của mình làm cho tỉnh lại nên luôn dõi theo Đỗ Lăng. Tra rõ ngọn nguồn cũng không có so đo mà thậm chí còn dỗ ngon dỗ ngọt an ủi Đỗ Lăng. Hoa tuy bị ném vào thùng rác, làm Đỗ Lăng tưởng lại bị Vu Vân phạt cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang ?

Hôm nay là ngày hẹn, suy nghĩ một chút trừ lần ở tầng hầm ra thì những lần khác cũng không phải là không sung sướng. Vu Vân ở phương diện này thuộc cấp cao thủ, chỉ cần yên tâm thả lỏng thì cũng là một sự hưởng thụ sung sướng.

16: 45

Giọng nói của Vu Vân rất ấm, Đỗ Lăng thậm chí có thể nhận ra được một tia áy náy. Hê hê ...Tốt lắm, cảm thấy áy náy thì có thể lợi dụng một chút. Dựa theo chỉ thị của Vu Vân trong điện thoại, Đỗ Lăng đi tắm rửa rồi nằm trên giường với cơ thể trần trụi. Trước tiên đem hai chân của mình đeo vào khóa sắt được cột trên giường lại mang vào cái công tay được đặt chế. Sau đó lại đem cái mặt nạ được đặt chế đeo vào, sau đó đem cái công tay máng vào lan can giường, lần đầu không được sau cuối cùng cũng thành công.

Cửa sổ lớn sát sàn treo rèm được mở rộng, Đỗ Lăng biết Vu Vân đang ở ngoài nhìn mọi hành động của cậu. Thành thành thật thật làm xong mọi thứ Vu Vân yêu cầu, cứ duy trì tư thế mặc người chém giết, Đỗ Lăng lẳng lặng đợi Vu Vân đến.

Đúng giờ, Vu Vân cũng không có làm cậu chờ lâu.

9. Chương 9

Ngày hôm nay Vu Vân có chút kỳ quái nhưng vẫn rất ôn nhu. Hắn nhẹ nhàng ngồi sát vào bên cạnh Đỗ Lăng. Vu Vân hôn lên môi Đỗ Lăng, mang theo một bầu không khí ướt át. Hắn vừa tắm rửa qua thì phải, Đỗ Lăng có thể ngửi được mùi sữa tắm quen thuộc. Cái này giống với cái mà anh hai hay dùng, bởi vì hương thơm đặc biệt kéo dài cho nên Đỗ Lăng nhớ rất kỹ. Trong phòng tắm không có loại sữa tắm này, vậy là hắn tắm ở nơi khác. Bỗng nhiên cậu lại nhớ là anh hai có nói qua, loại sữa tắm này có thể tẩy hết các mùi khó chịu, thích hợp nhất là dùng sau khi làm tình hoặc là có sở thích sạch sẽ thì sẽ hay dùng.

Hắc hắc! Đồ quý phong lưu ! Vừa lêu lổng ở nơi nào? Đồ nợn giống!!!! Đỗ Lăng thực sự tức giận, thật sự cảm thấy không đúng...Với thân thủ của Vu Vân thì có chờ cả 100 năm để được hắn lâm hạnh cũng không có gì kỳ quái. Trong lòng dường như đang có từng đợt ê ẩm chua xót nổi lên, Đỗ Lăng nhất quyết không thừa nhận! Hừ! Đã sung sướng rồi còn chọc ghẹo tôi làm gì. Xem tôi là cái gì chứ? Mua vui sao? Cần gì làm bộ một dạng chỉ có mình tôi để lừa gạt chứ? Ghê tởm! Đỗ Lăng quay đầu, cự tuyệt nụ hôn của Vu Vân. Thân thể tự nhiên vặn vẹo trái phải nhằm tránh bàn tay Vu Vân muốn sờ sờ.

“Giận tôi hả? Lăng Lăng tôi cũng không muốn đối với em làm ra như thế này nhưng chỉ tại vì em không chịu theo tôi, haizz! Nếu không phải võ thuật của em quá lợi hại thì tôi cũng không phải phiền phức như vậy. Tạm thời cứ như vậy đi, sau này em trở nên tín nhiệm tôi thì tôi sẽ bỏ cái này. Được chứ? hử? Đừng giận nữa nha, bảo bố người ta đã lâu không gặp em, rất nhớ em đó!!”

“Được rồi! Xin Lỗi mà! Lần trước là tôi không đúng. Tôi xin lỗi không được rồi sao? Tôi thật sự sẽ tức giận đó...được rồi.... Được rồi, em tha thứ cho tôi đi! Nếu không thì hôm nay cho em quyết định nhé? Tôi toàn bộ đều nghe theo em!”

“Thật sự?”

“Ngoại trừ thả em ra.”

“Hừ

~~” Đỗ Lăng quay sang chỗ khác.

“Được rồi..đừng.... Đừng giận nữa, tôi sẽ đau lòng. Như vậy đi, tôi kể em nghe chuyện của nhé?”

“Không thích!”

“Haizz! Bảo bố em muốn như thế nào đây?”

“Không cho gọi bảo bố!”

“Được, không gọi em là bảo bố. Gọi là Tiểu Lăng Lăng nhé?”

“Không!”

“Ha ha...Vậy nên kêu là gì? Cưng ơ?”

“Gọi chủ nhân của tôi là được.”

Vu Vân giọng nói mang theo tia giễu cợt: “Em chắc chắn?”

Ây da... hơi bị mờ ám, có chút giống cách gọi trong SM: “Không cần, gọi Đỗ Lăng đi! Anh có thể thêm chữ anh cũng được!”

“Anh Đỗ Lăng? Cưng à em xác định chứ? Dường như tôi lớn hơn em rất nhiều nha. Hơn nữa gọi như vậy thì hơi phiền phức!”

“Không gọi, bỏ đi. Hừ!”

“Cưng à em năm nay mới 24 đi? Tôi hiện tại đã 29, lớn hơn em những 5 tuổi mà!”

“Anh 29?”

“Ừ! A, cưng ơi không phải là em chê tôi già đó chứ? Ha ha, em yên tâm, tôi ở phương diện kia một chút cũng không già, tuyệt đối sẽ thỏa mãn em!”

“Ai nói cái này!!”

“Hi hi... Lãng Lãng cưng ơi đừng thẹn thùng, chuyện này rất bình thường mà.”

Cuồng tình dục, ai giống anh chứ! Hừ! Có bản lĩnh nha? Anh nghĩ mình giỏi lắm sao?

“Uh...” Đỗ Lăng trầm ngâm một chút.

“Chuyện gì vậy?”

“Đang nghĩ những thứ lúc nãy anh nói, anh có thể sao?”

“Cưng muốn biết cái gì? Nói nghe thử.”

“Nói cho tôi biết, anh làm sao biết tôi thích đàn ông?”

“Cái này không thành vấn đề! Nhưng mà cưng ơi, em phải đồng ý với tôi một điều kiện.”

“Cái gì?”

“Tiểu Lăng tôi muốn em tin tưởng tôi. Tôi không hề có ác ý với em, chỉ là chúng ta cách quá xa nhau, sinh hoạt của em lại quá bí mật không thể nào tiếp cận được. Nếu không có thủ đoạn mà muốn tôi cùng em xuất hiện một chỗ thì không thể nào. Chỉ có thể là do may mắn. Sở dĩ tôi bắt đắ dĩ bày ra cách này kỳ thật cũng là muốn chúng ta có cơ hội quen nhau mà thôi. Ba tháng, tôi chỉ muốn ba tháng. Sau ba tháng yêu hay hận, ly hay hợp đều toàn quyền em xử lý, tôi một câu cũng không oán hận. Hiện tại tôi muốn em tín nhiệm tôi trước, sau này nhất định phải tuân thủ theo, có được không?”

“....”

“Tôi biết lần trước đều là lỗi của tôi. Xin Lỗi! Là tôi không tốt, là tôi không đúng, là tôi cảm thú, không đáng được tha thứ! Thế nhưng hãy cho tôi cơ hội chuộc lỗi với em, có được không? Cưng à~~ hôn cái đi

~ em hãy cho tôi cơ hội đi mà, được không?”

Ể? Vốn không phải cậu đang muốn nổi giận vì chuyện này sao? Sao hán ta lại giành trước rồi? Bất quá..... Lăng yên một hồi, haizz! Đỗ Lăng ở trong lòng âm thầm thở dài, sau đó thì nhẹ nhàng gật đầu.

10. Chương 10

Anh nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Đỗ Lăng, từ từ chuyển xuống dưới. Vu Vân ngậm lấy thùy tai Đỗ Lăng mà cắn mút, dùng đầu lưỡi vẽ theo hình dạng vành tai của cậu, rồi hướng vào trong thăm dò.

Nhột quá nha! Đỗ Lăng đỏ mặt, không ngừng giãy dụa nhưng làm thế nào cũng không thoát được mấy trò quấy rối của Vu Vân: “Cái đồ biến thái! Cuồng tình dục! Rốt cuộc có nói hay không hả?”

“Nói, tôi đáp ứng nói cho em biết chứ không có đáp ứng là chỉ nói mà không làm nha. Cưng à em không thích tôi phục vụ em sao?” Tay Vu Vân chậm rãi di động trước ngực Đỗ Lăng, cảm giác được cậu có phản ứng, Vu Vân cười khê: “Thoải mái không? Cảm giác tốt chứ?”

“Không tốt, một chút cũng không thoải mái. Biến thái chết tiệt, anh có phải là đàn ông không hả? Sao lại giống một bà già mà lại nhai nhiều như thế?”

“Hi hi hi... Tiểu Lăng tôi có phải đàn ông hay không em còn không biết sao? Chẳng lẽ em muốn tôi lập tức chứng minh cho em xem? Ha ha... yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm cho em nghĩ tôi là người đàn ông tuyệt nhất trong tất cả đám đàn ông...”

“Ít nói nhảm!! Mẹ kiếp rốt cuộc có nói không!!!”

“Haizz... Tại sao Tiểu Lăng của tôi lại không dịu dàng một chút nào vậy? Haizz! Tại sao tôi lại yêu một người thô lỗ như vậy nha? Haizz! Tiểu Lăng nếu tôi nói tôi đối với em vừa thấy đã yêu, em có cười tôi không?”

“Ha ha ha...anh? Đối với tôi? Ha ha ha... vừa thấy đã yêu? Anh? Ha ha ha...”

“Haizz...em cười tôi, tôi biết là em sẽ cười mà nhưng đó là sự thật.” Vu Vân tăng lực chà đạp hai hạt đậu nhỏ trước ngực Đỗ Lăng, thành công cắt đứt tràng cười nhạo của cậu. Hạt đậu nhỏ hồng sắc dưới sự chà đạp của hắn đã cương cứng: “Từ nhỏ tôi đã thích đàn ông cao to, cường tráng, đẹp trai thô lỗ. Cho nên lúc nhìn thấy em lần đầu tiên thì tôi mới biết là mộng ảo đã trở thành sự thật, nguyên lai tình nhân trong mộng lại thật sự xuất hiện ngoài đời. Khi đó tôi mới biết là nếu như bỏ lỡ em, đời này sẽ không tìm được người thứ hai.”

“Con mẹ nó anh học điệu bộ này ở đây vậy? Học của Châu Tinh Trì?”

“Này, người ta đang tỏ tình với em...thật là, vất vả lắm mới chuẩn bị được một chút không khí vậy mà bị em phá hỏng. Haizzz, hay là nói chuyện chính trước đi. Tôi đã nói với em rồi, ông ngoại của tôi là trung y nổi danh, trị liệu chuyên môn thì không tiện nói ra, rất nhiều người đều biết. Mà người chân truyền duy nhất của ông ấy là tôi, nhưng mà tôi cũng không có kế nghiệp ông. Tôi gia nhập một tổ chức đặc thù, tôi đã được rất nhiều người chỉ dạy. Hiện tại, ở phương diện này, nói tôi là chuyên gia cũng đã rất khách khí lắm rồi.”

Đỗ Lăng biết Vu Vân nói như vậy rất là đáng ghét nhưng hắn nói là sự thật. Cậu dễ dàng bị Vu Vân trêu chọc hứng lên là bằng chứng xác thực khiến cậu không thể nào cãi lại.

“Tiểu Lăng thích ăn loại kẹo có vị gì? Tôi đoán chắc là vị vải và dứa đúng không?”

Ý? Sao hắn biết?

“Tôi đã từng nghiên cứu chế tạo rất nhiều đồ chơi tình thú, kẹo vị hoa quả là một trong số đó. Tôi đã từng làm cho Ngũ hai loại vị kẹo tình thú. Em nhớ chứ? Đây đều là tôi tự mình làm hơn nữa có cho Ngũ. Nói chung là loại kẹo này chỉ có tôi và Ngũ có ngoài ra không ai có nó cả. Kẹo này cho dù là kẻ có tiền cũng không thể nào mua được.”

Cái đó... A nguyên lai cái thứ biến thái đó là do hắn làm. Thực sự là chỉ có loại người biến thái như hắn mới có thể nghĩ ra loại đồ vật này. Đỗ Lăng nhớ lại, đó là loại kẹo được ngâm trang bằng mùi thơm hoa quả.

Vu Vân đem cả người dính sát lên người Đỗ Lăng, mặt dán mặt mà cọ cọ, một chân duỗi đến cọ vào bộ vị quan trọng phía dưới của Đỗ Lăng. Một bên giở trò trêu ghẹo, một bên nói nhẹ nhàng vào tai Đỗ Lăng:

“Nhớ rồi? Vị như thế nào? Tôi lần đầu tiên gặp em thì em đang ăn viên kẹo vị dứa mà tôi để quên ở chỗ ngồi.”

Quên? Ở trên chỗ ngồi? Đỗ Lăng nghĩ đến một loại dự cảm xấu.

“Lúc đó tôi tìm mãi vẫn không thấy, loại kẹo này chưa từng có bên ngoài thị trường thì làm sao có người biết cách dùng nó? Đến lúc tôi thấy em đau đớn, trong cơn kích tình em vẫn gọi Ngũ Ngũ tôi mới biết thì ra em chính là bảo bối mà Ngũ hay che chở bảo vệ. Bức ảnh trong ví tiền của em Ngũ cũng cho tôi. Ngày đó em nhìn thấy tấm hình là của tôi, của em vẫn còn trong ví. Tôi cũng không biết là hai bức ảnh có giống nhau hay không, cứ liều đại một phen.... Xem ra hai chúng ta rất có duyên với nhau.”

Gì.... Sao lại có khả năng này chứ? Không có khả năng ! Nếu để cho anh cả với anh hai biết.... Trời ơi! Cho tôi khối tàu hũ đi! Để tôi đâm vào chết quách cho xong aaa!!! (ứ hử là anh lấy đầu hũ tự tử lam cái gì :v) (Sên: Đâm đầu vào đậu hũ tử tử không chết nên mới nói :v)

“Anh là ai?”

?

“Tôi là ai? Cưng à tôi trình trọng giới thiệu lại với em. Tôi là Vu Vân, Vu trong phù thủy và Vân trong đám mây.”

“Anh! Con mẹ nó...” Đỗ Lăng nghiêng đầu chỗ khác há mồm cắn Vu Vân, hần cũng đã có chuẩn bị nên dễ dàng tránh qua, vừa cười thật vui vẻ.

“!#@\$#%FS\$%#....”

“Em cứ việc mắng chửi đi, tôi nhớ là có một người vô cùng thô lỗ tục tằng đã từng nói ” Đánh là thân, mắng là yêu, yêu là phải đánh. (chém :v)” Em cứ việc mắng chửi đi! Cưng ơi, đàn ông thô lỗ là tôi yêu nhất. Em tuy là tính cách táo bạo thể nhưng tôi thích! Cưng à nếu em mệt thì em có thể nghỉ ngơi một chút, đừng để bị mất sức! Đêm nay tôi cái gì cũng không nói chỉ nghe em mắng được chứ? Nhưng mà không cho em hối hận nha, không cho nói tôi lừa em, không cho nói tôi nói chuyện không tính, phải coi trọng chữ tín đó! Ok?”

Thở dài, Vu Vân không nói nữa: Hắc hắc, tôi không nói bất quá tôi làm không được sao?

11. Chương 11

Thở dài, Vu Vân không nói nữa: hắc hắc...không nói nhưng tôi làm không được sao?

Sự thật chứng minh: Không được!!!

Lúc Vu Vân gặm cắn hầu kết của Đỗ lăng thì như ý nguyện mà nghe được thanh âm rên rỉ đứt quãng của cậu.

Lúc Vu vân chuyển xuống chà đạp hai khóa đậu nhỏ hồng hồng trước ngực Đỗ Lăng thì nghe được thanh âm tức giận mắng chửi xen lẫn thở dốc.

Lúc Vu vân đưa tay chơi đùa với “thằng nhóc” của Đỗ lăng thì trong phòng chỉ có thanh âm thở dốc ồ ồ của cậu.

Lúc Vu Vân tiếp tục sự nghiệp, ngậm “thằng nhóc” của Đỗ Lăng thì trong phòng tràn ngập tiếng rên rỉ nhỏ vun của cậu.

Tất cả đều rất ư là thuận lợi, nhưng đến lúc Vu vân đưa tay thăm dò tiểu huyết nhỏ phía sau định làm công tác bôi trơn nới rộng thì Đỗ lăng đột ngột kịch liệt từ chối: “Đừng động vào tôi! Cút ngay!!”

Vu Vân cảm thấy hiện tại Đỗ Lăng rống giận có chút hoảng sợ, phát hiện thân thể phía dưới không ngừng run rẩy. Lập tức Vu vân liền hiểu ra.... Haizz! Thật sự là tự làm tự chịu mà, không thể sống nha...quả báo tới rồi (Sầu:á há há há...dừa lăm =))))

Vu Vân dùng toàn bộ thân thể mà ôm lấy Đỗ Lăng, tay xuyên qua sau đầu cậu mà cố định. Không ngừng hôn lên mặt, trán của Đỗ lăng. Vu Vân một bên không ngừng âu yếm lấy Đỗ lăng, một bên thì dùng giọng nói trầm ấm đầy mê hoặc trấn an cậu: “Xin lỗi... Xin lỗi! Bảo bối tôi sai rồi...tôi sẽ không làm gì em, sẽ không làm... Bảo bối xin lỗi! Em cứ mắng chửi tôi đi, đều là lỗi của tôi hết. Là tôi không tốt, tôi xin lỗi em... Tôi biết sai rồi, bảo bối em tha thứ cho tôi đi...xin lỗi em!!...”

Ngoại trừ xin lỗi, Vu Vân cũng không biết hiện tại nên nói cái gì mới tốt, phản ứng này nằm ngoài dự liệu của anh. Vu vân biết phụ nữ sau khi bị cưỡng bạo sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi khi lại làm chuyện này trong một thời gian, nghiêm trọng hơn là sẽ sợ hãi cả đời. Thế nhưng Vu Vân không ngờ một đàn ông cường tráng mạnh mẽ như Đỗ Lăng cũng bị ảnh hưởng, anh cảm thấy mình đang tự tạo trở ngại cho chính mình. Đối với việc sự dụng bạo lực thì mình luôn rất hình thường, vậy mà anh lại mất lý trí đến nỗi đi cưỡng bạo người mình yêu (Sầu: ồ de~ ngược công đi~). Là tự anh thương tổn người yêu duy nhất trong cuộc đời, Vu vân nghĩ không thể nào có thể tha thứ cho chính mình. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Em mắng tôi đi, tôi biết là mình không đúng. Tất cả đều là lỗi của tôi hết, thế nhưng tôi thật sự không phải cố tình muốn làm như thế. Tiểu lăng, tôi thật sự không phải cố tình mà đối với em làm như vậy, tha thứ cho tôi.”

Không biết làm thế nào đối với Đỗ Lăng mới tốt, Vu vân chỉ biết ôn nhu mà âu yếm lấy Đỗ Lăng. Dừng tràn ngập cái hôn yêu thương mà trấn an Đỗ Lăng bình tĩnh lại.

“Tiểu Lăng em biết không? Tôi thật sự là đối với em vừa thấy đã yêu. Lần đầu nhìn thấy em là mùa hè của hai năm trước, lúc đó là thời điểm quan trọng nhất để tôi có thể báo thù. Nhưng cuối cùng thì tôi lại có chút khẩn trương, lại có chút mờ mịt.”

“Ngày đó tôi vốn là có hẹn người thế nhưng người nọ lại bội ước, đem thời gian hẹn trễ đến tận 2 tiếng. Lúc đó tâm tình tôi không được tốt lắm, tất cả kế hoạch đáng lẽ đều rất thuận lợi, tôi nghĩ là nhất định sẽ được. Thế nhưng khi nhớ lại chuyện cũ trước kia, nhớ tới người mẹ bạc phận của tôi thì tôi chỉ muốn khóc. Nhìn thấy gần đó có một rạp chiếu phim nhỏ ta liền đến mua vé mà đi vào.”

“Cả một rạp chiếu phim lại không nhiều người lắm, chỗ ngồi trống trải chỉ có vài ba nhóm người ngồi ở phía trước. Tôi ở trong góc phía sau, tìm một nơi hẻo lánh cũng như an tĩnh nhất mà ngồi xuống. Cho dù là sắp tới có thành công hay không thì tôi cũng không vui vẻ nổi.. haizz! Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ. Vốn nghĩ là cứ ngồi ở chỗ không người yên tĩnh này một lát, suy nghĩ một chút. Nếu thật sự khổ sở thì cứ lẳng lặng ngồi một mình xả tức một chút.”

“Tôi đương nhiên không có tâm tình mà xem trên màn hình đang chiếu cái gì, cho dù có là phim điện ảnh lớn hay phim tài liệu thì đối với tôi chẳng có gì khác nhau. Lúc phim mới chiếu, tôi cũng không có chú ý lắm chỉ nhớ là cuộn phim nói về một ông chủ bị bắn chết nhưng vẫn chưa chết được đưa vào bệnh viện cứu chữa. Chăm sóc cho hắn là bác sĩ hay hộ sĩ sau đó thì có một số việc phát sinh trên giường, đúng không? Tiểu Lăng? Tôi nhớ đúng không?” (Sâu: anh là đang xem phim gì với :v...thấy mùi cấm trẻ em nha....)

Cảm giác được Đỗ Lăng dần dần an tĩnh lại, Vu Vân đem tay chân bị cột của Đỗ Lăng tháo ra. Lúc này tuy Đỗ Lăng nhìn vô hại nhưng Vu Vân cũng không dám đem tất cả dây trói trên người cậu tháo ra, nên hեն tại cái còng tay vẫn được giữ lại. Đem cậu ôm vào trong ngực, khẽ xoa nắn cánh tay đã cứng ngắc của Đỗ Lăng.

“Cùng à, đến nay tôi vẫn nghĩ ngày đó thật sự là rất may mắn.” Yêu thương nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Đỗ Lăng, Vu Vân tiếp tục nói: “khi tôi nghe được tiếng súng vang lên, theo bản năng tôi ngẩng đầu lên nhìn. Trong thoáng chốc, tôi nhìn thấy hình ảnh Ngũ che tay ôm ngực ngã xuống. Tôi lúc đó đã đứng lên, lúc đó thật sự tôi rất chấn động. Lăng, đối với cái chết của Ngũ. Tôi và em đều đau khổ giống nhau, rất khổ sở! Qua một hồi lâu ta mới hồi tỉnh lại, biết là sẽ không có khả năng. Trong tiềm thức, tôi vẫn cảm thấy đó là do Ngũ trên trời linh thiêng trách cứ tôi đã không báo thù cho nó.”

“Tuy là diễn viên diễn không chân thật, cũng không có đẹp trai như Ngũ, không có khí chất như Ngũ nhưng mà bọn họ lớn lên thật giống nhau. Lúc đó tôi rất lo lắng lẫn nôn nóng, chỗ đó làm cho tôi cảm thấy mình bị áp lực, không thể nào hít thở được nên tôi quyết định rời đi.”

“Lúc rời đi tôi gặp được một người ngay cửa ra vào. Một người cao lớn, đẹp trai cường tráng, khí thế đầy mạnh mẽ. Tuy là biểu tình rất u buồn cùng bi thương thế nhưng cả người đều tỏa ra khí tức cảnh cáo người lạ chớ đến gần!”

12. Chương 12

“Đúng nha... Người đó chính là em. Thật sự là em! Chúng ta tuy gặp thoáng qua đôi chút nhưng tôi đặc biệt liếc nhìn em rất nhiều. Tiểu Lăng em biết không, bộ dạng của em lần đó cực kỳ xinh đẹp (sâu: anh bị M à :v....). Cực đẹp trai, cực ngầu nha, cũng rất là mê người nữa. Haizz... sau này cứ hể tôi nhớ lại là không nhin được mà chảy nước miếng (sâu: mớe...thật là M :v).

Từ nãy giờ Đỗ Lăng vẫn không nói gì, một mực bất động nhưng có thể thấy được là cậu vẫn lắng nghe rất chân thành. Đến khi nghe đến câu chảy nước miếng từ miệng Vu Vân, Đỗ Lăng không nhin được mà nhếch mép cười. Vu Vân nhìn thấy biến hóa trên mặt cậu cũng ha hả cười theo, trong đầu thầm nhủ đó là hiện tượng tốt.

Vu Vân tiếp tục dụ dỗ: “Tiểu Lăng, lúc đó tâm tình tôi rất tệ cho nên liền nhanh chóng rời khỏi đó tìm một chỗ khuất yên tĩnh mà bình ổn tâm tình nào ngờ phát hiện làm rớt “kẹo”. Tôi nghĩ là lúc rời khỏi rạp quen cầm đi, cũng may rạp lúc đó cũng không nhiều người có lẽ sẽ không bị người lấy mất. Kỳ thật là tôi luôn hối hận tại sao nhìn thấy người dễ nhìn, lại là thể loại tôi thích vậy mà tôi lại bỏ đi... Haizzz, vừa hối hận ta vừa quay trở lại rạp chiếu phim.”

“Tiểu Lăng khúc sau cũng muốn tôi nói sao?”

“A...cái kia... Cái kia “kẹo”.. là.. Là anh...” Đỗ Lăng âm thanh càng lúc càng nhỏ.

“Đúng! Cái túi giấy đó là của tôi làm rơi. Loại này trên thế giới chỉ có hai người có, Ngũ mất còn lại đương nhiên là tôi rồi. Tiểu Lăng này, lúc đó em ăn rất xuất thần cũng không có phát hiện tôi đang ở phía sau em. rạp chiếu phim có bức tường được che bằng vải, lúc đó là tôi trốn ở đó nhìn em ăn kẹo...”

Vu vân ngừng lại, nhìn Đỗ Lăng từ đầu đến chân đều hiện một mảng đỏ hồng. Vu vân ở trong lòng đều đã mê muội, tính xấu lại nổi lên: “Tiểu Lăng em thật thích “kẹo” kia đúng không? Hi hi... Thích thì tốt rồi, sau này tôi lại làm thật nhiều cho em ăn chịu không? Tôi để em tùy ý chế khẩu vị nhé? Làm càng nhiều loại khẩu vị còn không tốt sao? Em thẹn thùng cái gì, ngày đó không phải em rất thích sao. Tôi còn rất nhiều thứ tốt lắm, sau này từ từ đều đem ra cho em dùng, được chứ?”

“Ế? Em đừng có xoay người sang chỗ khác mà, như vậy không thấy được sự đẹp trai mê người của em đâu, đừng giấu nó chứ? Không cho tôi xem chẳng phải rất đáng tiếc sao? Thật sự rất đáng yêu đó, lúc đó tôi còn chảy cả máu mũi nữa (sâu: bắt đầu thấy sợ sự bt của anh =.=). Cưng ơi lần đó nếu em “làm” lâu một chút nữa tôi tin chắc là mình sẽ mất máu mà chết đó. Haizz~ thật là một hình ảnh làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, tôi nghĩ là tôi yêu em vào giây phút đó.”

“Tiểu Lăng em có biết là em khi đó phát ra âm thanh rất là mê người không? haizz! Tôi cũng không tin được khi mà nó cứ ám ảnh tôi suốt ba ngày liền, tôi phải mất nửa năm mới vắt nó ra sau đầu.... Nhiều năm qua đi! Hắc... Tôi dường như nhớ lại thanh âm của em khi đó rồi, có muốn tôi kêu cho em nghe không?”

“Á.. Được rồi, được rồi...Tôi không nói.” Cánh tay bị Đỗ Lăng cắn một ngụm, rất đau nha. Vu Vân quyết định thức thời làm một trang tuần kiệt: “Em lúc đó một mực lẩm bẩm Ngũ gì đó, tôi vốn nghĩ là nhìn em rất quen mắt, lại nghe em thanh âm em mang theo vài tia tưởng niệm tôi liền nhớ ngay em là ai. Tôi cũng có nói rồi, Ngũ lúc trước đã cho tôi một tấm hình hai người chụp chung. Vốn là đang khó hiểu vì sao em lại biết công dụng của “kẹo” đó. Chính là như vậy đó Tiểu lăng, thấy em thích cái này hay là tôi đem tặng nó cho em nhé!”

A! Nói sai rồi: “Ha ha... Tiểu Lăng đừng mạnh động, tôi nói tiếp đây. Khi đó thì tôi nhận ra em là ai. Đó là toàn bộ câu truyện nha... A, đừng nóng... Ha ha...cái này em không thể trách tôi được. Tôi xin thề, sau này chỉ yêu thương một mình em..A! ui....tin tưởng tôi, xin thề!!”

.....

“Á ui da

~ Tiểu Lăng a! Tôi biết sai rồi, em buông tôi ra được không? Đau quá nha, đừng như vậy mà! Em còn muốn biết cái gì nữa thì tôi đều sẽ thú tội hết.... Đừng cắn nữa, tôi đều thú tội hết không được sao?”

“Nhìn lên!”

“Oan uổng quá nha... Tôi đâu có cố ý rình coi em đâu (sên: ngụy biện =.=). Tôi chỉ là trong lúc đi tìm cái kia mà tình cờ nhìn thấy thôi mà! Nhìn thấy em chuyên tâm “thưởng thức” tư vị của viên kẹo kia, tôi đâu thể nào quấy rầy được! Lúc sau, em lại đi quá nhanh chờ tôi đuổi theo thì em đã mất dạng rồi. Không đuổi kịp!”

“Vậy sau đó thì thế nào?”

“Sau đó thì tôi về nhà, tôi biết em là Đỗ Lăng. Cũng biết em là người yêu của Ngũ, nhìn bộ dạng em khi đó thì tôi chỉ biết là khi đó bất luận kẻ nào xuất hiện ngổ ý với em thì hẳn sẽ rất đáng sợ. Hơn nữa khi đó tôi cũng không có thời gian để nghĩ đến chuyện tình cảm. Tôi phải đem mọi ân oán gia tộc giải quyết ổn thỏa mới có thể có thời gian mà theo đuổi em.”

“Sau đó tôi cuối cùng cũng báo được thù. Thế nhưng tôi phát hiện giữa chúng ta có một khoảng cách quá xa, cơ hội chỉ là số không.” Vu Vân đột nhiên oán hận mà cắn đầu vai Đỗ Lăng: “Mỗi ngày tôi đều đến Club nhìn em luyện tập, nhưng em thì sao. Em chẳng thèm nhìn tôi một cái, vất vả lắm mới có cơ hội để tôi có thể thổ lộ cùng em. Còn em thì sao hả? Em thì kiêu ngạo như một con khổng tước, luôn bày ra thái độ khách khí nhưng thực chất là đang khinh thường người khác rồi lại làm bộ dưng dưng thái độ như đối đãi với bạn bè mà nói: “Xin lỗi tôi có bạn gái rồi!”. Hừ! Với cái thân thể này, em còn nghĩ đến chuyện tìm bạn gái sao?!”

“Anh!! Tôi muốn cả đời này không hề có mối quan hệ nào với anh!”

“Lăng tôi biết em rất yêu Ngũ, một mực tưởng niệm anh ta. Ngũ đối với em mà nói chẳng những không quên được nhưng mọi chuyện đã là quá khứ. Hai năm qua tôi luôn dõi theo em, nhìn em miễn cưỡng vui cười, nhìn em cô độc, làm những chuyện khiến người khác không ngừng lo lắng. Tiểu Lăng, tôi không muốn em cứ như vậy mà cô độc suốt quãng đời còn lại... Hãy cố quên đi hồi ức mà tìm người thay thế Ngũ yêu thương em được chứ!”

Chìm đắm trong hưng phấn, vu vân không hề phát hiện thanh âm Đỗ Lăng đột nhiên trở nên trầm thấp: “Ngay cả việc ép buộc tôi?”

“Ừ... A!!!”

Vu Vân đột nhiên thấy cơ thể mình nhẹ hẫng, một lực mạnh hất hấn xuống sàn đau đến nhe răng trợn mắt. Không đợi hấn tỉnh táo lại thì cả người đã bị Đỗ Lăng sử dụng chiêu trong Nhu đạo mà chặt chẽ giữ ở dưới thân. Hai tay hấn bị cậu giữ chặt ở hai bên đỉnh đầu, Đỗ Lăng rất chuẩn ác mà tìm được yết hầu của Vu Vân mà cắn xuống hầu kết của hấn.

Vu vân hai mắt khép lại trong đầu nghĩ mình chắc chắn tiêu đời!! Bạn đang

13. Chương 13

Vu vân nhắm chặt hai mắt, Tiêu!

Đỗ Lăng tỏa ra sát khí mà nhào về phía hấn, Vu vân thậm chí có thể nghe thấy được thanh âm da thịt bị hàm răng cắn xé. Tim Đỗ Lăng đập nhanh, trong tình thế cấp bách cơ thể có chút kích động mà hơi run, hai cánh tay mạnh mẽ kiên định giữ chặt tay đối phương. Chân của hai người quấn lấy nhau không chút kẽ hở. Vu Vân cảm thấy mình thật sự đã mất ưu thế, cũng không muốn chống cự. Vu Vân không thèm giãy dụa.

Haizz! Chạy trời không khỏi nắng!

Tiêu rồi! Vu Vân hiểu rõ con người Đỗ Lăng: cậu là điển hình của loại người trong ngoài không đồng nhất. Bề ngoài mặc dù tục tằn, cường tráng thể nhưng nội tâm rất tinh tế tỉ mỉ, cũng rất tình cảm. Hơn nữa Vu Vân cũng biết Ngũ đã từng hết sức cưng chiều, che chở cậu. Đỗ Trọng và Đỗ Phong cũng cưng chiều, bảo hộ đứa em trai nhỏ như thế nào Vu Vân cũng đều biết hết. Ba anh em Đỗ thị có thể lực rất lớn, Đỗ Trọng với Đỗ Phong có sai đàn em thủ tiêu hấn hay không thì chưa biết nhưng lần này có lẽ hấn không thoát việc bị Đỗ Lăng thủ tiêu, Vu vân cũng sẽ không nghi ngờ nếu hấn là người duy nhất chết dưới hàm răng của cậu.

Vu Vân thừa biết Đỗ Lăng thân thủ vô cùng tốt, hấn căn bản không có cơ hội thoát thân. Haizz!! Gần thành công rồi vậy mà lại thất bại! Sai lầm một giây mang hận cả đời! Là hấn quá sơ suất, tình thế cấp bách nên nhất thời không phát hiện tên nhóc này giả trừ ăn hổ, bị cậu ta chơi rồi! Đại thiếu gia tôi đây thật ủy khuất mà, lúc này xem ra là cơ hội báo thù tốt nhất. Bất luận là thể lực nhà họ Đỗ hay hai ông anh cưng chiều cậu út Đỗ Lăng kia đi nữa thì chỉ cần là đàn ông đều muốn giết hấn!

Trước đây sở dĩ Đỗ Lăng không muốn dùng thế lực gia đình mà âm thầm điều tra về hấn cũng là vì sợ hấn bị hai ông anh biết được. Hiện tại người đã nằm trong tay cậu muốn trốn thế nào cũng không được. Với sự cưng chiều của hai ông anh thì xử lý một khối thi thể không có gì khó cả...haizz!! Kế hoạch hỏng bét!!

Nhưng mà tên nhóc này cũng thú vị quá đi chứ! Thật là, ngay cả một tên cáo già như hấn mà cũng bị cậu chơi lại (sâu: anh cũng tự biết mình là cáo già nhỉ :v...). Nhóc con giỏi lắm! Cứng như vậy tôi rất thích! Cho dù là có nóng tính như lửa, cho dù là lớn lên dưới sự sủng ái của mọi người, Đỗ Lăng cũng không trở thành đại thiếu gia hư hỏng tùy hứng. Ngược lại Đỗ Lăng rất biết có chừng mực, là một thanh niên đẹp trai xuất sắc.

“Không phải chúng ta không tgiỏi mà là địch quá gian xảo” đây là cách hình dung rõ nhất con người của Đỗ Lăng. Bất quá từ giờ trở đi cậu đã có thể vùng dậy!! Cho tới bây giờ, Vu Vân luôn núp trong bóng tối khiến cho Đỗ Lăng hận đến nghiến răng nghiến lợi, rồi còn đau khổ vì không có biện pháp đối phó hấn. Vu vân đối với con người của Đỗ Lăng hiểu rất rõ, mọi hành động của cậu đều bị hấn khống chế. Khiến Đỗ Lăng rất tức giận, mấy tháng qua cậu luôn phải cố gắng nhẫn nhịn chỉ đợi cơ hội này — cậu muốn giết chết hấn ta

~~ cậu muốn giết hấn, băm hấn ra cho chó ăn!!!! Bao nhiêu oán hận, phần hận, sỉ nhục tíc tọ trong ngực Đỗ Lăng dần dần biến thành một ngọn lửa tức giận, máu nóng dâng lên, Đỗ Lăng không thể kìm nén hơn được nữa, cậu hét lên một tiếng rồi hung hấn cắn Vu Vân!

“Á Á Á!!” do đang thích thú mà không kịp đề phòng nên Vu vân bị cắn đau mà hét lên một cách sợ hãi. Đau quá đi! Nhưng mà thấy Đỗ Lăng liều mạng cắn không chịu ngừng lại như vậy nên Vu Vân đành nhẫn nhịn chịu đau, trên mặt chưng ra vẻ mặt tươi cười, thì ra cậu ấy cũng luyến tiếc hấn. Ha ha...vốn là cắn yết hầu nhưng sau đó hàm răng lại di chuyển đến đầu vai, tuy rằng rất đau, tuy là không cần nhìn cũng biết là máu chảy đầm đìa thế nhưng Vu Vân vẫn cảm thấy rất hài lòng. Tay chân tuy bị Đỗ Lăng cố định không thể nào động đậy, Vu Vân thuận thế cúi đầu dùng môi cùng gương mặt không ngừng cọ cọ vào tóc của Đỗ Lăng.

Một lúc lâu, Đỗ Lăng ngẩng đầu lên, một mùi máu tươi thoang thoảng phiêu tán trong không khí. Thanh âm Đỗ Lăng trầm thấp và khàn khàn: “Anh là gì đối với Ngủ?”

Vu Vân không trả lời, chỉ im lặng mà nhìn Đỗ Lăng. Đỗ Lăng không có cơ hội để tháo dải băng bịt mắt xuống, các động tác vung ra đều dựa vào bản năng nhiều năm rèn luyện mà phản ứng lại. Dải băng bịt mắt màu đen làm cho làn da Đỗ Lăng trở nên trắng nõn, trong suốt, mà nổi bật hơn là đôi môi dính những giọt máu đỏ tươi diễm lệ. Vu Vân bị mê hoặc triệt để, bất tri bất giác mà nâng lên đầu, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên đôi môi đỏ mọng của Đỗ Lăng.

Đỗ Lăng mất một lúc mới phản ứng lại, đột nhiên găm lên giận dữ. Đỗ Lăng cộng mạnh vào đầu Vu Vân phát ra một tiếng “cốp” to: “Anh nghĩ tôi không dám giết anh!?”

“Giết đi! Không chiếm được em, bị em giết cũng tốt!”

“Anh!!” Đỗ Lăng đem hai tay Vu Vân hợp lại cùng một chỗ, dùng một tay giữ chặt lấy. Một tay rãnh rồi liền đưa lên muốn gỡ ra dải bịt mắt, Vu vân phát hiện được ý đồ của cậu thì giãy dụa kịch liệt. Mặc dù hai người thể lực có chút xê xích nhau nhưng tốt xấu gì Vu Vân cũng là người quanh năm tập võ, cả hai cứ quẩn lấy nhau mà giằng co. Đỗ Lăng mặc dù lấy thân đè Vu Vân áp xuống dưới thân, thế nên cuối cùng vẫn không gỡ ra được dải băng bịt mắt.

“Không cần lao lực như vậy, em có nhìn thấy tôi thì em cũng không nhận ra đâu.”

“Để tôi nhìn anh!!”

“Giết tôi, giết tôi rồi em có thể nhìn!”

“Đáng ghét! Anh rốt cục là ai?”

“Tôi đã nói rồi, em sẽ không nhận ra tôi đâu. Tiểu Lăng tôi biết hết thấy đều là lỗi của tôi, em muốn thế nào tôi cũng cam tâm tình nguyện. Em muốn giết tôi, tôi cũng không oán trách em. Trên cổ tôi có đem một sợi dây chuyền, mặt khấu là sinh nhật em, em cứ giữ lấy nó tương lai nếu như có người đến tìm người báo thù cho tôi thì hãy đưa sợi dây chuyền ra, sẽ không có ai tìm em gây phiền phức.”

“Tiểu Lăng tôi là một đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, không người thân thích, chỉ trừ em ra tôi chẳng hề có điều gì vương bận. Nếu giết tôi em có thể bình phục, em cứ giết, những thứ khác không vấn đề gì. Em không cần suy nghĩ nhiều, tôi không muốn em vì bất kỳ chuyện gì mà chịu ủy khuất. Lăng tôi yêu em, Tôi bằng lòng thử tất cả mọi cách để em có thể nguôi giận! Thậm chí là chết dưới tay em!”

“Nói xạo! Lừa gạt! Anh là đồ lừa gạt! Tôi sẽ không tin tưởng anh!” Đỗ Lăng dùng sức hét lớn: “Anh yêu tôi? Đây là cách mà anh yêu tôi sao? Anh...” Bạn đang ?

“Xin lỗi, đều là lỗi của tôi, cho dù tôi có chết nghìn vạn lần đi nữa cũng không thể vãn hồi rồi” Thanh âm Vu Vân trầm thấp đầy mê hoặc, mang chút thôi miên: “Xin lỗi Tiểu Lăng... Xin lỗi, em muốn tôi bồi thường em thế nào cũng được. Tôi cũng có thể vì em làm bất kỳ điều gì, chỉ cần em quên đi, quên nó đi thì tùy em muốn tôi như thế nào cũng được... Tùy em muốn tôi nói bất kỳ cái gì, chỉ cần em quên nó...”

Đỗ Lăng bị ảnh hưởng bởi thanh âm thôi miên của Vu Vân, Đỗ Lăng chậm rãi tuột xuống tựa vào đầu vai Vu Vân mà bất động. Một lúc lâu, Vu Vân cảm thấy đầu vai mình có chút ẩm ẩm, một cảm giác đau đơn từ từ dâng lên trong lòng Vu Vân. Hắn có chút kinh hãi, những lời an ủi muốn nói đều không thể nói ra khỏi miệng, chợt nghe thấy thanh âm nức nở của Đỗ Lăng: “Anh....Anh cứ nhiên cường gian tôi...”

14. Chương 14

Vu Vân lần đầu tiên chân tay trở nên luống cuống “nam nhi không dễ rơi nước mắt”, Vu Vân biết hắn thật sự đã thương tổn người con trai nhìn có chút thô lỗ này: “Xin lỗi Tiểu Lăng... Thật sự tôi...” Vu Vân không biết nên nói gì, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. haizzz!

.....

Cảm giác được thân thể Đỗ Lăng đã im lặng, Vu Vân nhẹ nhàng gỡ ra cánh tay Đỗ Lăng đang dè trên ngực hắn, như dự đoán một đứa trẻ mà vỗ lưng cậu: “Được rồi... Được rồi, tôi kể chuyện xưa cho em nghe chịu không? Em phải nghe thật kỹ, tôi chỉ kể một thần thoại. Nếu như em không nghe thật kỹ những gì tôi nói sau này sẽ không có cơ hội nghe nữa đâu.”

.....

“Lúc trước có một đứa bé, lúc nó chưa được sinh ra đời, thì ba của nó bị tai nạn xe cộ mà chết. Ông nội bị bệnh liệt giường của nó nghe tin con trai mất thì quá đau khổ mà qua đời. Mà mẹ của nó cũng vì quá thương tâm, thân thể trở nên suy yếu, trong lúc sinh nó thì bị rong huyết mà mất. Chính vì những sự kiện không may liên tiếp xảy ra trong gia tộc mà đứa nhỏ bị cho là điềm xấu, bà nội của nó xem nó là sao chổi mà kiên quyết phản đối nó nhận tổ quy tông...”

“Rất tội nghiệp đúng không? Nhưng đó chỉ mới là bắt đầu. Cha của đứa nhỏ lúc còn sống có cùng một người bạn lập ra một công ty, lúc đó công ty đã có chỗ đứng rất vững. Số cổ phần được giao cho mẹ con đứa nhỏ cũng không có ai dị nghị, lão phu nhân cũng rất vui khi cuối cùng cũng thoát được mẹ con hai người. Thế nhưng người mẹ trẻ sau khi sinh thân thể lại yếu ớt, người thân duy nhất thì tuổi tác đã cao lại ở tận Mỹ. Haizz! Người mẹ thân mình còn lo chưa xong thì làm sao có thể chú ý đến công ty cùng đứa trẻ vừa mới sinh.”

“Tổng tài của công ty là bạn bè của ba mẹ đứa nhỏ, là một người trẻ tuổi mà người mẹ rất quen thuộc. Ông ta rất có trách nhiệm mà chăm sóc, bảo vệ mẹ con hai người, lúc đầy tháng đứa nhỏ thì ông ta hướng mẹ đứa nhỏ mà cầu hôn. Ông ta không hề để ý đến chuyện người mẹ không thể sinh con, cũng không quan tâm sự phản đối từ người nhà..... Lúc đứa nhỏ có thể nhận thức chút chuyện thì cho nó chứng kiến mẹ nó cùng cha dựng làm hôn lễ...”

“Cha dựng đối xử với đứa nhỏ không khác gì với con ruột, đối với vợ càng thương yêu che chở gấp đôi. Đứa nhỏ trải qua một tuổi thơ đầy vui vẻ hạnh phúc, tất cả đều rất tốt đẹp...”

“Nhưng mọi chuyện lại thay đổi khi đứa nhỏ học năm thứ hai, một hôm khi nó từ trường trở về nhà, đứa nhỏ thấy có rất nhiều người đứng ở trước cửa nhà huyền ảo, mẹ của nó thì chỉ im lặng đứng yên ở một bên không lên tiếng. Bọn họ vừa thấy đứa nhỏ về đến cửa nhà thì bắt lấy nó, một bà lão hung hăng nhéo lấy lỗ tai nó mà cao giọng mắng chửi: Mày là đồ tạp chủng, đồ sao chổi xui xẻo khắc chết người thân. Chồng tao thì không nói, tại sao ngay cả con tao mày cũng không tha? Nó đối xử với mẹ con mày tốt như thế nào,

tụi bây thì thế nào? Mẹ của mày thì ngay cả một cái trứng cũng không sinh nổi! (sâu: tui chém ;'(). Còn mày nữa đồ quỷ nhỏ, này thì gây xui xẻo cho gia đình tao, hôm nay bất cứ giá nào tao cũng phải đánh chết mày!!...”

“Thì ra cha dượng ở nước ngoài bị tai nạn xe cộ, ông hôn mê bất tỉnh sống chết ra sao chưa biết mà đôi chân cũng trở nên tàn phế. Thế là oán hận chất chứa đã lâu mà bà ta giận chó đánh mèo vu tội cho mẹ con đứa nhỏ, tìm đến tận cửa nhà... Ha ha...xem như bà ta tìm được cơ hội, lúc thì mắng đứa nhỏ là sao chổi xui xẻo chuyển thế, lúc thì mắng mẹ đứa nhỏ là hồ ly tinh đầu thai.... Lời nói ác độc cực kỳ.... Buổi tối ngày hôm đó, căn phòng to lớn chỉ có hai thân ảnh ôm nhau mà khóc....”

Vu Vân yên lặng hơn nữa ngày, sau đó lại mở miệng nói: ” Đó là chuyện cũ bi thương, cũng không biết em thích hay không thích đều nói hết cho em nghe... Ha ha...Chắc là không thích...”

“Tiếp tục!!”

“Haizz! Khúc sau thì càng giống tình tiết của một bộ phim truyền hình, bảo lão kia cứ vài ngày thì đến nhà huyền nào đến gà bay chó sủa. Thế nhưng tình hình cha dượng nằm ở bệnh viện điều trị như thế nào cũng không ai chịu nói, ngay cả gặp mặt cũng không cho. Công việc ở công ty tạm thời do em trai của cha dượng tiếp quản, mẹ của đứa nhỏ thì sức khỏe ngày càng kém... Mãi cho đến... Mãi đến một ngày của hai tháng sau...”

“Ngày hôm đó, bà già kia dẫn theo một người phụ nữ mang thai tìm đến tận cửa. Thì ra người phụ nữ đó là thư ký của cha dượng, lúc xảy ra tai nạn thì trong xe chỉ có hai người bọn họ. Cha dượng thì trọng thương, người phụ nữ kia không bị gì mà chỉ bị thương nhẹ. Người phụ nữ đó ban đầu còn cùng bà già kia nói cười vui vẻ, sau thì nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của mẹ đứa nhỏ, nói: đứa bé trong bụng của mẹ ta là của cha dượng... Ngày đó vĩnh viễn tôi không bao giờ quên được, ngày đó là lần đầu tiên trong đời tôi lần lớn tiếng cảnh báo bọn họ, tôi đuổi bọn họ ra khỏi nhà. Nhưng... Nhưng mẹ vẫn vì việc đó mà suy sụp...”

“Chị gái của người cha ruột của tôi, cũng chính là bác của tôi liền đưa chúng tôi sang nhà ông ngoại ở Mỹ. Bác ấy đối xử với chúng tôi rất tốt, bình thường đều giấu diếm mẹ của mình mà đến thăm chúng tôi. Một số thứ cần thiết cũng là do bà ấy đem đến, lúc đầu bác định đưa tôi cho ông ngoại nuôi dưỡng để cho mẹ tôi có thể yên tâm mà dưỡng bệnh. Nhưng ông ngoại không đồng ý, cho nên tôi cùng mẹ liền đến Mỹ sinh sống. Ông ngoại là một bác sĩ trung y, chuyên trị vài chứng bệnh. Thế nhưng đối với bệnh tình của mẹ tôi thì ông ngoại cũng bó tay, mà mẹ tôi...mẹ tôi...bà ấy sông được nữa năm, cuối cùng buồn bực mà mất...”

.....

“Ha ha... Đó là tôi lúc nhỏ, cũng không thể thâm lắm, ít ra cũng đã trải qua một tuổi thơ vui vẻ hạnh phúc. Trong đời có thể xảy ra nhất nhiều chuyện, chỉ cần sống tốt là được rồi. Đều là vận mệnh con người cả, Nhưng mà buồn cười nhất là chuyện lúc sau, nửa năm sau này còn chưa đợi tôi thể báo thù thì họ đã tìm truy sát tôi! Tất cả đều là do việc sở hữu một nửa cổ phần công ty. Lúc cô gọi điện cho tôi thì lúc đó tôi mới biết tại sao mình lại liên tiếp xảy ra chuyện! Thế là tôi không chút do dự mà tìm đến một người bệnh cũ của ông ngoại, “Phong tình” lão đại làm cha nuôi. Thế là tôi chính thức trở thành học trò chân truyền của đệ nhất cao thủ “Phong tình”! (sâu: chém :v...nói chung là anh công tìm đến một cao thủ XXX để làm học trò của ổng :v...)

“Cùng à, em biết không? Chưa đến bảy năm tôi đã có trở thành đệ nhất cao thủ “Phong tình” thay thầy. Cùng à, em có biết đệ nhất cao thủ “Phong tình” đặc ý nhất là cái gì không? Đó chính là làm sao để cho bạn tình có thể ở trên giường phát huy hết nhiệt tình, giống như...” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Anh... Ah~... Đê tiện... A...”

Lượt bớt.... (sâu: tui thể là cái này của tác giả nói à nha!!!! *cầm nôi che đầu mà bỏ chạy*...)

15. Chương 15

Ánh nắng buổi sáng ấm áp chiếu lên người, Đỗ Lăng trở người, miễn cưỡng duỗi cái lưng mệt mỏi. Đôi mắt lười biếng không tình nguyện mà mở ra, cảnh vật xung quanh có chút xa lạ. Ngơ ngác một hồi thì mới nhớ ra là mình đang ở biệt thự ngoài ngoại ô.

Ánh nắng xuyên qua rèm cửa càng lúc càng chói mắt, Đỗ Lăng ngồi dậy dựa vào đầu giường. Cầm lấy điều thuốc hút một hơi, nhẹ nhàng phun ra một vòng khói. Từng làn khói vòng tròn bay về phía trước, Đỗ Lăng rơi vào trầm tư: Nếu như đoán không lầm thì... Vu Vân chắc chắn là người kia. Ngày hôm qua lúc đề hấn ở dưới thân, bao nhiêu phần hấn xông thẳng lên đầu, thật muốn một hơi cắn chết hấn mà cậu cũng thiếu chút nữa thì cắn chết hấn. Thiếu chút nữa!! Lần đầu tiên trong đời cậu hận một người như vậy, lần đầu tiên tức giận như thế, lần đầu tiên có dục vọng muốn giết người! Nhưng lúc cậu cắn xuống, một ý niệm chợt hiện ra trong đầu, nếu không phải là hấn, nếu không phải sợ mình sau này sẽ hối hận ... Hừ!! Không phải ì thế thì cho dù có một trăm cái mạng thì hấn cũng không đủ đền tội.

Haizzz! Nếu quả thật hấn là người kia thì sao đây? Lẽ nào lại mặc cho hấn làm nhục? Tuy là làm cùng hấn rất là thoải mái, tuy là rất nghiện, tuy là hấn cũng rất ôn nhu, săn sóc. Tuy rằng hấn ta đôi khi cũng rất dễ thương, tuy rằng hấn cũng rất cẩn thận, cũng rất chiều cố cậu, cũng rất giữ lời hứa không nuốt lời...

Nhưng... Cậu làm sao có thể tha thứ hấn!? Lẽ nào cứ như vậy mà quên đi? Không phải đàn bà thì sao? Cậu bị tổn thương thì không được so đo sao? Ai quy định đàn ông thì nhất định phải rộng lượng? Ai quy định cậu không thể mang thù?

Hừ! Cho dù là người kia thì thế nào? Nghĩ là cậu sẽ tha thứ cho hấn sao? Đừng có mơ! Hừ! Nếu như thật sự là người kia, sau này chúng ta có trò để chơi rồi.

Từ phòng tắm đi ra, lại ăn một chút bữa sáng sau đó thì đọc sơ một tờ báo... Hắc hắc.... Hấn thật sự là rất hao tổn tâm trí, toàn bộ những thói quen hằng ngày của cậu, từ thức ăn, nhãn hiệu quần áo, ngay cả loại báo mà cậu hay đọc cũng chuẩn bị giống như đúc. Bất quá có một thứ hấn đã chuẩn bị sai, đó là dao cạo râu (sâu: ệt...v). Lúc ở Mỹ cậu và Ngũ xài chung với nhau, sau này trở về nước thì cậu đã đổi sang dùng nhãn hiệu khác. Mà cái Vu Vân chuẩn bị trong nhà tắm là nhãn hiệu mà Đỗ Lăng dùng khi còn ở Mỹ.

Có lẽ cách hấn thể hiện sự quan tâm với cậu (chém~)! Cầm điện thoại lên, Đỗ Lăng thấy được một dãy số quen thuộc:

“Bảo bối tỉnh tỉnh nha, cậu là con heo con! Thức dậy! Có chuyện làm ăn lớn đến cửa tìm nha~!”

“Ông anh, hôm nay là chủ nhật mà. Cầu xin cậu luôn, đừng có tăng thêm công việc cho tôi được không?”

“Có vụ làm ăn lớn mà cậu không làm sao?”

“Không làm!”

“Được! Là cậu nói đó, tôi đi tìm người mới thì cậu đừng có mà hối hận đó!”

“Nói giỡn! Dọa gần đây tôi bị đoạt không ít người đẹp! Cậu dám đem tôi sang một bên thì tôi và cậu tuyệt giao! A? Cậu là đang nói thật hay đùa?”

“Nói thừa!”

“Có chuyện gì cần thì nói đi! Tôi giúp cậu làm!”

“Tôi muốn cậu giúp tra một người, phải giữ bí mật. Không được nói với bất kỳ ai, kể cả hai ông anh của tôi. Cứ tra từ hai mươi năm trước trở lại đây...”

Hắc hắc hắc....Công cuộc trả thù chính thức bắt đầu!

Ha ha ha....

Mượn có là có kiến trúc mới cần thiết kế, Đỗ Lăng tiếp tục cư trú trong phòng làm việc ở tầng cao nhất. Cầm theo cuốn album của Vu Vân trở về nhà, Đỗ Lăng có chút không hiểu.

Ngũ từ nhỏ đã không thích chụp ảnh, kêu anh ta chụp ảnh hoặc lưu lại một bức ảnh thì thà giết chết anh ta còn hơn. Nhưng mà cái này của Vu Vân thật sự là có đủ hình ảnh, từ ảnh lúc Ngũ còn là trẻ sơ sinh, trăm ngày, biết đi, một tuổi cho đến lúc tốt nghiệp trung học. Tuy là số lượng ảnh không nhiều, nhưng nó có đủ toàn bộ quá trình của Ngũ từ nhỏ đến lớn. Tức chết nha! Tại sao tên đó lại có mà cậu không có? Hận! Vu Vân! Hừ! Giỏi lắm! Xem như anh lợi hại! Tôi...Tôi hận anh!!!

Nhưng mà... Haizz! Nhẹ nhàng vuốt ve nụ cười của Ngũ, Đỗ Lăng thì thảo tự nói: anh Ngũ, em với hần ta nên giải quyết sao đây?

Thứ hai là ngày họp hội nghị thường kỳ, tất cả mọi thứ đều như bình thường không có gì đặc biệt. Chỉ là lúc cậu gần đi thì anh cả hỏi một câu khiến Đỗ Lăng sợ đến hết hồn. Đỗ Lăng nhìn như là đang vô ý mà hỏi Đỗ Lăng: “Tiểu Lăng này, dạo gần đây hình như em được tặng rất nhiều hoa nhỉ!”

“Á.. Ha ha, cái kia... ha ha...Cai này.. Cái này chắc là cửa hàng bán hoa đưa nhầm địa chỉ.”

“Cái gì mà giao sai địa chỉ. Anh là anh của em, em nghĩ có thể gạt anh sao? Có bạn gái rồi hả?”

“Không... Không có.”

“Không có? Em là cái đồ quỷ lừa gạt. Tiểu lăng em cũng không còn nhỏ nữa, nếu em thích ai thì cứ nói, anh sẽ không phản đối. Chỉ là nếu có thời gian thì dẫn về cho anh gặp, còn nữa.... Không nên để một cô gái tặng hoa cho mình, như thế không tốt lắm đâu.”

“Đúng vậy... Đúng vậy, anh cả nói đều đúng. Em còn có việc, em đi trước!”

Trở lại phòng làm việc, thấy trên bàn làm việc đặt một bó hoa thì Đỗ Lăng giận đến nổi gợn chân. Trợ lý! Trợ lý đâu? Tiểu Quang! Tiểu Quang

~~ Tra giúp tôi một chuyện, xem hoa này là do tiệm hoa nào đưa đến. Thay tôi cảnh cáo một chút, nếu còn dám giao hoa đến thì dỡ tiệm nó lun!

giữa trưa, nhân viên tiệm hoa lại đem hoa giao đến. Lần này không phải là bó hoa, cũng không phải lẵng hoa mà là một chậu hoa.

Là chậu cảnh! Hồn non bộ, khe nước giả. Đẹp, tinh xảo, màu xanh đậm dào. (sâu: anh vân max ngẫu, tặng hoa quá quê chuyển hần sang tặng bonsai :v...)

Im lặng...

Đi kèm với cái chậu cảnh là một ngăn đựng thức ăn, bên trong là 4 món hai mặn hai chay còn tỏa nhiệt, ngoài ra còn có một món súp hải sản nóng hổi.

Đỗ Lăng sáng sớm dậy trễ vẫn chưa ăn sáng, bây giờ thật sự là rất đói bụng. Những món ăn này nhìn qua thật rất ngon miệng, rất thơm, chỉ nhìn thôi đã muốn ăn. Nhưng mà... Cậu không thèm ăn!! Hừ! Vu vân tâm địa gian xảo, cái này ai biết được là hần có hạ độc hay không. Nếu không có hạ độc thì chắc cũng có kê đơn! cậu mới không mắc mưu hần!

Hừ! Tưởng có thể hối lộ cậu bằng cái này sao, nghĩ khá lắm! Không có cửa đâu!

Nhưng mà! Haizzz! Hình như rất ngon miệng! Haizz! Lần trước bị anh ba đãi bữa sáng, thật sự là rất đau khổ. Nghĩ lại thì cũng không thể nhịn ăn, buổi trưa ra ngoài dùng cơm rất phiền phức.. Haizz! Quên đi! Nhất định không ăn.

Nhưng....

....

....

Uh, mặc dù không phải do đầu bếp của anh ba làm thế nhưng cũng rất là miễn cưỡng rồi.

16. Chương 16

Giờ tan sở đã trôi qua rất lâu nhưng Đỗ Lăng cũng không hề phát hiện, cậu hiện tại đang cố gắng hóa thân thành nhà thiết kế phần đầu hoàn thành xong bản phác thảo kiến trúc mới.

Đúng lúc bao tử lần thứ n đánh trống thông báo với chủ nhân thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Là ai? Ai? Là ai không sợ chết lại quấy rầy cậu lúc này? Ai vậy? Anh cả? Anh hai? Không có khả năng! Hai người đó đã hứa với cậu sẽ không làm phiền cậu lúc đang bận thiết kế mà. Như vậy.. Là ai mà dũng cảm như vậy? Thấy chết không sờn? Đáng ghét! Cậu nhớ là loại người này đã bị cậu trực tiếp mần thịt rồi đem chôn mà, sao lại còn sót ở đây vậy ?

Đỗ Lăng nổi giận đùng đùng mà mở cửa ra, vừa muốn chửi xối xả vào mặt kẻ dám làm phiền cậu thì ngay lập tức bị nghẹn ngay cổ họng. Ngoài cửa là một bé trai khoảng mười hai, mười ba tuổi có thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn, gầy yếu. Đứa bé từ trên xuống dưới đều ướt, trong tay ôm một thứ được bọc lại rất kín để tránh bị ướt, nhưng Đỗ Lăng vẫn có thể thấy rõ thứ được bọc bên trong là một hộp thức ăn giống với cái hời trưa như dúc. Đỗ Lăng ở trong lòng hời thăm mười tám đời tổ tông của Vu vân.

Lúc đem hộp cơm trưa đưa cho đứa bé thì cho nó một ít tiền boa. Cũng bỏ qua cơ hội moi chút tin tức của Vu vân từ đứa bé.. haizz! Quên đi, miễn là không đập bể bát cơm của cậu thì thiếu gì biện pháp để trị hấn ta.

Bữa cơm rất phong phú, màu sắc, mùi vị đều đầy đủ, mơ hồ còn có chút nóng nóng, mùi thơm bay ra xung quanh. Nhớ lại đứa bé trai bị ướt kia, Đỗ Lăng thở dài, tuy không muốn nhưng bao tử lại tiếp tục hát bài ca hành quân lần thứ n...

Bữa cơm thật sự rất ngon, thật sự là ăn rất ngon! Lúc này nên hỏi đứa nhỏ là mấy món này được đặt ở quán nào, sau này có thể giới thiệu cho anh hai đến ăn thử. Mở ra một bình rượu nhỏ hai mươi năm, nhẹ nhàng hít sau một hơi, Đỗ Lăng gật gật đầu: ừ.. Rất thơm! Cái này là đi kèm với bữa cơm? Khoan.. Phía dưới hình như có một tờ giấy, Đỗ Lăng cầm lên xem thì thấy có một dòng chữ: tay nghề của tôi thế nào?

Đỗ Lăng giật mình, còn tưởng là Vu Vân đặt từ một nhà hàng nào đó, lại không nghĩ đến là do tự tay hấn làm, thật là ngoài ý muốn. Nhưng mà thứ thật sự làm cho Đỗ Lăng hóa đá đang nằm ở dưới hộp thức ăn, một dòng chữ tinh xảo ghi >. Cái này là cuốn sách nổi tiếng kia sao? Chẳng lẽ thật sự là cuốn tài liệu thần kì của Châu Âu mà người người trong ngành kiến trúc phải xem? Mở ra nhìn thử vài trang, tuyệt quá nha!! mật thất, tầng ngầm, thang lầu, v.vv đều được ghi một cách rõ ràng ở trong sách.

Tuyệt! Tuyệt quá đi! Bảo bối nha~... Tâm can bảo bối của cậu a! Cậu đã muốn có nó rất lâu rồi

Ha ha ha...

Trong nháy mắt, bất luận Vu Vân đã làm gì Đỗ Lăng đều tha thứ hết!

Nhưng mà quyết tâm này cũng chỉ duy trì tới cuối tuần, lúc Vu Vân gọi điện thoại đến thì dục vọng muốn giết người lần nữa chiếm cứ lấy thể xác lẫn tinh thần của Đỗ Lăng.

“Cái gì? Đến biệt thự chờ anh?”

Đi!!

“Còn muốn tắm rửa thật sạch, thành thành thật thật nằm trên giường chờ anh?”

Được! Không thành vấn đề! (nghiến răng nghiền lợi.)

“Cứ như vậy là được rồi? Không cần trối tay chân?”

Cứ như vậy sao? Anh ta chắc chắn chứ?

“7h tối sao? Được, tôi nhất định đến!”

Mẹ kiếp, lão hồ không phát uy anh tưởng là mèo con sao! Vu vân thật sự là đã khách khí với anh rồi!

Hắc hắc...lần này thật sự là muốn tìm chết!

Tôi thành toàn cho anh!!!

Đỗ Lăng đúng giờ hẹn xuất hiện, đến biệt thự còn sớm hơn 30 phút.

Dựa theo yêu cầu của Vu Vân, Đỗ Lăng đi tắm nước nóng. Thậm chí còn kiểm tra một vòng nhà tắm phòng ngừa tên Vu vân biến thái bí mật lắp đặt camera xung quanh, kiểm tra xong thì cậu an tâm tẩy rửa, ngay cả vị trí tư mật cũng cẩn thận mà tẩy sạch. Trong trí nhớ của Đỗ Lăng, Vu Vân là một tên siêu cấp biến thái hay một thứ gì đó đại khái là — biến thái triệt để!

Để có thể thành công cho cá mắc câu, Đỗ Lăng giả vờ bày ra bộ dáng không hề phòng bị mà nằm trên giường êm ái đọc cuốn sách yêu thích mà đợi Vu vân đến.

Trong phòng lan tỏa một mùi hương nhàn nhạt của trầm hương, Ngũ bình thường luôn xài loại này. Sau khi Ngũ mất, Đỗ Lăng cũng cố gắng tìm kiếm nhưng không thể nào mua được. Xem ra cái này cũng giống loại kẹo biến thái kia, đều do tên kia tạo ra.

Cảm giác trong phòng có chút nóng, Đỗ Lăng đứng dậy mở cửa sổ ra một chút, gió đêm thổi vào thì bỗng nhiên mùi hương trong phòng trở nên nặng hơn. Lúc này Đỗ Lăng mới phát hiện ra, thì ra cái lư đốt trầm hương được đặt hai bên trái phải của cửa sổ. Lúc mở cửa sổ, gió thổi vào làm lửa cháy nhanh hơn nên mùi hương càng nặng. Đỗ Lăng vội vàng đem cửa sổ đóng lại... Hắc hắc... hơi vất vả để hít thở, nhưng cũng không thể nào làm cho trầm hương cháy hết nhanh được.

Sao Vu Vân vẫn còn chưa đến? Chơi trốn tìm với cậu sao? Hắc hắc... Hôm nay mặc kệ anh muốn giở trò gì cũng không thể xuất chiêu rồi! Nhanh chóng xuất hiện đi! Có thể tôi sẽ nhẹ tay tha cho anh một mạng cũng không chừng!

Ah

Đỗ Lăng ngáp thật to, cậu còn phải đọc sách nha!

10 phút sau.....

Ah

Vân chết tiệt sao bây giờ chưa đến, óp

đọc cuốn sách này suốt đêm, thật là mệt mỏi... óp~~ sao lại có bóng chồng trên sách? Có gì đó không đúng thì phải! Ah

~~~ zzz.....

17. Chương 17

Giấc ngủ này ngủ được rất sâu, đã nhiều ngày chưa được ngủ tử tế rồi? Đều không nhớ gì hết. Mùi hương thơm ngát, bao nhiêu hoài bão, nhẹ nhàng như vậy, có thể cảm thấy ngay cả tâm cũng trở nên ấm áp.

Đang cảm thấy tỉnh mạch thì bị ngón tay mềm nhẹ trấn an, vắng vẻ cô độc nhanh chóng bị thay thế bằng một đôi môi ấm nóng chậm rãi hòa tan. Tâm bị đóng băng cuối cùng cũng được an ủi, Đỗ Lăng thỏa mãn mà thở dài. Là Ngũ sao? Anh đã trở về sao? Anh cuối cùng cũng ở trong mộng mà an ủi cậu sao?

Bất mã vì đối phương chỉ ôm lấy âu yếm ở phía sau cậu, Đỗ Lăng trở mình đối mặt với đối phương, ở trong lòng người nọ tìm vị trí thoải mái xong thì thỏa mãn mà lầm bầm vài tiếng lần thứ hai chìm sâu vào giấc ngủ...

Nhìn thấy lần đầu tiên Đỗ Lăng như cún con mà cọ cọ sát lại gần, Vu vân bật cười. Cái này so với biểu hiện luôn luôn đề phòng hấn của cậu dễ thương gấp vạn lần, giống như một đứa nhỏ luôn ỷ lại vào mẹ của mình khiến Vu vân cảm thấy rất hạnh phúc. Cậu mà lúc này Đỗ Lăng lằm bằm, Vu vân hơn nữa ngày mới

hiếu được đó là “Em yêu anh”. Mặc dù biết câu đó không phải là nói với hắn, nhưng Vu Vân cũng không khỏi ngây người.

Không biết mơ tới cái gì mà Đỗ Lăng bỗng nhiên ngo ngoáy không ngừng. Vu Vân vốn đã ngứa ngáy khó nhin, giờ Đỗ Lăng lại cứ ngo ngoáy rồi cọ cọ không ngừng liên tục tiếp khiến cái vật giữa hai chân hắn đứng lên chờ phát động....

Vu Vân không hề để bản thân mình chịu thiệt. Ban đầu hắn cất công chuẩn bị hương liệu này cũng vì việc này, lúc này sao có thể khách khí? Vốn dĩ bàn tay đang nhẹ nhàng vỗ về trên lưng Đỗ Lăng, từ từ men theo sống lưng xuống dưới mang theo ý tứ khiêu khích mà vuốt ve. Điểm yếu của Đỗ Lăng nằm ngay phần eo, nơi đó cực kỳ mẫn cảm, chỉ cần hắn đưa tay nắm chặt eo thì cậu lập tức nhũn cả ra.

Bên trong hương liệu có mang theo thành phần thôi miên, còn thêm một chút xuân dược... Rất nhanh Đỗ Lăng đã rên rỉ ra tiếng...

Nóng quá! Nóng quá! Tay Ngũ như thế nào lại nhiệt tình như vậy? A... cứ vuốt ve thì cậu lại thấy tốt hơn

Để em ngủ nha, không nên khiêu khích em a

A! Không nên... Đừng có sờ nơi đó ah

....Để người ta ngủ ah.... A, không nên nha

Hừ~~! Anh... Anh đang sờ ở nơi nào đó! Không nên chọc vào lửa ah~~~Không được.... Không nên liếm nha.... Ah~ thật thoải mái.. nhưng đừng ngừng mà....đừng...đừng...ah~.....

Tay Đỗ Lăng quơ quào trong không trung mà tìm tòi, cho đến khi nắm được một đôi bàn tay đang sờ sờ bấp chân của cậu: Ah.. Thì ra anh Ngũ không có bỏ đi. Cảm giác được hai chân của chính mình bị đẩy lên áp vào trước ngực, Đỗ Lăng vô ý thức mà cầm lấy hai chân tách ra xa, đem tiểu huyết hồng hồng cùng vật thể nam tính đều lộ ra. Mùi hương của keo bôi trơn quen thuộc thoang thoảng nơi chớp mũi cùng cảm giác lạnh lạnh ở tiểu huyết khiến Đỗ Lăng bỗng nhiên trở nên lo lắng chờ đợi được tiến nhập.

Khoan...Chờ một chút.. Chờ một chút. Cậu cảm thấy ngực bị vật đè nặng chứng minh đó không phải là mơ, vậy chuyện gì đang xảy ra? Đây là.... A!!! Trong nháy mắt, Đỗ Lăng thanh tỉnh trở lại: Con mẹ nó Vu Vân!! A! Là hắn ta. Tuy là biết hắn sẽ giở trò quỷ, nhưng dục vọng ham muốn đã như tên đã lên dây, Đỗ Lăng đành chịu thua.... W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

.....

.....

.....

Lại bị Vu Vân cưỡng gian, đáng ghét... Bất quá, lúc này Đỗ Lăng không có nhiều thời gian để hối hận. Thương tâm? Đau khổ? Phẫn nộ? Hình như đó là chuyện rất lâu rồi. Đỗ Lăng thở dài: Haizz! Thành thói quen rồi. (sâu bị cưỡng riết thành thói quen :v...khâm phục =)))

18. Chương 18

Thật sự là thói quen, Không tính đến chuyện dứt bỏ lòng tự tôn thì Vu Vân nhẹ nhàng cưỡng gian còn khơi mào lửa nóng thì đúng là rất hưởng thụ. Nhưng mà chuyện nên làm thì phải làm, muốn báo thì nhất định phải báo thù! Đỗ Lăng bỗng nhiên xoay người một cái khóa ngồi trên người Vu Vân: ” Anh là muốn tôi giết anh? Muốn tự sát?”

“Đừng như vậy mà! Cưng ơi. Em xem, tôi và em đều là đàn ông bình thường, đều có dục vọng sinh lý bình thường, muốn phát tiết cũng rất bình thường. Có tôi phục vụ cho em không phải so với một người tự thỏa mãn thì thoải mái hơn sao? Huống chi nhin lâu quá đối với cơ thể không tốt, em nói đúng không? Tiểu Lăng là người dễ xấu hổ, Không phải nhờ ta cật lực vận động, em sao có thể thoải mái như vậy? Chẳng lẽ

là do tôi chưa phát huy hết sức? Kỹ thuật không được tốt? Tôi không đem lại thoải mái cho em? Nhưng mà em rõ ràng rất hưởng thụ mà... Ai da! Được rồi... Được rồi tôi không nói nữa, không nói nữa!”

“Nói cho tôi biết, cha anh tên gì? Có phải tên là Vu Phong Thu?”

“...phải.”

“Dì Thu Vũ là gì của anh?”

“Là bác của tôi.”

“Như vậy anh Tiểu Ngũ...?”

“Là anh họ của tôi. Thật ra tên đó đi Mỹ chủ yếu là muốn tìm tôi.”

Đỗ Lăng im lặng một hồi liền đứng dậy, đưa tay muốn bắt đèn nhưng bị Vu vân ôm cổ kéo xuống.

“Anh! Để cho tôi thấy mặt anh!”

“Không được!”

“Tại sao? Anh bị tàn tật?”

“Không có!”

“Vậy thì tại sao lại không cho tôi nhìn?” Đỗ Lăng đưa tay lên sờ khuôn mặt Vu Vân: “Bị hủy dung? Không phải nha, rất non mà! Giống nhau không nhiều, Giống nhau không ít nha! Tiểu Ngũ có nói qua, Vu gia tất cả đều là mỹ nam mỹ nữ nha, anh cũng không ngoại lệ mới phải a...”

“Tránh ra! Không cho là tôi đánh chết anh!”

“Không cho, em cứ đánh chết tôi đi.”

“Anh nghĩ là tôi không dám?”

“Tiểu Lăng, tôi từng hoài nghi sự dũng cảm của em.”

“...cho tôi lý do, bằng không thì anh không phải là em họ của anh Tiểu Ngũ. Tôi cũng sẽ không lưu tình.”

“Haizz! Tiểu Lăng, tôi bề ngoài nhìn như thế nào rất quan trọng sao? Như vậy thì có thể biết được nội tâm của người đó như thế nào sao? Em xem, lúc này trong đêm tối, chỉ có tôi và em rúc vào nhau không phải là rất ấm áp sao? Có cảm giác hay không tâm chúng ta đang đến gần với nhau? Trong không gian vắng vẻ này, chỉ có tôi và em, không có bất kỳ thứ gì quấy rầy, chỉ có tôi và em. Tiểu Lăng, tôi ở chỗ này, tôi sẽ không đi, cũng sẽ không né tránh người tôi yêu. Tất cả của tôi đều hiện ra ở đây, không mang theo bất kỳ sự giả dối ngụy tạo nào. Tùy em thăm dò, tùy em hiểu thế nào. Tiểu Lăng mời dùng tâm để cảm nhận, tôi đối với em là yêu. Tình ý của tôi đều đợi em trả lời đến cùng thì em có muốn để tôi được ở bên cạnh em hay không.” Vu Vân cầm lấy tay Đỗ Lăng đặt lên ngực mình: “Em cảm giác được không? Ở đây, chỉ rung động vì em!”

“Phong Tình dạy cho anh cái này? Chẳng lẽ anh bị nhiễm truyền tiểu thuyết?”

“Đây là lời thật lòng!”

“Đã biết. Anh cứ việc từ từ mà xem tiếp.”

“Em...” Vu Vân cắn răng: “Lăng mạn Em hiểu hay không vậy?”

“Chẳng lẽ đến tác phẩm của Tịch Quyên anh cũng xem.”

“Tại sao lại có một người vô cảm như thế? Lẽ nào yêu cũng không thể nói sao?” ?

Thở dài, Vu Vân đem đầu Đỗ Lăng kéo xuống. Trực tiếp cho Đỗ Lăng một nụ hôn nồng nhiệt, nếu nói không hiểu vậy trực tiếp hành động là được! (sâu: thích câu này ghê, nói không hiểu cứ việc hành động là ok =)))))))

19. Chương 19

Mặc kệ hiện tại cả người không còn sức lực, Đỗ Lăng nhắc người nằm đè lên cánh tay của Vu Vân. Lúc Vu Vân cử động, Đỗ Lăng cũng bị làm cho tỉnh giấc. Nhưng mà cậu cũng không thêm động đậy, thật ra không phải là không muốn chỉ là...Hắc hắc... Mới sáng sớm nếu như sử dụng quyền cước chẳng phải là rất phá hư phong cảnh sao? Đỗ Lăng cảm thấy hiện tại cậu rất cần tắm nước nóng, cần được massage thư giãn gân cốt nhưng Đỗ Lăng vẫn không hề động, tiếp tục giả vờ ngủ say.

Một cái khăn mặt được nhúng hương liệu rơi xuống mặt Đỗ Lăng, cậu nhanh chóng nín thở. Bên tai nghe được tiếng Vu Vân bật lửa đốt hương sau đó là tiếng mở, đóng cửa phòng tắm sau đó là tiếng nước chảy....

Nín thở lâu làm cho khuôn mặt Đỗ Lăng bị nghẹn đến đỏ bừng, nghe được tiếng đóng cửa, Đỗ Lăng lập tức lấy khăn mặt ra. Cầm lấy khăn giấy bên đầu giường cuộn lại, nhúng vào nước cho ướt sau đó nhét vào trong mũi: A... Mém chết...Đỗ Lăng há to miệng thở dốc, cuối cùng cũng có thể thở.

Duỗi một chút tứ chi, suy nghĩ một chút thì bước xuống giường đi đến bên cửa sổ. Trên ghế dựa đặt bên cạnh rèm cửa đó đặt một bộ tây trang màu xanh đậm chất liệu vải lẫn đường may đều thuộc loại cao cấp. Bên cạnh đó cũng có đặt một cái áo sơ mi màu nhạt, mà nhãn hiệu thì giống với nhãn hiệu mà cậu hay dùng. Trên bàn trang điểm có khăn tay, cà vạt tơ tằm, một chuỗi chìa khóa, một gọng kính, zippo, ví tiền màu đen,v.v....

Đỗ Lăng cầm lấy ví tiền...A?! Tiếng nước trong phòng tắm hình như không còn...Đỗ Lăng nhanh chóng phóng trở về giường, đem ví tiền giấu dưới gối, cầm lấy cái khăn ban nãy để lại trên mặt.

“Cạch” Cửa mở, Vu Vân từ trong đi ra. Đỗ Lăng theo khe hở phía dưới nhìn ra thì thấy một đôi chân rắn chắc thon dài trắng nõn, đôi chân đi về phía bên giường rồi dừng lại đôi chút sau đó đi về phía bàn trang điểm. Hắn đưa lưng về phía cậu để mặc quần áo, chớp thời cơ đó Đỗ Lăng dùng lưỡi đẩy khăn ra thành một khe hở rộng hơn.

Vóc người của Vu Vân không cường tráng lắm nhưng rất rắn chắc, rất cân xứng. Dem quần áo mặc xong, Vu Vân dem rèm cửa kéo ra sau đó đứng trước gương mà chải tóc rồi bôi mỹ phẩm v.v... sau đó lại tỉ mỉ sửa lại caravat cuối cùng đem chìa khóa móc vào lưng quần, đeo V.C vào tay trái, tiền lẻ được ỏ vào túi quần...

Đỗ Lăng có chút ngây ngốc: là đàn ông sao?

Hình như cảm giác được sự cười nhạo trong lòng của Đỗ Lăng, Vu Vân quay người lại nhãn thần hơi lơ đãng nhìn về phía Đỗ Lăng đang hôn mê nằm trên giường lớn. Bỗng nhiên tay Vu Vân dừng lại giữa tay áo, hóa đá...

Thế nhưng so với hắn thì Đỗ Lăng mới là người bị chấn động mạnh.

Phản ứng nhanh nhất vẫn là Đỗ Lăng: “Ha ha haa...hahaha...”

Vu Vân mặt đỏ lên...

“Ha ha ha...”

“Cười cái gì? Có cái gì buồn cười sao?”

“Không... Ha ha... Không có..haha...”

“Không cho cười! Không cho cười!” Vu Vân tức giận..

:Há há...thật đáng yêu nha, cái này là học ở nơi nào vậy? Nhà trẻ?”

“em! Em! Em!” Vu Vân tức đến độ giơ chân, ngón tay chỉ vào Đỗ Lăng.. Cuối cùng hắn trực tiếp cầm đại một thứ từ trên bàn trang điểm mà ném vào đầu Đỗ Lăng (sâu: á! Bạo lực gia đình :v *bỏ chạy do sợ bị đập trúng*...)

“Há há há...” Đỗ Lăng tiếp tục cười, chụp lại cái Zippo đang bay về phía mình: “Vu Vân? Anh thật là Vu Vân? Ha ha ha...”

Ám khí thi nhau nối gót nhau bay đến, lần này là nước hoa.

“Ha ha ha...anh bạn, bao nhiêu tuổi rồi?”

Cái bình hoa bay đến, cái này thật sự là có thể đập chết người.

“20? 18? Vị thành niên?”

Hắc...Cài này a....là do bảo dưỡng quá tốt sao...

“Nhóc, bạn nhỏ....Ha ha ha...không có lễ phép nha...”

Đỗ Lăng lại tránh thoát được những ám khí bay đến: “Ha ha ha..baby, bộ dạng cứng trừng mắt...rất đẹp, tôi thích...”

“Em! Em quá coi thường người khác rồi

~”

“Coi thường...?” Đỗ Lăng quan sát Vu Vân từ trên xuống dưới, nhãn thần có chút ác ý mà nhìn vào “tâm điểm” của hắn: “Ha ha... Nhỏ! Rất nhỏ nha... Ha ha ha...” (sâu: Lăng thật can cmn đảm :v)

“Em! Em...” Vu Vân tức đến gờ chân: “Đáng ghét!!!!”

“Ha ha ha...”

“Trong mặt mà bắt hình dong, tôi nhìn sai anh!”

“Anh thật sự trưởng thành?”

“Đỗ Lăng! Em...”

“Ha ha ha...anh xác định? Ai nha! Ha ha ha...Bảo bối, chứng minh thư đâu? Ha ha...”

Vu Vân then quá thành giận, ném cái hung khí cuối cùng xong thì đóng sầm cửa lại. Ngoài phòng khách bắt đầu nghe tiếng đập phá. Lúc đi đến cửa lớn, ngay cả giấy cũng không cần, trực tiếp xông ra ngoài (sâu: ớ! anh không mang giày a!!!?)

Đỗ Lăng lưu lại trong phòng ngủ xoa xoa bụng do cười nhiều mà trở nên đau, nằm trên thảm trải sàn mà lẩn lộn...

20. Chương 20

Ngày thứ hai trong cuộc họp hội nghị thường kỳ, Đỗ Lăng vui sướng như một con chim nhỏ. Nhưng mà anh cả cũng không cho cậu có cơ hội riu ra riu rít, mà anh hai lại tặng cho cậu một cước làm Đỗ Lăng rất là đau đớn.

Thế nhưng mọi chuyện thế nào thì cũng không ảnh hưởng đến tâm tình đang hưng phấn của Đỗ Lăng...

Trở lại phòng làm việc của mình, Đỗ Lăng cầm lấy ví của Vu Vân lên, cười gian: Hắc hắc...thời khắc đợi đã lâu cuối cùng cũng tới...hahaha...

Thường thường ví tiền là nơi một người giấu bí mật của mình, hoặc là người đó không muốn bị người khác phát hiện bí mật riêng tư. Nói cách khác thì có thể tìm thấy rất nhiều thứ thú vị từ ví tiền của một người khác.

Ví tiền Vu vân đựng không nhiều, nhưng đối với Đỗ Lăng thì nhiều đây là quá đủ rồi. Mặt trước của ví da có hình một con thỏ nhỏ, bên trong là tiền mặt, thẻ tín dụng vàng, thẻ VIP các loại, danh thiếp, giấy cmnd và một tấm hình.

Đỗ Lăng đem mọi thứ trả trở về chỉ giữ lại cmnd, ảnh chụp và sáu, bảy tờ danh thiếp. Đỗ Lăng cầm lên tờ danh thiếp: Công ty trách nhiệm hữu hạn Hoàn Đồi, chủ tịch kiêm tổng giám đốc, Triển Vân Phi.

“Tiểu Phi!” Đỗ Lăng đưa ví tiền cùng một tờ giấy cho Tiểu Phi: “Đem cái này, còn cái này nữa.” Đưa một tờ danh thiếp cho Tiểu Phi, dặn: “Đưa qua cho người này, nhớ kỹ là phải tự tay giao cho hắn! Nghe chưa!”

“Vâng!” Tiểu Phi lên tiếng đáp lời rồi rời đi.

Nhìn thời gian, thì ra chỉ mới có chín giờ, ngồi chờ một lát cảm thấy chán, Đỗ Lăng liền đứng dậy trở về bàn làm việc. Trên bàn làm việc là một chồng hồ sơ được xếp chỉnh tề, là hồ sơ sáng nay mới đưa lên.

200 trang hồ sơ, đều ghi đầy đủ mọi chuyện xảy ra trong 25 năm qua của Vu Vân. Mọi chuyện trong 25 năm qua đều được ghi trong hồ sơ nhưng có vài chuyện trong ba năm lại không có. Nhưng mà Đỗ Lăng cũng có thể đoán đại khái rồi nên không quan trọng.

Đỗ Lăng lật ra hồ sơ, Vu Vân rất thành thật, những gì hắn nói với Đỗ Lăng trên cơ bản đều giống với những gì hồ sơ ghi. “Thiên nhân” làm việc rất có hiệu quả, nhất là ba bức ảnh được đính kèm trong hồ sơ, Đỗ Lăng thật sự bội phục sát đất.

Ảnh trong cmnd và những bức ảnh kia đều giống nhau, Vu Vân đều mang kính gọng vàng, nhìn rất có phong độ của người trí thức. Nhưng mà Đỗ Lăng biết tên này không có bị cận thị, viễn thị hay bất kì chứng bệnh về mắt nào. Nghĩ đến lý do tên này đeo mắt kính, Đỗ Lăng ngửa cổ cười lớn: Ha ha ha...Vu Vân với anh Ngũ thật giống nhau, tên đó thậm chí còn đẹp hơn Ngũ rất nhiều... Hắc hắc...cũng rất là đáng yêu nữa. Đỗ Lăng nhớ lúc cậu nhìn thấy mặt của Vu Vân thì rất khiếp sợ...há há há... Thật sự là siêu cấp đáng yêu.. Vu Vân với anh Ngũ lớn lên thật bất đồng, phải nói là Vu Vân chơi thật vui. Mặt tròn siêu cấp đáng yêu, người ta hay gọi là mặt babay...há há há... Nghĩ tới bộ dạng cổ tở ra nghiêm túc của hắn, cả bộ dáng thẹn quá hóa giận, lúc hắn ta chật vật bỏ đi... Đỗ Lăng không thể nhịn được cười: Thật đáng yêu nha, hắn càng tức giận, càng trừng mắt, càng phát ra khí thế thì lại càng buồn cười... Haizz! Lúc đó đáng lẽ mình nên bẹo một chút cái má phúng phính đó mới đúng!

9:30 Đỗ Lăng cầm lên tấm danh thiếp nằm trên bàn: Triển Vân Phi. Triển.. Là gia tộc của kẻ phụ hắn! Công ty Hoàn Đồi... Ê! cái đó là đối tác chỉ định cậu thiết kế công trình nha. Nguyên lai là hắn ta...Hắn đổi tên, đổi thân phận thảo nào “Thiên nhân” không tra ra được tư liệu ba năm này của hắn.

Đỗ Lăng dựa theo dãy số điện thoại trên danh thiếp mà nhấn gọi, lẳng lặng chờ đợi...

Đỗ một hồi chuông, một giọng nói ngọt ngào của phụ nữ vang lên: Xin Chào! Công ty Hoàn Đồi xin nghe ạ.

Xin chào? Đây là phòng làm việc của Tổng giám đốc, xin hỏi có chuyện gì không ạ?

“Xin chào...Có thể để...um... Có thể để Chủ tịch Triển Vân Phi nghe máy không?”

Anh có hẹn trước không ạ?

“Không có. Cô cứ nói là Đỗ Lăng của tập đoàn Đỗ thị gọi đến, cảm ơn.”

Không có gì, anh chờ một lát.

Tuu tuu... Xin chào!

Há há... Là Vu Vân, thanh âm này thật quen thuộc nhưng mà....

“Vu Vân, nam, cao 1m78, nặng 61kg (sâu: sao anh còm thế :v), nhóm máu A, sinh ra ở XX ngày 15/8...”

Em....

“Tôi làm sao lại biết? Làm thế nào gọi đến phòng làm việc của anh? Sao hả? Bất ngờ sao? Xem ra Tiểu Phi vẫn chưa đem đồ đến trả cho anh, thật tình rõ ràng tôi đã dặn nó rất kỹ rồi mà. Được rồi, có muốn tôi nói cho anh biết không? Cái ví tiền của anh kiểu dáng thật độc đáo, tôi thích nhất là con nhỏ nhỏ ở mặt

trước! Rất tinh xảo nha, rất hợp với anh. Danh thiếp của anh cũng rất dọa người đi, nhưng mà sao lại có một đóa hoa tựa đám mây ở mặt sau vậy? Là giúp anh thêm đáng yêu sao?”

“Vân? Tiểu Vân? Tiểu Vân Vân? Sao anh không nói lời nào? Anh biết không? Tôi thích nhất là hình trên chứng minh thư của anh, thật sự là được chụp vào năm đó sao? Anh xác định là lấy ảnh Cao trung đó chứ? Cho tôi biết anh thường dùng gì để dưỡng mặt a?”

Tưởng tượng đến Vu Vân mặt đầy hắc tuyến, Đỗ Lăng tiếp tục: “Tiểu Vân Vân, tôi cảm thấy anh không cần hợp tác thiết kế công trình với tôi đâu, không bằng chúng ta chuyển qua nghiên cứu thị trường mỹ phẩm đi? Tôi bảo đảm sẽ rất thành công đó!!”

“Tiêu Vân Vân ơi...?”

“Đỗ Lăng!!! Tôi cảnh cáo em!”

“A? Anh cảnh cáo tôi? Anh lấy thân phận gì mà cảnh cáo tôi? Người từng nổi nghiệp “Phong tình” hay là thân phận Vu Vân? Đường quên, tôi là đứa em trai được cưng chiều nhất của Đỗ gia, mà anh hiện tại là Chủ tịch của Hoàn Hỷ. Sao hả, anh định đem Hoàn Hỷ đi vào giới xã hội đen?”

“Em!! Em không nên khinh người quá đáng!!”

“Khinh người quá đáng!! Tôi? Tôi khi dễ anh? Không có mà? Tôi đâu có khi dễ anh? Tôi cường gian anh sao?” (sâu: em nhỏ phản kháng :v...chết anh chưa =)))

Em... Em muốn như thế nào?

“Tôi? Tôi chẳng muốn thế nào cả, dù gì anh cũng là người thừa kế duy nhất của Vu gia...a... Hình như bác vẫn tìm anh mà phải không. Anh nói xem nếu như tôi nói cho bác ấy biết thì sao nhỉ?”

“Đúng rồi, còn nữa a... Tôi nhớ ra rồi, lúc này tôi đã bảo Tiểu Phi đem mây thứ anh để quên ở biệt thự đến cho anh rồi đấy. Còn nữa, còn nữa.... Tôi còn tặng anh một bộ kính sát trùng đó. Tiểu Vân, khuôn mặt của anh đáng yêu như vậy đừng để mắt kính che lấp a, như vậy rất đáng tiếc đó. Sau này cứ dùng kính sát trùng đi, có thể trẻ ra mười tuổi đó. Nay anh thấy cái túi xách không? Tôi mua tặng anh một cái áo lông màu hồng phấn đó, rất hợp với anh ha? Lần sau chúng ta có hẹn gặp nhau, anh nhất định phải mặc nó đến đó. Nhớ kỹ không được mặc âu phục, nhất định phải mặc cái tôi đưa...”

Tuu...Tuu...

“Ha ha ha...” Đỗ Lăng ôm bụng cười to: Tiểu Vân Vân thật sự đáng yêu nha!! Đỗ Lăng quyết định đem bản thiết kế công trình mà Vu Vân ủy thác thành một bản thiết kế Cao ốc Thổ trắng mười bốn tầng độc nhất vô nhị, có một không hai trên thế giới.

21. Chương 21

Đỗ Lăng rất nhanh thì phát hiện ra được Vu Vân rất nhạy cảm đối với một số từ, bởi vì mỗi lần cậu gọi điện thoại cho Vu Vân khi cậu cười thân thiết gọi hắn là: “Tiểu Vân Vân”, “Tiểu quai quai”, “Tiểu bảo bối”, “Tâm can bảo bối”,... thì Vu Vân sẽ không do dự mà cúp máy ngay, hơn nữa nếu tâm tình tốt thì hắn sẽ trả lời vài câu rồi cúp đi.

Hôm nay, Đỗ Lăng phát hiện thì ra Vu Vân cũng rất căm thù ba chữ “bé đáng yêu” đến tận xương tủy. Mặc dù cả tuần nay cậu đều bị Vu Vân cúp máy ngang, tuy là mỗi lần trò chuyện hắn đều không quá ba câu. Thế nhưng Đỗ Lăng cảm thấy rất là — Thích!! Để điện thoại xuống, Đỗ Lăng lại một lần nữa làm động tác cả tuần nay lặp lại — ngửa mặt lên trời cười to: ha ha ha ha....

Nếu điện thoại cá nhân không chịu tiếp, tôi đây liền gọi đến Hoàn Hỷ là được chứ gì. Gọi điện thoại cá nhân chơi không được thì chúng ta đổi trò!. Đỗ Lăng cầm lấy điện thoại gọi đến phòng làm việc của Vu vân:

“Đỗ tiên sinh, vô cùng xin lỗi. Chủ tịch đã đi ra ngoài rồi.” Thanh âm ngọt ngào quen thuộc vang lên.

Cái này đương nhiên, Đỗ Lăng rất minh bạch vì sao Vu Vân không ở công ty.

“Tôi tìm cô Tiêu.”

“Tìm tôi??”

“Đúng vậy, mấy ngày nay giọng nói của cô Tiêu cho tôi ấn tượng rất sâu, giọng nói thật ngọt ngào êm tai. Cô Tiêu chắc chắn là một cô gái xinh đẹp nhu mì, không biết là tôi có được vinh hạnh mời cô một bữa cơm trưa không?”

“Đỗ tiên sinh nói đùa, người nào chẳng biết tập đoàn Đỗ Thị là nơi tụ hội nhiều mỹ nhân nhất....”

Lời này cũng đúng...ha ha ha...đều là nhờ công lao của anh hai cả.

“Ha ha... chỉ là tin đồn nhảm thôi mà, làm sao mà có thật được. Thật ra ở Đỗ Thị chỉ có bên bộ phận do anh hai tôi quản lý là hơi nhiều phụ nữ một chút, tôi không có trong bộ phận đó a

”

“Thật xin lỗi, nhưng hôm nay tôi đã có hẹn với người khác rồi. Thật xin lỗi, ngày khác được không?”

“A? Sao vậy? Cô Tiêu không tin tưởng tôi sao? Tôi tuyệt đối không có ý tứ khác, tôi tuyệt đối là chính nhân quân tử. Không tin cô có thể hỏi sếp của mình đi.”

“Không phải tôi thật sự có hẹn với người khác! Đỗ tiên sinh thật sự rất xin lỗi!”

“Không sao, chúng ta hẹn một hôm khác vậy!” Đỗ Lăng chào tạm biệt rồi cúp máy.

Hắc hắc... Nếu cô mà lập tức nhận lời đi ăn với tôi, vậy thì còn gì để chơi nữa! Đỗ Lăng quay sang vỗ vai Tiểu Phi đứng bên cạnh, nói:

“Tiểu Phi buổi trưa cậu đi McDonald mua hai phần ăn thiếu nhi đưa đến Hoành Đồ, nói là của tôi đưa đến. Lúc này không được lười biếng đó, nhất định phải đưa đến tay Chủ tịch Hoành Đồ nghe chưa! Còn nữa lúc đi thì nhân tiện tìm hiểu một chút thư ký kia của Triển Vân Phi. Lúc trở về thì ghé cửa hàng hoa đặt một bó hoa hồng đưa đến cho cô Tiêu.”

“Anh Lăng, cái này rốt cục là anh muốn truy Chủ tịch hay thư ký??”

“Ít nói nhảm! Nhanh chóng đi làm đi ! trước 11: 10 cậu phải đưa đến đó, nếu mà đi trễ không thể giao cho hân. Tôi liền đá cậu về cho anh hai!” Đỗ Lăng giơ chân đạp Tiểu Phi ra ngoài.

“Đỗ Lăng

~ anh thật nham hiểm xấu xa

~ Anh hai nhất định sẽ lột da em a

~...”Đỗ Lăng đóng rầm cửa lại chặn đứng những lời kêu than của Tiểu Phi.

Gần đây thường có người nói một câu như thế này: “Sự thật là tiêu chuẩn là thứ duy nhất để kiểm chứng chân lý”. Đỗ Lăng gật đầu, cái này không chính xác!

Sự thật chứng minh nếu mỗi ngày đưa hoa hồng đến cho mỹ nữ thì đó là một phương pháp vô cùng hiệu quả, có thể chứng minh mắt nhìn của mỹ nữ không giống người thường. Sự thật chứng minh dưới 1tướng mạnh không có binh hèn, sự thật chứng minh là anh hai hay không anh hai thì: gần mực thì đen gần đèn thì sáng tuyệt đối là chân lý! Sự thật chứng minh....

Sự thật nói là: Tiểu Phi thành công của được người đẹp. (sâu: :v...)

Hắc hắc... Tặng hoa chính chủ không chiếm được tiện nghi, lại tiện nghi người phát thơ. Tuy là tự tôn có tỷ hư tổn nhỏ xíu, nhưng vẫn rất báo cáo thật to nhiệm vụ.

Báo

~ Vân chủ tịch buổi trưa hôm nay nhận phần McDonald thiếu nhi rất không hài lòng, đáp trả bằng hai bình hoa vỡ.

Báo

~ Vân chủ tịch đập nát hộp McDinald không đã bị ném vào góc tường, không thèm nhìn tới món đồ!

Báo

~ Vân chủ tịch hôm nay đưa đến đáp trả Snoopy của anh Lãng là hai cái điện thoại bị đập nát.

Báo

~ Vân chủ tịch không thích nai con Bambi, chuột Micky!

Báo

Vân chủ tịch rất tức giận khi nhìn thấy vịt Donald!

Báo

Vân chủ tịch không thích sữa bột, cháo dinh dưỡng và núm cao su dành cho em bé!

Báo

Điện thoại của Vân chủ tịch có vấn đề, em thấy cái ăngten của nó nằm trên đất!

Báo

Vân chủ tịch hình như không thích cái điện thoại màu hồng phấn mà anh Lãng gửi tặng!

Báo

Vân chủ tịch không thích loại mỹ phẩm đó!

Báo

Vân chủ tịch đối với bộ đồ cao trung anh Lãng tặng có chút kì dị!

Báo

Vân chủ tịch rất chúm chịt mắt bộ cô gái thổ!

Báo

Vân chủ tịch có hành vi không bí mật! (chém!!!!)

Báo

Vân chủ tịch cho là đem keo dán sắc trét lên ghế ngồi trên xe của hần là có ý xấu!

Báo

Vân chủ tịch cho là đem ổ khóa nhà hần lên đổi đi là việc rất đáng cảm hận!

Báo

Vân chủ tịch nói là nửa đêm gọi điện thoại đến phá giấc ngủ là không tốt cho sức khỏe!

Báo

Vân chủ tịch đã chú ý đến nguồn gốc hoa hồng của Tiêu thư ký!

Báo

Vân chủ tịch mỗi ngày buổi trưa nghỉ ngơi vào lúc 11:30

Báo

Bức tranh trên vách tường của Vân chủ tịch hôm nay đã hỏng!

Báo

Vân chủ tịch đã đổi gần 12 bộ chén đĩa!

Báo

máy tính mới của Vân chủ tịch đã được đưa đến!

Báo

Vân chủ tịch đã nhận được bản thiết kế cao ốc tiểu bạch thỏ...

Báo

Tiêu thư ký hôm nay đã gọi đến công ty sửa chữa, phòng làm việc của Vân chủ tịch có nhu cầu sửa chữa gấp....

Há há há... Thống khổ của anh ta là nguồn gốc giúp cậu vui sướng. Đỗ Lăng bỗng nhiên hiểu một chân lý đối nhân xử thế! Há há há... Trách không được vì sao mỗi ngày anh hai đều rất vui vẻ! Hắc hắc... Chờ Tiểu Phi và Tiêu thư ý kết hôn thì cậu nhất định sẽ tặng họ một hồng bao thật lớn! Ha ha ha.....

Nếu như nói trước đây Vu Vân ở trong tối gây sức ép khiến cậu chịu thiệt thòi thì hiện tại thì hoàn toàn ngược lại..... Hắc hắc.... Cuối cùng thì thắng lợi cũng thuộc về cậu!!! Đỗ Lăng cảm thấy có thêm chút động lực!

22. Chương 22

Gian tế nằm vùng lớn nhỏ đều báo cáo không sót việc gì, hiện tại mọi hành vi của Vu Vân đều nằm trong lòng bàn tay của Đỗ Lăng. Nhưng đến cuối cùng có hay không cho hắn một kích chí mạng? Rốt cuộc là muốn hắn đau khổ hay không? Đỗ Lăng trong lòng tự hỏi n lần.

Đối với người em họ duy nhất của Ngũ, Đỗ Lăng từng nghe đến, Ngũ đi Mỹ là do tìm kiếm hắn. Ngũ rất quan tâm hắn, nghĩ là xách hắn về để hắc thừa kế gia tộc còn mình thì cũng Đỗ Lăng song túc song phi (như hình với bóng) ở Mỹ, nhưng hắn không chịu mà hành tung của hắn lại không ổn định. Di Thu đã từng hỏi Đỗ Lăng có biết người này ở nơi nào hay không, sau khi Ngũ mất, Vu Vân là người thừa kế duy nhất của Vu gia. Lão bà bà quản lý Vu gia đã có thái độ rất hòa hoãn cho nên Di Thu cùng chồng vẫn ra sức tìm kiếm hắn.

Haizz! Bất luận là ai chỉ cần là anh cả hay anh hai phát hiện ra kẻ nào bắt nạt cậu thì hắn chỉ có nước chết. Nhưng mà... hắn là em họ của Ngũ... Đỗ Lăng nhìn bức hình Vu Vân thờ dài một hơi: Nếu lấy mắt kính xuống.... Haiz! Thật sự rất giống nhau!!

Nhưng mà chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha cho hắn? Có thể sao?

Hắc hắc...Dùng ngón chân nghĩ cũng chẳng thể nào có khả năng đó!

Nhưng mà... Haizz!! Ngay cả len lén thay đổi khóa cửa nhà hắn cũng đã làm, còn có cái gì không làm qua? Đỗ Lăng nhức đầu: Vu Vân ghét nhất là bị người khác châm chọc hắn nhỏ, mà cậu ngay cả núp giả cao su cũng đem tặng rồi, chẳng còn cái gì khác để tặng nữa?!! A... Thử tặng cái này xem sao...

Nhìn đồng hồ, Đỗ Lăng gọi điện thoại cho Tiêu thư ký.

“Xin chào! Phòng Chủ tịch xin nghe.”

“Chào! Tôi là Đỗ Lăng.”

“Chào Đỗ tiên sinh! ha ha...sáng sớm hoa anh bảo Tiểu Phi đưa đến thật đẹp nha, Vu chủ tịch nhìn thấy thì chùng nguyên khuôn mặt đen thui mà đi làm. Đỗ tiên sinh nêu tôi mà bị sa thải, anh phải nhận tôi làm thư ký đó!”

Đỗ Lăng cười cười: Điềm tốt!!!

“Hoan nghênh cô Tiêu đến Đồ thị...ha ha ha... Tiểu Phi sẽ rất vui đấy!” 11: 30, giờ này là lúc Vu Vân nghỉ ngơi đi ăn trưa.

“Hừ! Không nghiêm chỉnh, không nói với anh!”

“Hừ? Chẳng lẽ cô không thích Tiểu Phi? Chẳng lẽ Tiểu Phi lại tương tự đơn phương? Tôi phải khuyên nhủ nó mới được!”

“Anh... Anh sao lại có thể như vậy a~~”

“Ha ha ha... Sao vậy? Muốn cảm ơn tôi vì đã làm bà mối sao?”

“Mới không cảm ơn anh sao Đồ tiên sinh, anh căn bản là có âm mưu bất lương.... Tôi...” điện thoại”cộp ” một tiếng, dường như là rơi xuống bàn sau đó Đồ Lăng nghe thanh âm hỗn hển của một người: ” Đồ Lăng! Không được câu dẫn thư ký của tôi!!!!”

“Không được? Không cho tôi câu dẫn thư ký của anh?” Hắc hắc.... hắc ta chắc giận sắp ngắt rồi.

“Em... rốt cuộc em muốn như thế nào? Em khi dễ tôi sao cũng được, tôi sẽ xin lỗi em. Thế nhưng tại sao em lại câu dẫn thư ký của tôi? Em... Em...” Vu Vân cực kỳ kích động... Hắc hắc hắc...công lao mấy ngày nay thật không nhỏ nha...

?

“Tại sao tôi không thể? Tôi thích! Tôi vui! Tôi thích ai là chuyện của tôi!”

“Khôn được chạm vào thư ký của tôi!!” Vu Vân dùng thanh âm khàn khàn hô to.

Đồ Lăng bỗng nhiên ngồi thẳng dậy: “Của anh? Anh đã chạm qua cô ấy?”

“Không...Không có...Thế nhưng em không được đụng vào cô ta!!”

“Hắc hắc...cô ấy là vị hôn thê của tôi, không phải là người của anh. Chẳng hữu tình, thiếp hữu ý thì dính gì đến anh? Đánh nhau? Tôi sợ anh sao? Có bản lĩnh thì đến đây!!”

“Em! Em! Em! Được, em đợi đó!!!”

Hắc hắc... Tìm đến tận cửa sao? Hoan nghênh...Hoan nghênh a... Đồ Lăng nhanh chóng gọi điện phân phó xuống dưới ai cũng không được ngăn cản, để Vu Vân trực tiếp đi lên.

Lúc này Vu Vân cảm thấy tức điên, quảng điện thoại xuống: Hắc làm sao vậy? Sao lại để chọc tức đến mức này!! Mặc dù biết rõ Tiêu thư ký bị oan, biết rõ Đồ Lăng cố ý chọc giận hắc. Nhưng Vu Vân vẫn trừng mắt oán hận liếc nhìn Tiêu thư ký đang chạy nhanh xuống lầu.

Kế hoạch thất bại, con bài chưa lật đã bị Đồ Lăng phá hỏng, Vu Vân ảo não muốn chết. Không phải là sợ anh em Đồ Lăng, đánh không lại, đấu cũng không lại chẳng lẽ lại chạy không khỏi sao? Cùng lắm thì từ bỏ mà cao chạy xa bay, nhưng như vậy thì cả kiếp này cũng không thể cùng Đồ Lăng nên duyên... Vu Vân tuyệt vọng triệt để.

Thế nhưng, đột nhiên Vu Vân lại có một cảm giác tuyệt vời. Kể từ hôm đó trở đi, Đồ Lăng vẫn một mực khi dễ hắc, một mực suy nghĩ làm thế nào cười nhạo hắc, chọc trúng chỗ đau hắc, lao lực tìm cách chọc ghẹo hắc, đả kích hắc.... Mặc dù rất nhiều lần Vu Vân bị tức điên, nổi trận lôi đình đập phá tất cả mọi thứ ngay tầm với thế nhưng sau khi tức giận xong, suy nghĩ một chút Vu Vân liền phát hiện: nếu Đồ Trọng với Đồ Phong biết đứa em trai mình cưng chiều nhất lại bị người khác khi dễ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, hai người kia vẫn không có động tĩnh nào thì tuyệt đối là do Đồ Lăng một mực giấu diếm. Cậu ấy tại sao lại muốn giấu diếm? Nghĩ đến đáp án, Vu Vân hết sức vui vẻ.

Còn nữa, mặc dù Tiểu Lăng ác ý chỉnh hắc, lấy việc khi dễ hắc làm vui. Nếu là Đồ gia thì việc cho sát thủ tiêu diệt hắc là chuyện nhỏ, nhưng gần đây lại rất vô cùng bình yên, cũng không có tai nạn ngoài ý muốn xảy ra. Trên thực tế Vu Vân không hề bị một chút thương tổn nào ngoài việc lòng tự tôn bị đả kích không hề nhỏ thì chẳng có việc gì xảy ra. Vào lúc đêm khuya tĩnh lặng, ở sâu trong nội tâm Vu Vân không ngừng mừng thầm: Tiểu Lăng Lăng của tôi rất cục luyện tiếc tôi rồi

...

Cho dù có bị ác ý chinh đến như thế nào thì cũng xem như là do tức quá nên cần giải tỏa, Vu Vân cũng sẽ một mực nhẫn nại, chỉ mong là sau khi Đỗ Lăng hết giận thì cho hắn một cơ hội.

Thế nhưng đề chết hết bao nhiêu hi vọng của hắn lại là cú điện thoại hôm nay, Biết Đỗ Lăng cố ý, biết là cậu và Tiêu thư ký là không có khả năng, biết rõ là do Đỗ Lăng cố ý nói cho mình nghe. Thế nhưng... Thế nhưng Vu Vân trong lòng vẫn không khỏi đổ kị, Vu Vân biết chỉ số thông minh của hắn hiện tại đã trở nên vô cực, cũng biết hắn đang rất kích động. Trong đầu của Vu Vân hiện tại luôn vang vọng thanh âm: Tiểu Lăng là của tôi.... Tiểu Lăng là của tôi! Của tôi

~ Vu Vân một đường chạy hết tốc độ đến chỗ Đỗ Lăng, đằng đằng sát khí mà xông lên tầng 11 của Đỗ Lăng. Hắn không thèm quan tâm đến bất cứ kẻ nào, trực tiếp đi ngang qua phòng thư ký. Vu Vân một phát đá vỡ cửa phòng, cả người bùng bùng liệt hỏa đi vào.

23. Chương 23

Vu Vân một đường chạy như bay, khuôn mặt đằng đằng sát khí mà xông thẳng lên tầng cao nhất của Đỗ Lăng. Hắn chẳng thèm để ý đến bất kỳ ai, trực tiếp bỏ qua phòng thư ký mà “Phanh” một tiếng đá vỡ cửa phòng làm việc của Đỗ Lăng mà xông vào.

Đuổi theo phía sau Vu Vân là Tiêu Phi sau khi được lệnh của Đỗ Lăng thì nhanh chóng đi ra ngoài không quên đem cửa khóa trái lại.

Đỗ Lăng ung dung nhìn người đang giận đến run cả người mà cười hì hì. Đôi mắt không nén được ý cười mà híp lại thành một đường thẳng:... Ha ha ha...bộ dạng Vu Vân thật sự là rất đáng yêu, cho dù hiện tại hắn đang tức đến cực điểm. Thế nhưng bộ dạng đôi mắt trừng to sau cặp kính, hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ bừng, ngón tay run run chỉ vào mặt Đỗ Lăng mà rống giận, tất cả ở trong mắt Đỗ Lăng đều chẳng có một chút khí thế nào. Đỗ Lăng tưởng tượng đôi mắt to sau cặp kính, long lanh nước mắt, biểu tình cực kỳ ủy khuất của động vật nhỏ....

“Ha ha ha....” Cuối cùng Đỗ Lăng nhịn không được tuôn ra một tràng cười lớn: Ha ha....cảm giác thành công này thật là tuyệt vời, khiến người ta yêu thích không thể nào buông tay.

Vu Vân tức giận cực điểm, vỗ mạnh xuống bàn, dùng giọng nói thô lương hơi run run mà lên án: “Đỗ Lăng... em...em...em....em quá đáng!”

“Quá đáng?” Đỗ Lăng cười khê: “Bảo bối chỉ mới bắt đầu thôi mà!”

“Em! Đỗ Lăng ! Tôi nói lại một lần nữa: Không. Cho. Phép. Cậu. Dẫn. Cô. Ta!!!”

“Hử? Không được cậu dẫn cô ấy? Vậy... Những người khác chắc được nhỉ?”

“Em...em...em...Tuyệt đối không thể! Không được cậu dẫn bất kỳ ai! Không được! Tôi sẽ không để yên đâu!” Vu Vân gần như phát điên cả lên.

“Không để yên?” Đỗ Lăng thu lại tươi cười, đứng lên: “Cho tôi xem thử, anh định làm như thế nào?!”

“Đỗ Lăng! Đừng tưởng là tôi thật sự sợ em, không có biện pháp đối phó em. Tôi cho em biết, nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn. Đừng tưởng là tôi thích em thì có thể mặc em muốn làm gì thì làm! Đó là do tôi nhường nhịn em! Là do tôi yêu em, thế nhưng tôi cũng có giới hạn chịu đựng của mình! Chẳng lẽ vì yêu em mà tôi có thể mặc cho em làm hại sao!?”

“Rầm!” Đỗ Lăng đập mạnh xuống bàn, nhảy qua bàn từng chút một bước đến gần Vu Vân.

“Tôi muốn làm gì thì làm? Tôi chà đạp anh? Tôi thương tổn anh? Buồn cười! Là ai không ngừng lén lút nhìn trộm tôi? Là ai không ngừng xâm phạm vào chuyện riêng tư của tôi? Là ai không ngừng nói yêu tôi nhưng vẫn một mực tính kế lên người tôi? Thích tôi? Yêu tôi? Cường gian tôi là việc làm anh thể hiện mình yêu tôi sao?”

Đem Vu vân áp sát vào tường, giọng nói Đỗ Lăng đầy sát khí: “Không thêm nghĩ đến cảm nhận của tôi, không chút do dự mà tổn thương tôn nghiêm của tôi, đây là cách anh yêu? Đây là cách anh đối xử với người yêu? Không nên bày ra bộ dạng tội nghiệp, anh chẳng phải là tiểu thủ vô hại gì đâu!”

Đối mặt với khí thế của Đỗ Lăng, Vu Vân đuối lý cảm thấy có chút chột dạ, kim lòng không được mà rúc sát vào tường.

Đỗ Lăng cười lạnh, kề sát bên tai Vu vân mà tặng thêm một kích: “Bất quá lần này anh tính toán rất tốt! Hắc hắc... Nếu anh không phải là đứa em họ Tiểu Ngũ yêu thương nhất thì cho dù là ai đi nữa thì tôi cũng giết!!”

Tách ra một khoảng với Vu vân, Đỗ Lăng liền tặng ngay một quyền vào bụng hắn: “Tôi sẽ không giết anh, thế nhưng tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!!”

“A...Em...Em muốn thế nào?” Bụng bị một quyền nghiêm trọng khiến Vu Vân có chút vô lực.

“Thế nào ư... Thì ai đâm mình như thế nào thì mình đâm lại người đó như thế ấy!”

Vu Vân mở trừng mắt: “Em...” muốn phản kháng cũng không kịp, trước khi hôn mê chỉ kịp cảm thấy phía sau cổ bị đánh một quyền cùng với giọng nói đầy ác ý của Đỗ Lăng: “Đúng...Tôi muốn cưỡng gian anh!!”

Báo ứng! Báo ứng!

Lúc Vu Vân tỉnh lại thì trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ này.

Một màn xảy ra trong biệt thự lần trước hôm nay lại được tái diễn một lần nữa, chỉ khác chút là nhân vật đã đổi vị trí. Vu Vân lúc này không một mảnh vải che thân, tay chân bị buộc chặt vào bốn góc giường. Mà Đỗ Lăng hiện tại thì đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa đối diện.

Nơi này là chỗ ở của Đỗ Lăng, gần đây cậu luôn một mực ở lại chỗ này.

Mờ mịt nhìn xung quanh, Vu Vân có chút nghi hoặc: Đỗ Lăng đang muốn làm cái gì? Cái khác có lẽ không được rõ ràng lắm thế nhưng tính hướng của Đỗ Lăng tuyệt đối sẽ không lầm, hơn nữa Vu Vân biết Đỗ Lăng tuyệt đối là thuần 0 giống như hắn tuyệt đối là thuần 1. Thiên tính như vậy cho dù là có huyên61 luyện hay bồi dưỡng cũng không thể thay đổi được.

Cậu ta muốn làm gì? Vu Vân chợt cảm thấy hậu đình nhói đau. Đỗ Lăng nổi giận muốn hấn hoảng sợ sao? Hay là chỉ trong một đêm đã đổi tính, muốn ném thử khẩu vị khác lạ sao? Vu Vân hí mắt tà tà liếc nhìn Đỗ Lăng: Khí thế凛 thần thái rất đẹp trai nha... Tôi thích. Nhưng muốn thượng tôi... Cậu ta được không?

Nhìn thấy Vu Vân tỉnh, Đỗ Lăng từ trên ghế sofa đứng dậy tiến đến bên đầu giường. Phả khói thuốc lên mặt Vu vân: “Anh không có cơ hội.”

Nhìn Đỗ Lăng cởi bỏ áo ngủ bên ngoài, lộ ra thân thể cao lớn rắn chắc. Vu Vân kèm lòng không được mà giật giật hầu kết: Rất đẹp, thân thể cường tráng, da thịt sáng loáng co giãn, rất... xinh đẹp, rất...rất...rất....

Lúc thân thể Đỗ Lăng hoàn toàn che trước thân thể Vu Vân, lúc đó Vu Vân có thể cảm thấy được sự hưng phấn của cơ thể. Thật ra cũng không phải rất kinh sợ, chỉ là... Vu Vân thật sự rất hiểu rõ Đỗ Lăng. Hắn thật sự sợ là mình không đứng nổi... (sâu: :v...)

Cho nên lúc Đỗ Lăng lấy tay di động trên người hắn, Vu Vân cũng không có tập trung.

Thế nhưng....

A?

Không đúng!

Sao lại có thể như vậy?

Đỗ Lăng đang làm cái gì vậy?

Ngón tay của cậu ta đang sờ ở đâu a?!

Lúc ngón tay Đỗ Lăng chạm vào hậu đình của Vu Vân thì hần cuối cùng hần đã minh bạch rằng Đỗ Lăng đang rất nghiêm túc.

Vu Vân sợ ngây người.

?

Sợ hãi, từng chút từng chút một, thông thả không hề có một chút gián đoạn, như một dòng nước đang thấm thấu vào cơ thể Vu Vân.

24. Chương 24

Hoảng sợ khiến Vu Vân không tự chủ được toàn bộ cơ thể co rút lại: Có thể không khẩn trương sao? Cho dù người này có là người mà hần yêu sau đậm, thế nhưng... Cái này là xuất phát từ bản năng trời sanh. Đối với việc bị người khác xâm lấn sẽ lộ ra biểu hiện bài xích, chán ghét: ô~~ sao lại xảy ra như thế này? Hần nhớ là Tiểu Lăng cậu ấy...: “Em.. Em không phải là...”

“Tôi không phải cái gì? Anh muốn nói là tôi chỉ bị làm chứ không biết làm sao? Cho nên anh mới không thêm sợ, không kiêng nể gì cả? Hừ!!” Bàn tay to lớn của Đỗ Lăng bóp mạnh lên đùi Vu Vân, lưu lại dấu năm ngón tay hồng hồng mà lên tiếng: “Tôi hận nhất là những người uy hiếp, bắt buộc tôi. Anh cứ nhiên dấm...” Đỗ Lăng cắn răng, gân xanh trên trán như ần như hiện: “Vu Vân! Anh đừng có mà hi vọng quá nhiều, tôi hôm nay quyết không bỏ qua cho anh! Hắc hắc... Tôi chỉ là không thích chứ không có nghĩa là tôi không làm. Hôm nay tôi không cưỡng gian anh thế không làm người!!!!” (sâu: thể độc vãi :v....)

Chó nóng nảy sẽ cắn người, thỏ nóng nảy sẽ nhảy tường, thú con vụn năm bị chèn ép quá cũng biến thành cường công. Haizz! Đều là lỗi của hần, Vu Vân thở dài: Haizz! Nếu như cưỡng gian hần có thể làm cho cậu ấy dễ chịu, có thể khiến cậu ấy hết giận thì... hần nguyện ý bị cậu cưỡng gian.

“Không ai có thể thương tổn tôi mà không bị trừng phạt, cho nên tôi khuyên anh tốt nhất nên hợp tác nếu không người bị khổ sẽ là anh. Cho dù là anh tỏ ra thương cảm, vô tội này nọ cũng vô ích. Tôi cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc!”

Haizz! Vu Vân có hần một vạn cách để tẩu thoát, thế nhưng tất cả đều không phải là áp dụng với Đỗ Lăng:: “Tiểu Lăng....Nếu như tôi hợp tác như lời em nói..., em có nguyện ý tha thứ cho tôi?”

“Hừ hừ... Bây giờ biết sợ rồi? Muộn rồi! Anh...” Đột nhiên đầu khớp xương của Vu Vân trở nên mềm nhũn, tứ chi đều thoát khỏi dây trói. Đỗ Lăng vội vàng nắm lại hần kim chặt trên giường: “Muốn chạy trốn?”

“Tôi không trốn” Vu Vân bình tĩnh tùy ý Đỗ Lăng đem hần dè lại: “Tiểu Lăng, nếu hôm nay tôi nguyện ý mặc cho em chà đạp, em sẽ tha thứ cho tôi chứ?”

“Thả lỏng! Không phải anh bảo là cam tâm tình nguyện sao?” Chơi tôi? Đỗ Lăng không khỏi tức giận: “Nếu như anh vẫn chống cự như vậy, đừng có trách tôi độc ác!”

Không... Không phải.. người ta là lần đầu tiên mà, Vu Vân muốn hét to như vậy nhưng lại không nói nên lời, càng lo lắng thì càng không có cách nào thả lỏng. Nhìn thấy Tsắc mặt Đỗ Lăng càng lúc càng kém, Vu Vân khẽ cắn môi, nhắm mắt lại hít thở sâu: một, hai, ba.... Được rồi, nhưng mà ngón tay Đỗ Lăng vừa chạm vào thì Vu Vân không nhịn được mà kẹp chặt tiểu huyệt.

Thử hết mấy lần đều không được, Đỗ Lăng cuối cùng mất hết kiên nhẫn quát lớn một tiếng, ngón giữa dùng sức cắm thẳng vào trong tiểu huyệt! Vu Vân đau đớn mà hét lên một tiếng. Đỗ Lăng định rút ngón tay ra để nhìn tình trạng của Vu Vân nhưng ngón tay lại bị cố định, tiến không được, lui cũng không được, không cách nào nhúc nhích được.

A! Đau quá! Vu Vân kêu lên sợ hãi, đau đớn mạnh liệt khiến Vu Vân như muốn ngất đi: Đau quá! Thế nhưng không chỉ có đau đớn mà trong lòng còn có gì đó vụn vỡ. Thì ra bị ép buộc vật thể lạ tiến vào cơ thể

lại có cảm giác khuất nhục như thế, thật sự là không thể thừa nhận được, thật khó tiếp thu. Tiểu Lăng... Tiểu Lăng... Xin lỗi...Xin lỗi!

Một bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy tiểu đệ của Vu Vân mà vuốt ve, Vu Vân dần dần thả lỏng đôi chút, hần nghĩ: chỉ mới một ngón tay đã không thể chịu được, Tiểu Lăng khi đó chắc tâm trạng cũng như hần bây giờ? Thì ra hần đã quá sai lầm như vậy... Tiểu Lăng em hãy nghiêm phạt tôi đi, thống khổ này là báo ứng của tôi...

Thật vất vả đợi Vu Vân thả lỏng, Đỗ Lăng nhẹ nhàng chuyển động ngón tay dẫn đến một trận run nhẹ từ người bên dưới: Mẹ nó... hần lại muốn âm mưu gì nữa? Chỉ mới một ngón tay đã chịu không được muốn chết muốn sống. Đỗ Lăng nhìn một chút tiểu đệ đệ của mình: Nếu tôi mà đem nó tiến vào.... Hần còn không lập tức thành một cái xác sao? Còn nữa.... Đỗ Lăng không khỏi nhú mày: bảo bối đệ đệ nhà cậu còn to hơn vậy mà hần chỉ mới có một ngón tay đã không chịu được, chịu không nổi đau đớn thì hần cứ thít chặt nơi này làm gì? Bảo bối sẽ bị đau nha... ngón tay hiện tại vẫn chưa ra được đừng nói chi là tiểu đệ để bảo bối... Bảo bối là lần đầu tiên nha, bị hần khóa chặt bên trong thì làm sao đây!!?

Thế nhưng cứ như vậy mà bỏ qua cho Vu Vân thì rất không cam lòng, Đỗ Lăng oán hận mà dùng cánh tay rãnh rỗi vỗ vỗ đùi Vu Vân như an ủi: “Thả lỏng

thả lỏng

”

Haizz! Phải làm thế nào đây? Nhớ tới một màn trong tầng hầm lần trước Đỗ Lăng không khỏi nghiêng răng. Hừ... Đỗ Lăng đổ thật nhiều gei bôi trơn nơi ngón tay, cố sức rút về: Hừ! Đừng tưởng là cứ như vậy thì cậu không có biện pháp, ngày hôm nay cậu tuyệt đối không tha cho hần!

Người trong giang hồ, ai mà chẳng từng gặp qua khó khăn. Những việc mà Vu Vân trải qua cũng đủ viết một quyển sách tựa đề “Những ngày tháng làm người giang hồ”. Đau khổ nào mà chẳng từng trải qua? Cái đau nào mà chưa từng trải qua? Nhưng nếu là đối mặt với người yêu đang nổi trận lôi đình thì... Vu Vân thở dài: đau đớn chẳng hề gì...mọi thứ đều vì cậu ấy!

Hiện tại hần mới biết mình đã sai rất nhiều, cũng nhận ra hần đã đem lại biết bao nhiêu bi thương cho Đỗ Lăng: Tiểu Lăng nếu như hiện tại em muốn như thế nào thì tôi cũng sẽ nguyện ý bồi thường cho em.

Đau quá.... Mặc dù đã quyết định nhẫn nhịn trước mọi hành động của Đỗ Lăng, nỗ lực đè ép bản năng muốn chống cự, hết sức phối hợp.... Thế nhưng khi gặp cơn đau đớn thì cơ thể run lên. Ha ha... nhìn người yêu trở nên luống cuống tay chân, Vu Vân đột nhiên cảm thấy buồn cười: Cả hai dường như đều là lần đầu tiên!

Nhìn thần tình ảo não của người yêu, Vu Vân cảm thấy không đành lòng. Nếu như bây giờ hần ôm lấy cậu vào lòng, chủ động phối hợp với cậu ấy, Tiểu Lăng có hay không sẽ tức giận? Vu Vân tự hỏi bản thân.

“Bóp bóp...” Đỗ Lăng một bên vỗ vỗ vào mặt Vu Vân, một bên quát: “Hồi hồn...hồi hồn...” Thật sự đáng giận mà, hần cứ nhiên ngủ!!

Vu Vân phát hiện hần cứ nhiên thất thần, hơi có chút chột dạ: A! Tiểu Lăng có hay không sẽ nghĩ phải dùng bạo lực thì hần mới phối hợp? Haizz! Vu Vân lần thứ hai thở dài: Tiểu Lăng Lăng a....Hay là hần nên chủ động một chút?

Cơn đau phía sau dần dần tiêu tán bớt, thế nhưng mầm tai họa phía trước lại không an phận? Luôn luôn có thể không chế, như thế nào lại thất thường như vậy? Hôm nay thân thể tại sao lại mất khống chế như vậy??

“Tiểu Lăng? Em thoa cái gì cho tôi?”

“Không có gì hết, chỉ là một chút dầu đặc biệt của Ấn Độ thôi...hắc hắc...” Tiểu Lăng cười thật gian nha!

Thế nhưng... Tiểu Lăng em vừa nói gì? A? A? A? Sao lại thành ra như vậy?

Tiểu Lăng không phải là muốn “thượng” hần sao? Thế này là sao...là sao....

Vu Vân mở trừng mắt nhìn Đỗ Lăng xoa nắn tiểu đệ của hắn, mở trừng trừng mắt nhìn Đỗ Lăng ngồi khóa ngang bụng hắn rồi nắm lấy tiểu đệ của hắn đưa vào tiểu huyệt nhỏ của cậu. Đỗ Lăng làm xong động tác thì trừng mắt đe dọa: “Nếu anh dám bắn vào bên trong thì mặc kệ nó có khó khăn, phiền phức cỡ nào thì tôi cũng sẽ đem anh ra mà làm!!!”

Vu Vân há to miệng, ngây ra như phỗng.

Tiểu Lăng đáng người so với hắn cao to hơn, thể trọng cũng hơn, cả tiểu đệ đệ cũng hơn hắn một chút. Khí thế của Tiểu Lăng cực kì cường hãn, động tác lại thập phần thô bạo. Dục vọng của cậu ấy cũng đặc biệt cường, con người Tiểu Lăng lại rất đáng yêu.

Mạnh mẽ, mê người, đôi môi hồng nhuận, kịch liệt thở dốc, Tiểu Lăng giờ phút này cực kỳ quyến rũ, thật sự khiến người say mê. Vu Vân nghĩ đến đó thì khí huyết dâng trào, máu trên người đều dồn về một điểm. Lý trí? Thần trí đều không rõ, phong cảnh mê người như vậy sao có thể bỏ qua? Vu Vân khẩn cấp xuôi theo tiết tấu của Đỗ Lăng mà pháp phòng.

Cảm thấy được Vu Vân đáp lại, Đỗ Lăng lập tức dừng lại động tác, không chút do dự nện một quyền vào bụng dưới của hắn, tà tà híp mắt phường đầy mê hoặc, nửa khiêu khích nửa uy hiếp mà nói: “Tôi cho anh động sao?!!”

25. Chương 25

A... đột nhiên thân thể bị đè nặng đem Vu Vân thở dốc: Nằm yên? Vợ xinh đẹp mà hắn ngày nhớ đêm mong đang ở trước mắt, làm cái chuyện huyết mạch sôi sục, cho dù là thánh cũng có thể kìm nén được sao?

Vu Vân thừa biết hắn không phải là thánh nhân, tên đã lên đây, cho dù là Đỗ Lăng không bôi dầu gì đó thì hắn cũng thể kìm nén được, huống chi hiện tại bao nhiêu máu cùng lý trí tất cả đều cùng về một chỗ rồi!!

Dục hỏa đốt người, đây tuyệt đối là khắc họa chân thực cho tình hình cơ thể hắn bây giờ. Vu Vân lắc lắc đầu muốn đem lý trí kéo trở về, nhưng không được vì dục vọng đánh tới quá mãnh liệt, thân bất do kỷ...

A! Đỗ Lăng lại nện một quyền vào bụng Vu Vân: “Không được nhúc nhích! Cử động nữa là giết anh!” Về mặt của Đỗ Lăng cực kỳ nghiêm túc, mặc dù khỏe mắt vẫn còn sắc xuân ngời ngời, nhưng thanh âm trầm thấp nguy hiểm mười phần: “Ngoan ngoan đợi tôi thỏa mãn đã, không thì: một là tôi giết anh, hai là tôi thiên anh. Anh tự chọn đi!!”

A

~Đau a... Tiểu Lăng ah, dù sao ta cũng là con người a, sao lại có thể ra tay nặng như vậy a! Tại sao? Tại sao a? Ô... Sao có thể ngoan ngoan nằm yên a? Tiểu Lăng xinh đẹp mê người đang ở trước mắt, cơ thể quyến rũ như vậy, làn da cơ giân nhẵn nhụi xinh đẹp, này khuôn mặt động tình....

Đau a! Đau quá đi! Thật sự là rất đau! Cơ thể lẫn tâm đều đau a....

Vu Vân cắn môi dưới, dùng đôi mắt tròn tròn ngập hơi nước ủy khuất mà nhìn Đỗ Lăng: Tiểu Lăng a sao em lại có thể tàn nhẫn đối với tôi như vậy, em thừa biết chuyện này tàn nhẫn như thế nào.... Tiểu Lăng tôi tình nguyện để em “làm” tôi....

Đáng tiếc, người yêu bé nhỏ không hiểu cũng chẳng thêm phản ứng trước biểu tình của Vu Vân, đối với ánh mắt ủy khuất của hắn trực tiếp xem như không nhìn thấy. Vu Vân vẫn ngoan ngoan kiên nhẫn mà nhìn Đỗ Lăng chờ đợi cậu đáp lại.

A

Tiểu Lăng a.... Đừng đánh nữa, ruột muốn đứt luôn rồi.... Ah

~ Không nên đánh a, nhịn!!! Phải nhẫn nhịn, cái này quá ức hiếp người khác rồi, ô ô

~~ Không thể giãy dụa, không thể trốn tránh, phản kháng sao? Vu Vân len lén liếc nhìn nắm tay như sắt như đá của Đỗ Lăng, Vu Vân quyết định trực tiếp quy hàng: ô ô... Đây mới thật sự là cường gian a!

Âm thanh nhảy cảm phía dưới không ngừng vang lên bên tai, Vu Vân nỗ lực biến mình thành tượng đá. Để dời lực chú ý, hắn bắt đầu im lặng mà đếm cừu: một con, hai con, ba con.... (sâu: vãi cả đếm cừu :v...=)))))))

Nếu như đếm cừu thật sự thành công thì trên thế giới đã không có nhiều người mắc bệnh mất ngủ rồi. Cho nên lúc Vu Vân càng đếm càng nhiều cừu thì dục vọng cũng theo đó mà bùng nổ, bắt quá cái danh hiệu “phong tình” đệ nhất của Vu Vân cũng không phải làm kiểng. Thời điểm mà Đỗ Lăng buông tha cho Vu Vân thì hắn trực tiếp phóng thẳng vào phòng tắm, làm một chuyện ủy khuất nhất từ trước đến nay đó là tắm nước lạnh hạ hỏa (sâu: :v... =))))) , sau đó bình ổn mà đi ra.

Phòng khách không có mở đèn nên có chút hôn ám, Đỗ Lăng ngồi trên sofa nhìn bầu trời hoàng hôn ngoài cửa sổ. Về mặt cậu có chút cô đơn làm Vu Vân cảm thấy đau lòng. Từ từ tiếp cận, Vu Vân chậm rãi quỳ gối xối nước bên chân Đỗ Lăng, đầu tựa vào chân cậu. Im lặng hồi lâu, một giọng nói buồn buồn cất lên:

“Xin lỗi!”

“Xin lỗi? Nếu xin lỗi có tác dụng thì người ta cần cảnh sát làm gì?”

A.... Nguyên lại Tiểu Lăng thích xem phim dành cho thiếu nữ nha. Nghĩ đến cảnh Tiểu Lăng lén lút xem Vườn sao băng, dĩ nhiên là phải lén lút rồi, nếu mà bị Đỗ Trọng với Đỗ Phong nhìn thấy cảnh đó thì... Ha ha ha....

“Này, cười đã chưa?”

“Không có... xin lỗi, tôi biết là tôi không tốt...” Vu Vân cúi đầu.

“Hừ! Đừng cho là như vậy thì tôi sẽ quên đi, tôi là người có thù tất báo, biết chưa hả!”

“Ách...Vây em muốn như thế nào, đánh cũng đã đánh, mắng cũng mắng rồi, người cũng đã bị em cưỡng lại, em còn muốn như thế nào.... Người ta.... người ta đều nghe lời em còn không chịu sao?”

“Không được!” Đỗ Lăng nắm lấy tóc Vu Vân buộc hắn phải ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Tôi sao có thể bỏ qua cho anh đơn giản như vậy được? Nhớ kỹ, gia huấn của nhà họ Đỗ: người khác đánh mình một đấm thì phải trả lại hắn một trăm cái!! Hừ! Cho nên tôi muốn cưỡng gian anh 99 lần, không phải là 199 lần.. không phải là 399 lần! Cộng với lợi tức thì.... nếu không cưỡng gian anh đủ 1000 lần thì nhất quyết tôi không bỏ qua!”

A? 1000 lần? Vu Vân nhanh chóng tính toán trong đầu: một năm 54 tuần, thì 1 tuần 2 lần, một năm 100 lần cũng phải mất tận mười năm... nếu đổi lại một tháng một lần thì.... hắc hắc...

“Không được cười khúc khích! Không được giả bộ đáng thương! Bị dọa sợ rồi? Thật vô dụng!”

“Sặc..”

“Sợ? Sợ thì cho anh một cơ hội khác để chuộc tội...”

Vu Vân: ?

“Mấy ngày nữa anh đem mọi chuyện ở công ty cho anh hai tôi xử lý, còn anh thì đến làm trợ lý riêng kiêm vệ sĩ cho tôi.”

A? Tiểu Lăng em có biết là mình đang nói gì không?

“Không có tiền lương, làm việc 24/24, không có ngày nghỉ.”

Gật đầu điên cuồng!

“Không thể từ chức.”

Gật gật đầu.

“Cũng không cho phép về hưu.”

gật gật đầu...

“Tôi không phải là ông chủ tốt nên sẽ rất khắt khe với anh.”

Gật gật..

“Không được oán hận, tuyệt đối phải nghe lời!”

gật đầu liên tục

“Nếu anh dám làm trái ý tôi, tôi sẽ bầm anh ra cho cầu ăn!”

Gật gật gật...

“Bản lĩnh của “phong tình” tôi đã chứng kiến rồi, tôi nghĩ nếu như anh chịu phục vụ tôi như vậy suốt đời thì đó cũng là một loại hưởng thụ. Anh có đồng ý không?”

Gật đầu kịch liệt!

“Phải tuyệt đối phục vụ nhiệt tình.”

Gật gật...

“Dám ăn bớt ‘nguyên liệu’ tôi sẽ lập tức thiên anh!”

gật gật gật kịch liệt...

“Anh chỉ có thể phục vụ một mình tôi.”

gật gật gật...

“Tôi rất bạo lực, những lúc tức giận có lẽ sẽ đánh anh.”

Gật gật đầu...

“Tôi thích người bên cạnh mình ôn nhu và biết nghe lời!”

Gật gật.

“Nếu anh không thông minh, sẽ lại cưỡng gian rồi giết anh!”

?

gật gật

“Không được ngây ngốc gật đầu, đang muốn khiêu khích sự nhẫn nại của tôi phải không? Nói!”

“Không phải...tôi... a..Không là anh đang cảm thấy rất hạnh phúc...”

“Biến thái!!” Đỗ Lăng một cước đá bay Vu Vân.

Hoàn

26. Chương 26: Phiên Ngoại : Lễ Tình Nhân

Đỗ Trọng – Đỗ Phong

Chuông điện thoại của Đỗ Phong hiện tại đã đổi thành bài “Hiển cho Elise”, thật ra thì Đỗ Phong thích nhạc của Tề Dự nhưng lại không biết cách cài thành nhạc chuông điện thoại nên đành để bài “Hiển cho Elise”

Đỗ Phong không mấy hứng thú bài nhạc này, cho nên lúc nghe được bài hát này vang lên, Đỗ Phong như cũ chẳng thèm nhúc nhích, chẳng có chút để ý nào tới nó.

Đỗ Trọng nhìn hẩn một cái, nhíu mày nhưng vẫn không nói lời nào mà cuối đầu tiếp tục xử lý đồng văn kiện.

Cả cái phòng hội nghị rộng lớn chỉ có hai thân hình cao lớn đẹp trai ngồi đối diện nhau, ở giữa được ngăn cách bởi cái bàn lớn mà trên bàn thì chồng chất một đồng văn kiện. Khi thì mặt đối mặt, khi thì cúi đầu

nhìn vắn kiện, có lúc thì ngẩng đầu nhìn đối phương một cái lại như chẳng có gì mà dời ánh mắt ra chỗ khác.

Haizz! Nhìn thư ký vẫn đang chần chừ ở bên ngoài, Đỗ Phong thở dài: Hắn đương nhiên biết hôm nay là lễ tình nhân, hắn có muốn bị như thế này đâu. Chuông điện thoại đã vang lên cả trăm lần rồi..a a...Thiên sứ xinh đẹp của hắn a.... Thanh Đại xinh đẹp a, còn có... Haizz!

Hắc hắc.... Hắn hiện tại chẳng có gì để chơi, nhưng mà có nhiều người theo đuổi hắn như vậy...há há...hắn cảm thấy rất thỏa mãn a~...Đỗ Phong quyết định mặt kệ tên thư ký, quay lại nhìn ông anh cả đang bận rộn với cái bản thiết kế.

Haizz! Thật là chán quá đi...Đỗ Phong xoay xoay cây bút trong tay, nghĩ: Tiểu Lăng ơi là Tiểu lăng...phải mau nghĩ biện pháp khác đi, anh hai không thể nào hi sinh cho em hoài đâu! A A! Đáng thương cho các mỹ nhân của tôi ah

...

Nhìn khuôn mặt đen như đít nòi của Đỗ Trọng, Đỗ Phong lại thở dài lần thứ n: Anh ơi... Thằng Lăng như vậy không phải tốt lắm sao? Còn có cái gì lo ngại đâu, chẳng lẽ anh lại lo tên Vu Vân kia sẽ ăn hiếp Tiểu Lăng? Chúng anh em mình ở đây thì tên đó có thể làm gì chứ? Nhân sinh ngắn ngủi, hưởng lạc thú trước mắt là điều quan trọng nhất, anh... anh cần gì phải canh chừng chúng nó chứ? Tiểu Lăng hiện tại rất vui vẻ hạnh phúc, làm gì phải tính toán lo âu như vậy a?

hắc hắc...nghĩ đến chuyện thú vị Đỗ Phong không khỏi cười thầm trong lòng: Anh cả lúc nào cũng như vậy. rõ ràng chấp nhận chuyện của hai thằng nhóc kia vậy mà có nhất quyết không chịu nói ra. Cứ mặc kệ mà ở trong bóng tối gây xích mích, đánh uyên ương... Ông biết rõ hôm nay là Lễ Tình nhân, Tiểu Lăng sẽ cùng Vu Vân ra ngoài hẹn hò rồi làm mấy chuyện đại sự thiếu đứng đắn nhưng vẫn nhất quyết quăng một đồng lớn công việc cùng thời hạn hoàn thành. Rõ ràng cái bản thiết kế này hắn cùng Tiểu Lăng đã thiết kế vô cùng hoàn hảo vậy mà hết lần này đến lần khác lão ta nhất quyết làm khó làm dễ không cho thông qua. Đến giữa trưa, Tiểu Lăng từ trong đồng công việc bỏ trốn đi, đến giờ mà Đỗ Trọng mặt mũi vẫn còn chăm đảm...há há há...từ nhỏ đến giờ lần đầu tiên nhìn thấy anh cả đáng yêu như vậy...hắc hắc....

Phát hiện ra xem nữa thì mình cười lớn, Đỗ Phong nhanh chóng cúi đầu làm bộ như đang viết viết gì đó. Giỡn hoài, hắn còn chưa đến tráng niên, nếu để anh cả biết hắn đang cười trộm ông thế nào cũng giết hắn.

5 giờ 55 phút, thư ký của Đỗ Phong không nhận được cuối cùng đành liều mạng mà đẩy cửa vào. Vờ như không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Đỗ Trọng mà đi đến nói nhỏ vào tai Đỗ Phong gì đó.

“Đỗ Tổng, hôm nay có đến 38 cuộc gọi đến cần ngài trả lời. Mấy cuộc hẹn buổi chiều tôi đều đã giúp ngài từ chối, buổi tối ngài có cuộc hẹn với Lý Tiểu Thư ở Hương Cách Lý Lạp, 8 giờ thì có hẹn với Trương giám đốc của Phi Tuyết tại Kịch Tình (sâu: cái chỗ mờ ám gì thế này :v....), 10h thì có Tiểu Thanh Thanh ở phòng khách sạn chờ ngài.”

“Xem ra chú mày hôm nay bận rộn quá nhỉ!” thanh âm lạnh lùng của anh cả truyền tới, Đỗ Phong nghe được mà ứa ra mồ hôi lạnh, lằm bằm trong đầu là phải trừ lương tháng này của thư ký. Nhìn khuôn mặt đen hơn đít nòi của anh cả, Đỗ Phong không khỏi chột dạ, lập tức nở nụ cười ngây ngô bồi tội: “Ha ha...đâu có... đâu có đâu, đâu có việc nào có thể so sánh với anh cả kính mến đây chứ, công việc vẫn là trọng yếu nhất! Tiểu Đàm! Tôi hiện tại tăng ca không rảnh, cậu đem hết mấy cuộc hẹn hôm nay từ chối đi!”

Haizz! Ở trước mặt anh cả mà nói chuyện yêu đương là bị cấm aaa....

“Được. Nhưng mà Đỗ Tổng tôi còn một việc cần xin chỉ thị một chút.” Lại nữa? Tiểu Đàm tiền lương tháng này của cậu nhất định sẽ là số 0.

Đôi mắt phượng hẹp dài ẩn ẩn tia uy hiếp, Đỗ Phong âm thầm cắn răng: “Còn có việc gì nữa?”

Đáng tiếc Tiểu Đàm đang gấp rút muốn quay về cùng ân ái với bạn gái nên không hề cảm nhận được ánh mắt muốn giết người của Đỗ Phong, tiếp tục báo cáo với hắn:

“Chuyện là vậy, hôm nay là Lễ Tình Nhân nên bạn bè của ngài đưa tới rất nhiều hoa hồng và kẹo chocolate, phòng làm việc của ngài đã bị nhét đầy...”

Xong...Mặt anh cả lúc này y chang khuôn mặt của Bao đại nhân rồi, Đỗ Phong quyết định ngày mai phải đổi thư ký mới. Cho dù Tiểu Đàm có là em trai của bạn hắn, hayTieu63 Đàm đã từng là trợ thủ đắc lực đi nữa thì Đỗ Phong vẫn quyết định đổi cậu ta!!!

“Tiểu Đàm cậu theo tôi bao lâu rồi?”

“Năm... Sáu năm! A!!”

Tiểu Đàm cuối cùng cậu cũng hiểu rồi? Nhưng chậm quá rồi: “Tiểu Đàm, cậu biết tôi hay ăn loại chocolate nào không?”

“B..biết ạ.” Biết mình vừa gây ra họa, Tiểu Đàm lập tức nhỏ giọng đáp.

“Tốt! Cậu đem toàn bộ hoa tươi trong phòng tôi vứt đi hoặc là chia cho các nam nhân viên trong công ty. Còn chocolate thì cậu tự mình ăn đi! Ăn xong thì cậu có thể về. Đi làm đi!!”

A? Nhiều chocolate như vậy đều ăn hết? Đây, đây...nhìn thấy sắc mặt Đỗ Phong không tốt, mặt Tiểu Đàm cũng biến sắc.

Mà Đỗ Phong nhìn khuôn mặt biến sắc của Tiểu Đàm bỗng nhiên lòng tốt cũng hơi hơi nổi lên: “Tiểu Đàm cậu về đi! Chocolate không cần phải ăn hết trong ngày hôm nay, nhưng mà cậu đem tất cả mở ra nếu nhìn thấy loại tôi hay ăn thì để lại, những thứ khác cậu cứ đem về nhà đi! Còn nữa, cậu viết lại toàn bộ những người đã đem đồ đưa đến đây, ngày mai tôi sẽ xem. Được rồi, đi đi!”

Ô

đem tất cả đồ mở ra? Còn phải viết danh sách? Một đồng to như vậy một mình cậu làm sao mà hết a...Lần này xong rồi, tiêu đời rồi... Cưng ơi, trăm ngàn lần em đừng có hồng hạnh xuất tường a

~

Bão tố sắp kéo đến, trong phòng hội nghị sát khí không ngừng tuôn trào, không một tiếng động chỉ có hai anh đẹp trai mắt to trừng mắt nhỏ.

Đỗ Phong: Hắc hắc...để xem có thể nhẫn nại đến khi nào....

Đỗ Trọng: .....

7 : 00 im lặng đến tột đỉnh.....

8: 00, như trước.

9 : 00, như cũ.

10 : 00, u như kỹ.

10 : 10 “ọt ọtttttt ...”

Haizz! Đỗ Phong thở dài: “Ngày hôm qua em ở nhà có làm mấy chocolate vị rượu, ở trong có rượu Mao Đài 20 năm, XO 70 năm, còn có Wiskey, rắn lục, Kiềm Nam Xuân, Miên Trúc,... Nếu anh có thể ăn hết toàn bộ chocolate em làm..., em bảo đảm về sau sẽ an phận thủ thường, quyết không hoa tâm. Chuyện của Tiểu Lăng đều nghe theo lời của anh, ok?”

Đỗ Trọng đứng lên, đi nhanh ra cửa: “Chú mày sẽ thua!!”

Ha hã... Đỗ Phong lập tức đi theo phía sau: “Không chắc nha!!”

27. Chương 27: Phiên Ngoại : Cá Tháng Tư

Hôm nay là ngày Cá tháng tư

Gọi là ngày cá tháng tư vì đây là lễ hội lừa bịp, chuyện này Đỗ Lăng đã sớm giác ngộ. Nguyên nhân do hằng năm cứ đến ngày này thì cậu sẽ thành đối tượng chính bị hai ông anh trêu chọc.

Mà hôm nay vẫn như cũ, lúc cậu vẫn chưa có rời giường thì anh hai đã hoàn thành mọi thứ chào đón cậu.

Ngày hôm nay Đỗ Lăng đang ngủ nướng, do tối qua mất ngủ lúc chợp mắt được thì đã rất trễ rồi nên không muốn dậy sớm. Mà thật ra là cậu sợ sáng sớm bị anh hai chỉnh, tuy là tục ngữ có nói: Sáng sớm chim có con trùng để ăn. Sáng sớm con trùng bị chim ăn! Vấn đề là: ai là chim? Ai là con trùng? Kết luận rất rõ ràng: vô luận Đỗ Lăng nhìn như thế nào cũng có thể khẳng định là mình không hề có tí quan hệ nào với chim! Mà hôm nay thì càng xui xẻo hơn, haizz! Sâu nướng cũng chẳng thể nào thoát khỏi tay anh hai.

Đương lúc Đỗ Lăng trở người muốn ngáp, duỗi duỗi người thì giường nước dưới thân bỗng nhiên lồm xướng, thế là... Đỗ Lăng trở thành con sâu bị nhúng nước.

Không hề nghi ngờ, nhất định là anh hai nhân lúc cậu ngủ say, len lén đem giường nước cất thùng chờ cậu cử động. Đỗ Lăng đang suy đoán hành động gây án thì cửa phòng mở ra. A

~~~~ một đồng ruy bang bay toán loạn, Anh cả, anh hai mang theo Tiểu Lâm, Tiểu Quang, Tiểu Phi lao vút vào phòng, nhìn Đỗ Lăng cả người ướt nhẹp có chút chật vật, tất cả cùng nhau cười vang: ” Trư Tiểu Lăng

chúc em ngày lễ vui vẻ ~~~”

Hắc tuyến.... Trư Tiểu Lăng? Ngày lễ vui vẻ? Buồn Bực!!!

Nhìn anh hai đem một vòng hoa dành cho lễ lừa bịp đeo lên cổ cậu, Đỗ Lăng không khỏi cười khổ: “Này! Này

anh hai, hôm nay là sinh nhật của em mà, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy? Anh cả

anh hai bắt nạt em

~”

Vừa làm mặt quỷ, giơ tay hình chữ V để Tiểu Quang chụp hình, vừa quay ra làm nũng với anh cả. Tuy là hiện tại đã là người lớn, bày ra dáng vẻ đáng yêu trông rất xấu hổ nhưng lại rất có tác dụng. Từ nhỏ Đỗ Lăng đã phát hiện ra chỉ có anh cả cứng nhắc là có thể trị được anh hai, mà lúc anh cả tức giận thì cũng chỉ có anh hai mới có thể trấn áp được. Hai người này....

Người ngoài đều nói anh cả đáng sợ, khuôn mặt không giận mà uy, nếu mà vẽ một bức chân dung dán trước cửa nhà như thần trấn cửa thế nào thì nhà cũng sẽ được bình an. Thật ra thì anh hai mới là người đáng sợ nhất, đừng nhìn ảnh lúc nào cũng cười cười, nhìn như một tên công tử lăng nhăng vô hại, lúc nào cũng đi với mỹ nhân, hồ bằng cầu hữu du sơn ngoạn thủy, chơi bởi lâu lỏng mà lằm. Chỉ cần đắc tội với ông thì....Hắc hắc....so với đắc tội với anh cả thì thê lương nhiều hơn.

“Này! Tiểu Lăng! Không được nói oan cho anh hai nha!” Đỗ Phong nắm lấy mũi của Đỗ Lăng, nhéo nhéo má cậu mà cười một cách quỷ dị: “Anh rất quan tâm chú nha, nhớ rất rõ là hôm nay sinh nhật chú, cất công chuẩn bị rất nhiều tiết mục thú vị! Cho chú mày được một phen vui vẻ! sung sướng!”

Bất ngờ vui vẻ? Sung sướng? Đệt

~ anh hai lại nghĩ ra chiêu chỉnh người nào rồi! Đừng nói là muốn đem cậu ra làm thí nghiệm nha? Không được! Cậu làm sao có thể mà ngồi im chờ chết, phải chạy trốn, trốn càng xa càng tốt

~ “Anh cả

~~.... A...a...a chu!” Đỗ Lăng nửa thật nửa giả mà hắt hơi một cái.

Đỗ Trọng cuối cùng cũng lên tiếng: “Chú hai! Để Tiểu Lăng đi tắm nước ấm trước, đừng để bị cảm! Tiểu Quang, Tiểu Phi các cậu ở lại thu dọn. Chúng ta đi xuống dưới chờ nó!”

Tắm qua nước nóng, nhìn nhìn thời gian thì đã hơn 10 giờ, cậu thật sự cần phải bỏ trốn. Lấy có thay đồ, đem Tiểu Quang với Tiểu Phi còn đang dọn dẹp phòng xuống ra ngoài. Đỗ Lăng viết tờ giấy nhắn: anh cả, anh hai em đi thăm mộ Tiểu Ngủ đây, buổi tối sẽ trở về.

Vừa viết xong, Đỗ Lăng từ cửa sổ lầu hai leo xuống. Nhưng mà...hắc hắc....Đỗ Phong không đợi cậu đứng lên bỏ chạy đã xuất hiện trước cửa sổ.

“Tiểu Lăng buổi tối 5 giờ sẽ dùng bữa cơm đoàn viên, em nhớ về sớm nha!”

Bữa cơm đoàn viên? Hôm nay đâu phải đêm 30 thì cơm đoàn viên cái quái gì chứ? Nhưng mà Đỗ Lăng vẫn quay đầu lại phất tay một cái: “Biết rồi!”

Vu Vân ghét nhất là ngày cá tháng tư, ngày này luôn làm hắn nhớ những chuyện không thoải mái.

Hồi ức luôn làm người khác đau lòng, haizzzz! Tất cả kế hoạch đều rất thuận lợi, đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi cần gì nhớ lại mấy chuyện không vui trước đây chứ? Chuyện quá khứ đã qua lâu rồi! Mọi chuyện sau này sẽ khác trước kia!

Cá tháng tư, nhớ lại cuộc hẹn cùng tiểu quý kia, Vu Vân nở nụ cười: định lừa hắn phải không? Hắc hắc..... Hắn đã hoàn thành mục đích rồi! Nếu như hôm nay là Cá tháng tư, hắn liền cho cậu một chút vui sướng!!

Ngày cá tháng tư theo như ngôn ngữ tiếng Trung thì là ngày chinh người, là ngày lễ troil người khác. Hôm nay là lễ còn là ngày hẹn với người yêu, nên mua gì làm quà đây? Vu Vân lấy ra hộp đồ nghề cá nhân bắt đầu tìm kiếm: roi da? Nén? Không được! Cái này đối với con nít thì quá nặng! Máy mát xa? Cái kẹp? Dung cụ trói? Hình như không có cái nào thích hợp hết! Được rồi, lấy cái này! Vu Vân cầm lấy một cái túi để đựng quà, phía trên có thắt thêm một cái nơ con bướm hơi cũ.

Lễ vật này vốn là đưa cho Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ định đưa cho tiểu tình nhân vào ngày sinh nhật. Hi hi...tiểu tình nhân của Tiểu Ngũ sinh vào ngày cá tháng tư. Bất quá, ngày cá tháng tư từ nay về sau chỉ sợ trong lòng tiểu tình nhân kia vĩnh viễn đa đốn! Nhớ lúc đó bởi vì công việc trễ nãi, Vu Vân quyết định tự mình đưa quà đến. Hôm ấy hắn đi trễ, khi đến nơi thì chỉ thấy Tiểu Ngũ được đưa lên xe cứu thương đưa đi. Vu Vân nhẹ nhàng đem quà mở ra, bên trong là những viên kẹo được gói kín đủ vị: dâu tây, chuối tiêu, xoài, khế và quýt.

“Ngày cá tháng tư.... Ngày cá tháng tư....hắc hắc....cho cậu thêm một phần quà!” Vu Vân hắc hắc cười gian, cẩn thận lấy ra một lọ nước thuốc, lấy ra một viên hương chuối mà xé vỏ vẽ loạn nước thuốc lên...thối thối lại bôi thêm một tầng...sau hắn thỏa mãn mà gạt đầu, lại lấy ra viên khác mà tiếp tục vẽ loạn.....

30 phút sau, Vu vân cầm lấy gói quà đã được đóng gói kỹ liền xuất phát.

Địa điểm gặp mặt là một khu khá là náo nhiệt, bởi vì hôm nay không phải là ngày nghỉ, trong thời gian chờ đợi Vu Vân thấy trên phố không có nhiều người qua lại, thỉnh thoảng chỉ có vài cặp tình nhân đi qua, các cửa hàng xung quanh đều trưng bày áp phích quảng cáo cho ngày cá tháng tư.

Haizz! Vu Vân nhìn đồng hồ trên tay thở dài, đã qua 15 phút sao tiểu quý vẫn chưa đến? Đang nôn nóng thì tiểu quý gọi điện đến: “Anh Vân, bạn cùng lớp của em giở trò, đem em nhốt trong phòng học, phải một giờ sau em mới có thể đến! Anh Vân có thể đợi em một chút không? Được không a...”

Còn phải đợi hắn 1 tiếng? Vu vân ngửa đầu nhìn mặt trời chói chang trên đầu, chờ ở đây? Đây không phải là troll hắn nhân ngày cá tháng tư sao? Nhìn chung quanh một chút, tất cả đều là cửa hàng, Vu vân liền đi dạo phố xem các cửa hàng. A, có một rạp chiếu phim mini, vào trong đó đợi vậy.

Bên trong rạp chiếu phim rất tối, hầu như không có ai. Rạp chiếu phim to mà vắng vẻ, chỉ có mấy hàng là dường như có vài thiếu niên bất lương. Hắc hắc...rạp chiếu phim 18+ còn có thể đòi hỏi gì nữa? Vu Vân đi xuống hàng ghế tình nhân cuối cùng, chọn một chỗ ít người mà ngồi xuống.

Phim 18+ đối với Vu vân mà nói thì nó rất bình thường. Vu vân chỉ muốn ngồi nghỉ ngơi, có thể thì tranh thủ chợp mắt một chút. Từ trong túi giấy cầm lấy một viên kẹo dâu mà ngấm ngấm, Vu Vân nhớ đến chủ nhân của món quà này —— Ngũ! Haizz! Đột nhiên có chút thương cảm....

“Đoàng!” bất chợt một tiếng súng vang lên! Trong đầu chợt nghĩ đến Ngũ nên theo bản năng tự động ngẩng đầu nhìn! Trên màn ảnh xuất hiện là hình ảnh Ngũ ôm ngực che chỗ bị trúng đạn từ từ ngã xuống. Vu Vân hết sức chấn động, nhanh chóng bật người đứng lên!

Một lát sau Vu vân mới từ từ tỉnh táo lại, hình ảnh lúc nãy biến mất... Thật là, tự dọa chính mình! Bất quá, người diễn viên vừa rồi quả thật rất giống làm cho Vu Vân nghĩ đó là hiện thực!

Ngũ! Ngũ! Haizz! đối với chuyện Ngũ mất, Vu Vân rất đau khổ. Ngũ dường như là thân nhân duy nhất của hắn! Ngày hôm nay là tròn ba năm ngày mất của Ngũ! Ngũ! Tại sao cậu lại cho hắn nhìn thấy hình ảnh đó? Chẳng lẽ là cậu trên trời linh thiêng trách hắn không vì cậu mà báo thù?

Vu Vân đột nhiên cảm thấy sầu não, đứng dậy đi ra ngoài một chút. Vu Vân mò mẫm trong túi tìm gói thuốc, rồi chỗ ngồi đi ra ngoài! Túi giấy đặt bên chỗ ngồi hiển nhiên là bị quăng ra sau đầu.

Thời gian: 31 tháng 3, 23 giờ 30 phút.

Địa điểm: phòng khách nhà tổ Đỗ gia.

Đỗ Trọng nhìn Đỗ Phong đi tới thì hiểu ra nhưng vẫn lên tiếng hỏi:

“Nó còn thức?”

“Không.”

Đỗ Trọng lấy điều thuốc từ trong túi áo ra châm lửa nhưng bất ngờ bị Đỗ Phong đoạt mất.

“Anh đã đáp ứng em là sẽ cai thuốc. Hút thuốc rất nguy hiểm cho bản thân không những vậy mà còn khiến người xung quanh bị ung thư chung đó.”

“Sao không thấy chú mày đi quán Tiểu Lãng như vậy?”

“Phổi của nó chưa từng bị tổn thương.” Đỗ Phong đi vào quầy bar, tự làm cho mình một ly cocktail: “Anh có muốn uống gì ko?”

“Nước đá.”

Đỗ Trọng khuôn mặt âm trầm ngồi xuống ghế sofa, yên lặng uống nước mà Đỗ Phong đưa cho. Cả hai ngồi cách nhau một cái bàn, chờ đợi.

20 phút sau

Đỗ Trọng nhướn đôi mày kiếm: “Anh muốn chú nghĩ biện pháp, không phải là muốn chú nghĩ cách trang trí phòng khách! Phòng khách đã bị chú lấn qua lấn lại rất đáng thương rồi...nên đừng có đánh chủ ý lên nó nữa. Còn cái bức tranh sơn dầu trừu tượng mỹ nữ, cố gắng lắm mới có thể nhìn được ba vòng. Anh khuyên chú đừng có hao phí nữa.”

Đỗ Phong buồn chán thu hồi đường nhìn: haizz! Em đương nhiên biết a, thế nhưng anh cả của em ơi, em làm sao có thể nói chuyện Tiểu Lãng là gay cho anh đây? Và người yêu của nó là Ngũ? Nói với anh là thằng bé do bị mất đi tình yêu chân thành mà trở nên đau khổ tuyệt vọng? Nói với anh là hai người đó yêu nhau đã lâu rồi? Đỗ Phong đột nhiên cảm thấy có chút lạnh gáy: hay là thôi đi! Để chuyện đó đi cùng với Ngũ chôn xuống đất đi.

“Này! Anh đang hỏi chú đấy!”

“Biết rồi!” Đỗ Phong trước sau như một mà làm một công tử bất cần đời trong mắt các tình nhân: “Lắm chuyện!”

Đỗ Phong nhất quyết lơ đi không thèm nhìn Đỗ Trọng mà tập trung nhìn vào bức tường đối diện.

“Đỗ Phong! Đừng có mà khiêu chiến tính nhẫn nại của anh!”

Đỗ Phong bất đắc dĩ thu hồi đường nhìn: “Anh muốn thế nào? Nó đã trưởng thành rồi.”

“Nhưng nó vĩnh viễn vẫn là em trai của chúng ta! Anh không muốn nó đau buồn! Tiểu Lãng gần đây đã mất ngủ rất nhiều lần rồi, nó...”

“Bảy ngày, tính cả hôm nay là bảy ngày!”

“Anh muốn chú tìm ra nguyên nhân, chú với nó rất thân thiết không có khả năng chú không biết chuyện gì, anh muốn thằng bé vui vẻ. Ngày mai là sinh nhật của nó, anh...”

“Không phải là ngày mai” Đỗ Phong lần thứ hai nhìn ly rượu: “12 giờ 10 phút, đã là ngày hôm nay.”

“Đỗ Phong! Đây là lần cuối cùng anh cảnh cáo chú!”

“Được rồi, được rồi..em đã biết.” ngày 1/4, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Lăng, cũng là ngày giỗ của Ngũ, nhưng đó cũng là ngày cá tháng tư!!! A! Há há, ngày cá tháng tư! Một ý tưởng chậm rãi hình thành trong đầu Đỗ Phong, lại nhìn anh cả, Đỗ Phong cười thầm trong lòng:: Anh cả mặc dù đa số mọi người ngẫu nhiên sẽ bị khuôn mặt nghiêm nghị của anh dọa sợ, thế nhưng không có tính em trong đó! “Anh có nghĩ là do Tiểu Lăng nó cô đơn không!”

“Cô đơn?”

“Đúng vậy, anh nghĩ xem nhà ta toàn là đàn ông con trai mà chẳng có trò gì tiêu khiển. Tiểu Lăng không giống hai anh em mình, nó từ nhỏ đã mất cha mẹ, đều là hai anh em mình chăm sóc yêu thương nó nhưng nói sao thì cũng là đàn ông con trai không thể nào thay thế được mẹ nha. Trong nhà một người phụ nữ cũng không có, một chút không khí ấm cúng cũng không, cũng không có ai hay một người phụ nữ nào chăm sóc nó. Nó đương nhiên sẽ cảm thấy cô đơn!”

“Phụ nữ? Chúng ta đối với nó có gì không tốt? Tại sao lại muốn có phụ nữ chăm sóc chứ?”

Haizz...Đỗ Phong thở dài: Đỗ Trọng thật giống như một cái đầu gỗ nha...

“Anh, nó muốn là tình thương của mẹ! Tình thương của mẹ anh có hiểu không vậy? Loại người như anh là đồ máu lạnh không cần mẹ, nhưng Tiểu Lăng khác nha, ma’ ngày sinh nhật thì phải có mẹ bên cạnh. Mà hôm nay là sinh nhật của nó, nó cần có một người phụ nữ giống mẹ đến chúc mừng nó! Anh hiểu không!?”

“Này! Chú ý thái độ của chú đi, sửa cách nói chuyện đi!!”

“Được...được...Anh xem chúng ta từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh mẹ, đều...”

“Có sao? Sao anh không nhớ nhỉ?”

Đỗ Phong nhào qua ôm lấy Đỗ Trọng: “Xin lỗi! Em biết là do em giành hết yêu thương của mẹ, cho nên anh cả mới trở nên lãnh khốc như vậy...haizz!! Xin lỗi, là do em khiến anh chịu khổ...”

“Chú mày đang làm gì đó? Không phải chú cũng không có cùng mẹ lớn lên sao, anh nhớ chú lúc nào cũng dính lấy một mình anh. Mỗi lần mẹ muốn ôm chú thì chú lại khóc ầm lên. Đều là do anh ôm trở về đó!”

Đỗ Phong khó có dịp đỏ hết cả mặt...hắc hắc...hiếm có nha: “Không có dụ đó! Sao lại có thể như vậy? Anh gạt em!!!”

“Anh cần gì phải gạt chú mày? Mẹ vẫn luôn không cam tâm sau mới quyết định lại sinh em bé để mình có thể chơi đùa. Cho nên Tiểu Lăng mới chênh lệch tuổi tác với chúng ta nhiều như vậy. Sao vậy, chú không nhớ hả?”

“Con nít ai mà nhớ rõ chứ? Nói tóm lại là hiện tại nhà chúng ta dương thịnh âm suy, rất cần âm dương điều hòa. Anh cả à...Tiểu Lăng lớn lên đã rất đau khổ, không có tình yêu của mẹ, không có người thân khác giới quan tâm, tinh thần của nó làm sao có thể tốt hơn được? Có thể không cô đơn sao? Haizz...Tiểu Lăng thật đáng thương!”

“Là như thế sao? Ừ!” Đỗ Trọng gật đầu: “Tiểu Lăng quả nhiên rất đáng thương!”

Đáng thương? Thằng đàn ông 21 tuổi cần tình thương của mẹ cũng gọi là đáng thương? Vừa liên quan đến chuyện của Tiểu Lăng, Anh cả anh mình thần võ ngày thường đều biến mất tiêu. Đỗ Phong hung hăng nắm chặt nắm đấm: nhịn! Nhịn xuống! Lúc này ngàn vạn lần không được bật cười, ngàn vạn lần không được thất bại!

“Hay là chúng ta kiếm cho Tiểu Lăng một người?”

“Tìm? Cái gì a?”

“Đương nhiên là tìm cho tiểu Lăng một người vợ, không lẽ chú muốn hai anh em mình tìm một người mẹ? Hả?”

“Tìm một người mẹ? Chú mày là đang muốn bị anh đánh phải không? Tìm vợ cho Tiểu Lăng? Không được!! Tiểu Lăng quá nhỏ, bị người khác lừa thì sao?”

“Bị người lừa? Đây...”

“Nói chung là không được!”

“Được, vậy anh nói chúng ta nên làm sao đây!”

Đỗ Trọng nhìn Đỗ Phong: “Khổng bằng...chú.....”

“Đừng nghĩ. Không có cửa đâu! Em sao có thể vì một gốc cây nhỏ mà từ bỏ cả một khu rừng lớn chứ!? Tự Anh đi mà lấy nha!”

“Anh?”

Bạn đang ?

“Đúng vậy, sao thế? Không có người thích hợp để chọn sao? Em gọi bạn đến để anh lựa chọn nha?”

“Chú mày là đang tuyển chị dâu? Hay là muốn tìm nữ chính phim cấp 3?”

“Ha ha ha...anh đòi ôn lương hiền thực sao?Em chưa từng thấy qua. Ah~~ em phải đi ngủ đây~, anh ở lại từ từ suy nghĩ biện pháp đi!”

Đỗ Phong lưu lại Đỗ Trọng, cười trộm trong lòng mà chui về phòng ngủ: Haizz~, phải tỉnh dưỡng thật nhiều tinh thần, ngày hôm nay nhất định sẽ là một ngày cá tháng tư đầy thú vị!

===TOÀN VĂN HOÀN===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-gian>